

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIYAMET SONRASI

Susan Ee

HASRET KARDEŞ =)

Penryn'in küçük kız kardeşi Paige kayboldu. İnsanlar korkuyor.
Bir annenin kalbi kırık.

Penryn San Francisco sokaklarında kardeşini arıyor. Sokaklar
neden bu kadar boş? Herkes nereye kayboldu?

Paige kardeşinin izini sürerken, meleklerin gizli planının
merkezini buluyor ve ürkütücü gerçeklerle yüz yüze geliyor.

Raffe kanatlarının peşinde. Onlarsız meleklerle katılması
imkansız. Tekrar kanatlarını kazanmak ya da Penryn'in hayatını
kurtarmak arasında kaldığında, hangisini seçecek?

*Melekler, insanlar ve canavarların korku dolu hikayesi. Bugün
Düşüş'nün ardından, Kıyamet Sonrası bu devam ediyor.*

HASRET KARDEŞ =)

ISBN 978-605-09-1970-7

Sertifika no: 1194

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

24

KIYAMET SONRASI

KIYAMET SONRASI

Özgün adı: *World After*

© 2013, Susan Ee

Yazan: Susan Ee

Çeviri: Belgin Selen Haktanır

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak tasarımı: Cenk Yönder

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2014

ISBN: 978-605-09-1970-7

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

KIYAMET SONRASI

Susan Ee

Meleğin Düşüşü'nün ilk okuyucularına
ithaf edilmiştir.
Önce düştüğünüz için teşekkürler.

Herkes öldüğümü sanıyordu.

Büyükçe bir kamyonetin üstü açık arka tarafında, başımı annemin kucağına dayamış yatıyordum. Şafak ışıkları annemin suratındaki acıdan oluşmuş çizgileri belirginleştirirken, motorun gümbürtüsü güçsüz bedenimde titriyordu. Direniş konvoyunun bir parçasıydık. Yarım düzine kadar askeri kamyonet, minibüs ve arazi aracı ölü arabaların arasından geçerek San Francisco'dan uzaklaşıyordu. Ardımızda kalan ufukta, Direniş saldırısından sonra bile meleklerin kuş yuvalarından hâlâ alevler yükseliyordu.

Yolun her iki yanındaki dükkânların vitrinlerini kaplayan gazeteler, Büyük Saldırı'dan sonra geriye kalanlardan bir koridor oluşturunuyordu. Gazetelerde ne yazdığını öğrenmek için onları okumam gerekmiyordu. Gazetecilerin hâlâ haber yaptığı ilk günlerde, herkes haberlere yapışıp kalmıştı.

PARİS ALEVLER İÇİNDE, NEW YORK İSTİLA EDİLDİ MOSKOVA HARAP OLDU

TANRI'NIN HABERCİSİ CEBRAİL'İ KİM VURDU?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MELEKLER FÜZELERE KARŞI ÇOK ÇEVİK

MİLLİ LİDERLER KAÇTILAR VE ORTADAN KAYBOLDULAR

DÜNYANIN SONU GELDİ

Kamyonette bizimle birlikte seyahat eden, gri renkli kağıtlara sarılı üç dazlak kişi vardı. Kıyamet kültlerinden birinin lekelenmiş ve kırışmış broşürlerini bantla yapıştırıyorlardı. Sokak çeteleri, kültler ve Direniş arasında, herkesin bir gruba dâhil olmasına ne kadar kaldı acaba diye düşündüm. Dünyanın sonu bile bizleri bir şeye ait olmak istemekten alıkoyamayacaktı sanırım.

Kült üyeleri kalabalık kamyonetimize binişimizi izlemek üzere kaldırımda durdular.

Bir aile olarak, pek de kalabalık sayılmazdık: Silahlı adamlarla dolu kamyonetin arkasında oturmuş korkmuş bir anne, koyu renk saçlı bir genç ve yedi yaşında bir kız. Başka bir zaman olsa, kurtlar sofrasına düşmüş kuzulardan farksız olurduk. Ama artık insanların “varlık” olarak tanımlayabileceği bir şeye sahiptik.

Kamyonumuzdaki adamlardan bazılarının üstünde kamuflaj giysileri, ellerindeyse tüfekler vardı. Bazıları makineli tüfeklerini hâlâ göğe doğru tutuyordu. Diğerleri de kollarında avladıklarını gösteren, kendi kendilerine evde yaptıkları dövmelelerin yanıkları olan ve daha sokaktan yeni gelmiş adamlardı.

Ama bu adamlar yine de bizden güvenli bir mesafe uzaklıkta duruyorlardı.

Annem patlayan kuş yuvasından ayrıldığıımız o son bir saatır yaptığı gibi ileri geri sallanmaya devam ediyor, kendine has hayali dilde bir şeyler söylüyordu. Tanrı'yla hararetli bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tartışma yapıyormuş gibi sesi yükselip alçalıyordu. Belki de bu tartışmayı şeytanla yapıyordu.

Çenesine düşen bir damla gözyaşı alnıma aktı ve o anda kalbinin paramparça olduğunu anladım. Görevi ailesine bakmak olan on yedi yaşındaki kızı için paramparçaydı kalbi.

Annemin bildiği kadarıyla, ben ona şeytan tarafından getirilmiş cansız bir bedenden ibarettim. Üstünde alevler yanan iblis kanatlarıyla Raff'e'nin kollarında cansız yattığım manzarayı muhtemelen asla unutamayacaktı.

Birisi ona Raff'e'nin aslında iblis kanatları olması için kandırılmış bir melek olduğunu söyleseydi ne yapardı diye düşündüm. Ölü olmadığımın, sadece bir akrep melek canavarı tarafından tuhaf bir biçimde felç olduğumun söylenmesinden daha mı tuhaf gelirdi kulağına? Büyük bir ihtimalle, o kişinin en az kendisi kadar çatlak olduğunu düşünürdü.

Küçük kız kardeşim donmuş gibi gözüküyor, ayaklarımın üstünde oturuyordu. Bakışları bomboştu, sırtıysa kamyonetin sarsıntılarına rağmen dimdikti. Paige kendisini adeta dış dünyaya kapatıyordu.

Kamyonetteki azılı adamlar battaniyelerinin altından ona kaçamak bakışlar fırlatan küçük oğlan çocukları gibiydiler. Kız kardeşimse bir kâbustan fırlamış, bedeni çürüklerle dolu, orasına burasına yamalar atılmış bir bez bebektir sanki. Bu hale gelmiş olması için, başından geçenleri düşünmek bile istemiyordum. Bir yanımda daha fazlasını bilmek istiyordu ama bir yanımda bilmediğime memnundu.

Derin bir nefes aldım. Er ya da geç kalkmam gerekecekti. Dünyayla yüzleşmekten başka seçeneğim yoktu. Artık tamamıyla bitik haldeydim. Savaşacak ya da başka bir şey yapacak gücüm olduğunu düşünmüyordum ama hareket edebileceğimi hissediyordum.

Doğrulдум.

Aslında, bunu yapmadan önce her şeyi enine boyuna düşünmüş olsaydım, çığlıklara hazır olurđum.

En çok bağıranlardan biri de annemdi. Kasları dehşet içinde kaskatı kesildi, gözleri de fal taşı gibi açıldı.

“Sorun yok,” dedim. “Her şey yolunda.” Sözcükler ağzımdan peltek peltek çıkıyordu ama bir zombi gibi konuşmadığıma memnundum.

Aklımı başıma getiren bir düşünce haricinde, manzara komik sayılabilirdi: Artık benim gibi birisinin bir ucube olduğu için öldürülebileceğı bir dünyada yaşıyorduk.

Ellerimi onu teskin etmek için havaya kaldırdım. Onları sakinleştirmek için bir şeyler söyledim ama sözlerim çığlıklar arasında kayboldu. Bir kamyonetin arkasında bir kere panik başlayınca, belli ki hızla herkese yayılıyordu.

Diğer mülteciler kamyonetin arka tarafına akm edince, birbirlerine çarptılar. Bazıları hareket halindeki kamyonetten her an atlayacakmış gibiydi.

Kocaman sivilceleri olan bir asker tüfeğini bana doğrulttu, ilk ve en dehşet verici avını haklayacakmış gibi sıkı sıkı tuttu.

Etrafımızda dolanan ilkel korkuyu tamamıyla hafife almıştım. Her şeylerini kaybetmişlerdi: Ailelerini, güvenliklerini ve Tanrılarını.

Şimdi de dirilen bir ceset üstlerine geliyordu.

“İyiyim,” dedim ağır ağır, elimden geldiğince anlaşılır bir biçimde konuşmaya çalışarak. Gözlerimi askerin gözlerinden ayırmadan, doğaüstü herhangi bir şey olmadığına ikna etmeye kararlı bir biçimde ona baktım. “Canlıyım.”

Bir an için, beni yaylım ateşiyle kamyonetten mi atacaklar yoksa bunu söylediğim için rahatlayacaklar mı bilemedim. Raffe'nin kılıcı hâlâ sırtımda asılıydı ve büyük bir kısmı ceke-

timin altında kalıyordu. Bu, beni biraz rahatlatıyordu ama tabii kılıç mermileri durduramazdı.

“Yapmayın.” Sesimi yumuşak, hareketlerimi ağır tutuyordum. “Sadece bayılmıştım. O kadar.”

“Ölmüştün,” dedi solgun suratlı, ben yaşlarda bir asker.

Birisi kamyonetin tavanına vurdu.

Hepimiz irkildik; o sırada, askerin yanlışlıkla tetiği çekmesine sevindim.

Arka pencere aşağı kayarak açıldı ve Dee kafasını dışarı çıkardı. Surat ifadesi sert sayılırdı ama kızıl saçlarıyla ve küçük bir çocuğu andıran çilli suratıyla onu ciddiye almak zordu. “Hey! Ölü kızdan uzak durun. O, Direniş’in malı.”

“Evet,” dedi ikiz kardeşi Dum içeriden. “Ona otopsiler için falan ihtiyacımız var. İblis prensler tarafından öldürülen kızların kolay bulunduğunu mu sanıyorsunuz?” Her zamanki gibi, ikizleri birbirinden ayırmakta zorlanıyordum; o yüzden, tam olarak kim olduklarını bilmeden, birisinin Dee, diğerinin Dum olduğunu düşünüyordum.

“Ölü kızı öldürmek yok,” dedi Dee. “Sana söylüyorum asker.” Tüfekli askere işaret edip, dik dik baktı. Sarhoş birer Ronald McDonalds gibi gözükmelerinin, Tweedledee ve Tweedledum gibi lakapları olmasının onları hiç otoriter göstermeyeceğini düşünürdü insan. Ama bu çocuklar her nasılsa espri yaparken, birdenbire ölümcül bir hale gelebilme becerisine sahipti.

En azından, otopsiler konusunda espri yaptıklarını umuyordum.

Kamyonet bir otoparkta durdu. Hepimiz arkamıza dönüp bakınca, üstümde toplanan dikkatler de dağılmış oldu.

Karşıımızdaki kerpiç bina tanıdıktı. Benim okulum değil-di ama daha önceden çok kere gördüğüm bir okuldu. Palo Alto’nun, Paly Lisesi olarak bilinen lisesiydi.

Otoparkta yarım düzine kadar kamyonet ve arazi aracı vardı. Asker hâlâ bana bakıyordu ama tüfeğini 45 derecelik bir açıya eğdi.

Ufak konvoyumuz otoparkta durunca, birçok kişi bana bakmaya başladı. Hepsi beni aslında Raffi olan iblis kanatlı yaratığın kollarında görmüş, öldüğümü sanmışlardı. Bakışlardan rahatsız olunca, kız kardeşimin oturduğu bankta yanına oturdum.

Adamlardan biri uzanıp koluma dokundu. Belki de yaşayanlar gibi ılık ya da ölümler gibi soğuk olup olmadığımı görmek istiyordu.

Kız kardeşim adamın üstüne atılırken, suratındaki boş ifade kükreyen bir hayvanınkine dönüştü ve adamı ısırmağa çalıştı. Jilet gibi keskin dişleri hareket ederken parıldıyor, tehdidi vurguluyordu.

Adam geri çekilir çekilmez, kız kardeşim tekrar boş ifadeyle, bir bez bebek gibi bakmaya başladı.

Adam yanıtlamayacağım sorulara yanıt ararmış gibi, bir ona bir bana baktı. Otoparktaki herkes olanları gördüğünden, onlar da bize bakıyorlardı.

Ucube gösterisine hoş geldiniz.

Paige'le ben bize bakılmasına alışmıştık. Paige tekerlekli sandalyesinden bön bön bize bakanlara her zaman gülümserken, ben onları görmezden gelirdim. Hemen hemen hepsi gülümseyerek karşılık verirdi. Paige'in sevimliliğine karşı koymak çok zordu.

Bir zamanlar öyleydi daha doğrusu.

Annemiz yine hayali bir dilde konuşmaya başladı. Bu sefer, bir şeyler söylerken bana bakıyor, bana dua ediyor gibiydi. Boğazından çıkan boğuk ve neredeyse sözcükleri andıran sözler kalabalığın alçak gürültüsünü bastırıyordu. Annem güpegündüz bile ortama epeyi ürkünç bir hava vermekte ustaydı doğrusu.

"Tamam, inelim kamyonetten," dedi Obi sert bir sesle. Boyu en az iki metreydi, geniş omuzluydu ve bedeni kaslıydı ama onu Direniş'in lideri yapan, hükmeden hali ve kendine olan güveniydi. Obi farklı kamyonetlerin ve arazi araçlarının yanından bir savaş bölgesindeki gerçek bir komutan gibi geçerken, herkes onu izliyor ve dinliyordu. "Kamyonetleri boşaltın ve binaya girin. Mümkün olduğunca, açık gökyüzünden uzak durun."

Ortam birden canlandı ve insanlar kamyonetlerden aşağı atlamaya koyuldu. Bizim kamyonetimizdekiler bizden uzaklaşmanın telaşı içinde birbirlerini itip kakmaya başladılar.

“Sürücüler,” diye seslendi Obi. “Kamyonetler boşaldıktan sonra, araçlarınızı dağıtın ve kolay ulaşabileceğiniz yerlere park edin. Ölü trafiğin arasına ya da yukarıdan görülmesi güç bir yere gizleyin.” Öbek öbek mültecinin ve askerin arasında yürürken, ne yapacağını bilemeyen insanlara bir amaç verip yön gösterdi.

“Bu alanın dolu olduğuna dair en ufak bir işaret olmasını istemiyorum. Bir kilometre çapında hiçbir şey alınmayacak ya da atılmayacak.” Dee’yle Dum’ın yan yana durmuş bize baktıklarını görünce durdu.

“Beyler,” dedi Obi. Dee ve Dum silkinip Obi’ye baktılar. “Aramıza yeni katılanlara nereye gideceklerini ve ne yapacaklarını gösterin.”

“Tamam,” diyen Dee, Obi’ye küçük bir çocuk gibi selam verip gülümsedi.

“Yeniler!” diye bağırdı Dum. “Ne yapacağını bilmeyenler, peşimizden gelsin.”

“Biraz hızlanalım millet,” dedi Dee.

Bizden söz ediyordu herhalde. Kaslarım tutulmuş bir halde ayağa kalktım ve gayri ihtiyari bir biçimde kız kardeşime uzandım ama sanki bir yanımda onun tehlikeli bir hayvan olduğuna inanıyormuş gibi ona dokunmadan durdum. “Gel Paige.”

Kımıldamadığı takdirde ne yapardım bilemiyordum. Ama kalkıp peşimden geldi. Onu bacaklarının üstünde dururken görmeye alışabilecek miydim bilemiyordum.

Annem de peşimizden geldi. Ama bir şeyler söylemeyi kesmedi. Hatta bu sefer daha yüksek sesle ve hararetle bir biçimde konuşuyordu.

Hepimiz ikizlerin ardından giden yeni gelenlerin peşine takıldık.

Dum geri geri yürüyor, bizimle konuşuyordu. “Hayatta kal-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ma dürtülerimizin en iyi olduğu liseye geri dönüyoruz.”

“Duvarlara grafiti çizmek ya da eski matematik öğretmeni-ni dövmek istersen, kuşların seni göremeyeceği bir yerde yap,” dedi Dee.

Ana kerpiç binanın yanından geçtik. Okul, dışarıdan insanı aldatacak kadar ufak gözüküyordu. Ama ana binanın ardında, üstü kapalı yaya köprüleriyle birbirine bağlı modern binalar-dan oluşan bir yerleşke vardı.

“Aranızda yaralı varsa, bu güzel sınıfta otursun.” Dee en ya-kındaki kapıyı açıp içeri baktı. Bir standın üstünde gerçek in-san boyutlarında bir iskeletin bulunduğu bir sınıftı. “Doktoru beklerken, kemikler size eşlik eder.”

“Aranızda doktor varsa, hastalarınız sizi bekliyor,” dedi Dum.

“Bu kadar mıyız?” dedim. “Bir tek biz mi hayatta kaldık?”

Dee Dum’a baktı. “Zombi kızların konuşmasına izin var mı?”

“Şirinlerse ve zombi kız çamur güreşi yaparlarsa, evet.”

“Adamımmm. Süpersin.”

“Ne iğrenç bir fikir.” Onlara yan yan baktım ama bir yandan da ölüyken dirildim diye ödlerinin kopmamasına sevinmişim.

“Gerçi çürümüş olanları seçmezdim Penryn. Senin gibi yeni dirilmiş olanları seçerdik.”

“Sadece giysileri yırtık falan olanları.”

“Bir de göğüssss isteyenleri.”

“Beyin demek istiyor.”

“Ben de aynen onu demek istedim.”

“Lütfen soruyu yanıtlayabilir misiniz?” Gözlüğünde tek bir çatlak bile olmayan bir adam. Şakalaşacak havada değilmiş gi-biydi.

“Tamam,” dedi Dee birden ciddileşerek. “Burası randevu noktamız. Diğerleri bizimle burada buluşacak.”

Cılız güneş ışığının altında yürümeye devam ettik ve göz-lüklü adam grubun en sonuna geldi.

Dum Dee'ye eğildi ve duyabileceğim kadar yüksek bir sesle "Bu adamın zombi kız güreşi için ilk bahse gireceklerden ola-cağına neyine bahse girersin?"

Birbirlerine bakıp sırtttılar, kaşlarını aşağı yukarı oynattılar.

Ekim rüzgârı bluzumdan içeri esiyordu, yarasa kanatlı ve normal bir espri anlayışı olan bir meleği görebilmek için göğe bakmadan edemiyordum. Ayağımı uzamış yabancı otlara sür-tüp, kendimi başka yöne bakmaya zorladım.

Sınıfın pencerelerinin tamamı üniversiteye giriş şartları-yla ilgili posterlerle ve bildirilerle kaplıydı. Bir başka pencereye öğrencilerin yaptıkları sanat eserleri asılmıştı. Kil, ahşap ve kâğıt hamurundan yapılmış rengârenk, çeşit çeşit figürler ra-fın üstünü tamamiyle kaplamıştı. Bazıları öylesine iyiydi ki, bu çocukların çok uzunca bir süre sanatla uğraşamayacak oluşu beni hüzünlendirdi.

Okulda ilerlerken, ikizler ailemin ardında yürümeye gayret ettiler. Paige'in onu görebileceğim biçimde önden yürümesinin iyi bir fikir olacağını düşünüp geride kaldım. Bacaklarına hâlâ alışmamış gibi, hantal hantal yürüyordu. Onu bu şekilde de görmeye alışık olmadığım için, onu bir vudu bebeği gibi gös-teren, bedeninin her yanını kaplayan dikişlere de bakamadım.

"Demek o kız kardeşin?" dedi Dee alçak sesle.

"Evet."

"Hayatını uğruna riske attığın kişi yani?"

"Evet."

Ikizler hakarete varacak bir şey söylemek istemeyen kişile-rin yaptığı gibi, nazikçe kafalarını salladılar.

"Sizin aileniz daha mı iyi durumda?" dedim.

Dee'yle Dum birbirlerine bakıp düşündüler.

“Yok canım,” dedi Dee.

“Sayılmaz,” dedi Dum aynı anda.

Yeni evimiz bir tarih sınıfıydı. Duvarlarda insanlık tarihine dair tarih cetvelleri ve posterler asılıydı. Mezopotamya, Büyük Gize Piramidi, Osmanlı İmparatorluğu, Ming Hanedanı. Bir de Kara Ölüm.

Tarih öğretmenim Kara Ölüm’ün Avrupa nüfusunun neredeyse yüzde altmışını silip süpürdüğünü anlatmıştı. Bizden dünyamızdaki nüfusun yüzde altmışının ölmesinin nasıl bir şey olabileceğini düşünmemizi istemişti. O zaman düşünememiştım. O kadar gerçek dışı gelmişti ki.

Tuhaf bir biçimde, buna karşılık tüm bu antik tarih posterlerini gölgede bırakan, ardında masmavi Dünya yükselirken aya ayak basmış bir astronot resmi vardı. Mavi ve beyaz küremizi uzayda görünce, evrendeki en güzel gezegen olması gerektiğini düşündüm.

Ama artık o da gerçek dışı geliyordu.

Dışarıda, daha fazla kamyonet uğultuyla otoparka giriyordu. Onları görebileceğim bir pencerenin önüne doğru yürürken, annem de sıraları ve sandalyeleri bir tarafa çekmeye başladı. Dışarıya bakınca, ikizlerden birinin yeni gelen şaşkınları Fareli Köyün Kavalcısı gibi okula getirdiğini gördüm.

Arkamdan kız kardeşim “Acıktım,” dedi.

Birden gerildim ve aklıma her türlü çirkinlik akın etti.

Paige’in aksini pencerede gördüm. Bu bulanık diğer dünyaya ait görüntü, anneme akşam yemeği bekleyen sıradan bir çocuk gibi bakıyordu. Ama çarpık camda, kafası eğri, dikişleri daha büyük, jilet gibi keskin dişleri de daha uzun gözüküyordu.

Annem bebeğinin saçlarını okşamak için eğildi. Ona insanı huzursuz eden bir özür şarkısı mırıldanmaya koyuldu.

Köşedeki yataklardan birine yerleştim. Sırtımı duvara yaslayıp uzandığımda, bütün odayı ay ışığı altında görebiliyordum.

Küçük kız kardeşim karşı duvarın dibindeki yatakta yatıyordu. Paige battaniyesinin altında, destansı tarihi kişiliklerin posterlerinin altında minnacık gözüküyordu: Konfüçyüs, Florence Nightingale, Gandi, Helen Keller ve Dalai Lama.

Kıyamet Sonrası'nda olmasaydık, onlar gibi olabilir miydi?

Annem bağdaş kurup Paige'in yatağının yanına oturmuş, daha önce mırıldandığı melodiyi mırıldanıyordu. Sabaha kadar bir mutfağa dönüşecek olan kafeteryadaki karmaşa arasında, ona bulabildiğim iki şeyi vermeye çalışmıştık. Ama ne konserve çorbayı, ne de enerji gofretini midesinde tutamamıştı.

Kanvas yatağın üstünde, ağırlığımı başka tarafa verdim ve kılıcımın kaburgalarımaya saplanmayacağı bir pozisyon bulmaya çalıştım. Kimsenin kılıcı bulamamasının ve kılıcı kaldırmayacak tek kişi olduğumu öğrenmemesinin en iyi yolu, bunu üstümde taşımaktı. İhtiyacım olan son şey, bir melek kılıcının neden bende olduğunu açıklamak zorunda kalmaktı.

Üstümde kılıçla uyumanın kız kardeşimle aynı odada olmamızla hiçbir ilgisi yoktu. Hem de hiç.

Raffe'yle de hiçbir ilgisi yoktu. Ne de olsa kılıç onunla birlikte geçirdiğim zamandan kalan tek hatıra değildi. Düşman meleğimle geçirdiğim günleri bana hatırlatacak bir sürü çürük ve kesik vardı bedenimde.

Onu belki de bir daha asla göremeyecektim.

O ana dek, bana kimse onu sormamıştı. Sanırım, o günlerde grubunuzun ayrılmamasından daha sık görülen bir şeydi.

Kız kardeşim yine inleyerek, annemin mırıltılarını bastırdı.

“Uyu Paige,” dedim. Nefes alıp veriş bir anda rahatlayınca ve sakinleşince şaşırdım. İçime derin bir nefes çekip gözlerimi yumdum.

Annemin melodisiyse silinip gitti.

Rüyamda katliamın meydana geldiği ormanda olduğumu gördüm. Askerlerin kendilerini alçak ibislere karşı korumak isterken öldüğü eski Direniş kampının hemen dışındaydım.

Dallardan akan kanlar, yağmur damlaları misali kuru yaprakların üstüne düşüyordu. Rüyamda, orada olması gereken hiçbir beden ya da tüfekleriyle birlikte, sırt sırta, birbirine sokulmuş öne atılan dehşet içindeki hiçbir asker orada değildi.

Orası, kan damlalarının aktığı açıklık bir alandan ibaretti.

Onun üstünde ağaçlardan sallanan kızlarıinki gibi çiçekli, demode bir elbise vardı. Saçları da, elbisesi de kanlar içinde kalmıştı. Kanlara mı, yoksa suratına çaprazlama atılmış dikişlere mi bakmanın daha zor olduğu bilemiyordum.

Artık yedi yaşında olmasına rağmen, onu kucığıma almamı istemiş gibi kollarını bana uzatıyordu.

Kız kardeşimin katliamın bir parçası olmadığına emindim ama yine de oradaydı.

Ormandan bir yerden olabilirdi, annem “Gözlerinin içine bak,” dedi. “Her zaman oldukları gibiler.”

Ama bakamıyordum. Ona kesinlikle bakamıyordum. Gözleri aynı değildi. Aynı olamazlardı.

Arkamı dönüp ondan kaçtım.

Gözyaşlarım suratımdan akıyor, arkamda duran kızıdan uzaklara, ormana seslendim: “Paige!” Sesim çatladı. “Geliyorum. Dayan. Yakında orada olacağım.”

Ama kız kardeşimin orada olduğuna dair tek belirti, yeni Paige beni ormanda izlerken kuru yaprakların çıkardığı hışırtıydı.

Annem kazağının cebinden bir şey çıkarırken uyandım. Bulduğu şeyi sabah güneşinin ışınlarının delip geçtiği pencere pervazına koydu. Sarı kahverengi vıcık vıcık bir şey ve ezilmiş yumurta kabukları. Bunu özenle yaptı, her iğrenç damlayı pervaza koymaya çalıştı.

Paige düzenli olarak nefes alıp veriyordu ve daha bir süre uyuyacağa benziyordu. Rüyamın son kısmını aklımdan çıkarmaya çalıştım ama bölük pörçük parçaları bir türlü aklımdan çıkmadı.

Tam o sırada, birisi kapıyı çaldı.

Kapı açıldı ve çilli ikizlerden biri kafasını içeri uzattı. Hangisi olduğunu bilemediğimden, onu Dee-Dum olarak düşünmeye karar verdim. Çürük yumurtaların kokusunu alınca, tiksintiyle suratını buruşturdu.

“Obi seni görmek istiyor. Birkaç soru soracaktı.”

“Harika,” dedim uykulu uykulu.

“Haydi, eğlenceli olacak.” Bana ağzı kulaklarına vararak gü-lümsedi.

“Ya gitmek istemiyorsam?”

“Senden hoşlandım evlat,” dedi. “Sen bir asisin.” Kapı çerçe-

vesine yaslanıp, dediğimden hoşlanmamış gibi başını salladı. "Ama dürüst olmam gerekirse, kimsenin karnını doyurma, barındırma, koruma, iyi davranma, dahası bir insanmışsın gibi davranma zorunluluğu yok."

"Tamam, tamam, anladık." Güç bela yataktan kalktım, üstümde bir tişörtle şortla uyuduğuma sevinmiştim. Kılıcım küt diye yere düştü. Battaniyenin altına gizlediğimi unutmuştum.

"Şşş! Paige'i uyandıracaksın," diye fısıldadı annem.

Paige'in gözleri şak diye açıldı. Ölü gibi olduğu yerde yatıyor, tavana bakıyordu.

"Güzel kılıç," dedi Dee-Dum fazla kayıtsız bir tavırla.

Birden zihnimde alarm zilleri çalmaya başladı. "Elektrikli şişler kadar iyi." Annemin şişiyle ona saldıracağını sandım ama masumane bir biçimde yatağının çerçevesinde asılı duruyordu.

Annemin kendisini koruması gerekirse yanında şişi olmasına ne kadar memnun olduğumu hissedince, içimi bir suçluluk hissi kapladı. Kendisini insanlardan koruması gerekebilirdi.

Oradaki insanların yarısı bir tür uyduruk silah taşıyordu. Kılıç daha iyi olanlardandı ve neden bunu üstümde taşıdığımı açıklamak zorunda olmadığımı memnun oldum. Ama bir kılıç istediğimden çok daha fazla dikkat çekiyordu. Kılıcı yerden alıp, Dee-Dum'ın elleyip kurcalamaması için omzuma astım.

"Bir ismi var mı?" dedi Dee-Dum.

"Kimin?"

"Kılıcının." Bunu sanki ne sorduğunu anlamalıymışım gibi alaycı bir ses tonuyla söylemişti.

"Of, lütfen. Sen yapma bari." Annemin önceki gece apar topar yanına aldığı giysileri karıştırdım. Birkaç boş içecek kutusu ve bir sürü başka ıvır zıvır da vardı ama yanında getirdiği şeyleri karıştırmayı kestim.

"Eskiden bir katanası olan bir çocuk tanıyordum."

“Nesi olan?”

“Bir Japon samuray kılıcı. Muhteşemdi.” Âşık olmuş gibi elini kalbine dayadı. “Ona Işık Kılıcı derdi. O kılıç için büyükan-nemi köle olarak satabilirdim.”

Bunu yapabileceğine inanıyormuşum gibi başımı salladım.

“Kılıcına bir isim verebilir miyim?”

“Hayır.” Üstüme uyabilecek bir kot pantolonla bir çorap buldum.

“Neden?”

“Bir ismi var zaten.” Çorabın diğer tekini bulabilmek için öbeği karıştırdım.

“Nedir?”

“Ürkünç Ayı.”

Dostane ifadeli suratı birden ciddileşti. “Koleksiyon parçası olan, uzuv kesmek ve yaralamak üzere yaratılmış, heybetli düş-manlarını dizlerinin üstüne çöktürecek ve kadınlarının ağıtlarını dinletecek bu hergeleye... Ürkünç Ayı ismini mi verdin?”

“Evet, beğendin mi?”

“Bu konuda şaka yapmak bile doğaya karşı işlenmiş bir suç. Bunu biliyorsun, değil mi? Kızlara karşı bir şey söylememek için elimden geleni yapıyorum ama bu işi cidden zorlaştırıyorsun.”

“Evet, haklısın,” deyip omuzlarımı silkтім. “Ona Toto ya da Flossy de diyebilirim aslında. Ne dersin?”

Annemden daha da deliymişim gibi suratıma baktı. “Yanılıyor muyum, yoksa o kının içinde bir süs köpeği falan mı var?”

“Biliyor musun, bazen Ürkünç Ayı’ya pembe renkli bir kın bulabilir miyim diye düşünüyorum. Belki üstünde minik taşlar falan da olabilir. Ne? Çok mu abartılı olur?”

Başını sallayarak dışarı çıktı.

Onunla dalga geçmek çok kolaydı. Üstümü değiştirip Dee-Dum’ın peşinden gitmeden önce acele etmedim.

Koridor Dünya Kupası sırasındaki Oakland Stadyumu kadar kalabalıktı adeta.

Bir çift orta yaşlı adam reçeteli bir kutu ilaç karşılığında bir tüy verdiler. Sanırım, bu, Kıyamet Sonrası'nda bir uyuşturucu ticareti örneği idi. Bir başkası, serçe parmağına benzer bir şey uzattı ama diğer adam onu alamadan geri çekti. Sonra, fısılda-yarak tartışmaya başladılar.

Bir çift kadın kollarında bir küp dolusu altın taşıyormuş gibi birkaç konserve çorbayla yanımdan geçtiler. Koridorda insanlarına arasından geçerlerken, endişeli endişeli etraflarına bakındılar. Ana kapının yanında, kafaları yeni tıraş edilmiş birkaç kişi kıyamet kült broşürlerini bantla yapıştırıyorlardı.

Dışarıda, yabancı otların uzamış olduğu bahçeye atılmış çöpler rüzgârda ürkütücü bir biçimde uçuşuyorlardı. Gökten oraya bakan birisi, bu binanın diğerleri gibi terk edilmiş olduğunu düşünebilirdi.

Dee-Dum bana Direniş üst komutanlığının öğretmenler odasını, Obi'nin de müdürün ofisini alışının çoktan büyük bir alay konusu haline geldiğini söyledi. Okulun bahçesinden Obi'nin kerpiç binasına yürüdük ve yolumuz uzayacak olsa bile, üstü kapalı yaya köprüsünü kullandık.

Ana binanın lobisi ve koridorları kaldığım binanınkinden de kalabalıktı ama oradaki insanların bir amacı var gibiydi. Bir adam arkasında kablolar sürükleyerek koridorda koştu-yordu. Birkaç kişi sıraları ve sandalyeleri bir sınıftan diğerine taşıyorlardı.

Gençler içinde sandviçler ve su şişeleri olan bir el arabasını itiyorlardı. Araba ilerlerken, insanların o binada çalıştıkları için yiyeceklerden ve içeceklerden almaya hakları varmış gibi bunlardan alıyorlardı.

Dee-Dum eline birkaç sandviç aldı ve birini bana verdi. Bir

anda, önemli kalabalığın bir parçası haline geldim.

Birisi oraya ait olmadığımı söylemeden önce, kahvaltımı mideye indirdim. Ama bir şeyi fark ettiğimde, neredeyse boğulacaktım.

O binadaki tüfek namluları çok daha uzundu. Filmlerde suikastçıların tüfeklerine taktıkları susturucuları andırıyorlardı.

Melekler tarafından saldırıya uğrarsak, gürültünün bir önemi kalmayacaktı, çünkü çoktan nerede olduğumuzu öğrenmiş olacaktı. Ama birbirimizi vuruyorsak...

Birden, bir, iki saniye önce harika bir ziyafet gibi gelen ağızımdaki yiyeceğin tadı soğuk ve yapış yapış artık maddelere ve taş gibi sert ekmeğe dönüşüverdi.

Dee-Dum kapıyı itti.

"... iş berbat olmuş," dedi odadan gelen bir erkek sesi.

Birkaç kişi bilgisayarların başına oturmuş, büyük bir dikkatle ekranlara bakıyorlardı. Saldırıdan öncesinden beri böyle bir şey görmemiştim. Bazıları, gözlükleriyle bir tezat oluşturan şeytan boynuzu çetesi dövmeleleriyle cidden kaçırılmayacak bir manzaraydı.

Daha fazla kişi de arka sıralara bilgisayarlar kuruyor ve kara tahtanın önüne kocaman televizyonlar itiyorlardı. Görünen o ki, Direniş en azından bir odada düzenli bir güç kaynağı kullanmanın yolunu bulmuştu.

Tüm bu faaliyetlerin ortasındaysa Obi vardı. Birkaç kişi peşinden gidiyor, bir şey için onayını almaya çalışıyordu. Odadaki birkaç kişi de sanki hem onu, hem de başka bir şeyi izliyordu.

Boden yanında duruyordu. Burnu okul bahçesindeki birkaç gün önceki kavgadan hâlâ şiş ve mordu. Belki de, bir dahaki sefere benim gibi kolay hedefmiş gibi gözüken ufak tefek kızlar olsa bile, insanlara kabadayılık etmek yerine onlarla insan gibi konuşurdu.

"Planlarda yapılan sadece bir ayarlamaydı, iş berbat olmadı," dedi Boden. "Hele bir 'insanlık suçu' asla değil. Bunu kaç kere daha açıklamak zorundayım?"

Şaşılacak şeydi ama kapının yanında bir sepet dolusu şekerleme duruyordu. Dee-Dum iki tane alıp, birini bana erdi. Snickers çikolatasını elimde hissedince, en kutsal yerde olduğumu anladım.

"Silahı titretmek planlarda bir ayarlama anlamına gelmez, Boden," dedi Obi, bir yandan asker kılıklı asabi görünümlü bir adam ona bir belge uzatırken. "Bir piyade askeri sırf dilini tutamadı ve tüm ayrıntıları ağzından kaçırdı diye, onun zamanlamaya karar vermesine izin vererek askeri bir stratejiyi hayata geçiremeyiz. Sokaktaki her göçebe, her fahişe bundan haberdardı."

"Ama bu..."

"Senin hatan değildi," dedi Obi. "Biliyorum. Beni usandı-rana dek söyledin." Obi sıradaki diğer kişiyi dinlerken bana baktı.

Çikolatanın tadını bir anlığına hayal ettikten sonra cebime soktum. Belki de Paige'e yedirmeyi başarabilirdim.

"Şimdilik gidebilirsin Boden." Obi içeri girmemi işaret etti.

Boden yanımdan geçerken, hırlar gibi bir ses çıkardı.

Obi bana bakıp sırtıttı. Sıradaki kadın bana dönüp, profesyonel meraktan da öte bir ifadeyle baktı.

"Hayatta olduğunu gördüğüme sevindim Penryn," dedi Obi.

"Hayatta olmak güzel," dedim. "Burada film geceleri mi düzenleyeceğiz?"

"Körfez Bölgesi'nin etrafını uzaktan idare edilebilecek bir gözetim sistemi kuruyoruz. Vadi'de imkânsız bir kez daha mümkün kılacak bir sürü dâhinin olmasının faydasını görüyoruz."

En arka sıradaki birisi seslendi. “25. Kamera çevrimiçi.” Diğer programcılar bilgisayarlarına bir şeyler yazmaya devam ettiler ama onların heyecanını da hissedebiliyordum.

“Tam olarak ne arıyorsunuz?” diye sordum.

“İlginç herhangi bir şey,” dedi Obi.

“Bir şey buldum!” diye bağırdı arkadaki programcılardan biri. “Sunnydale, Lawrence Otoyolu’nda melekler var.”

“Ön ekrana ver,” dedi Obi.

Sınıfın ön tarafındaki geniş ekranlı televizyonlardan biri açıldı.

Televizyon aydınlandı.

Mavi kanatlı bir melek terk edilmiş bir sokakta molozların arasında yürüyordu. Yolun ortasında kocaman, zikzak biçiminde bir çatlak oluşmuştu ve bir tarafı diğerinden daha yüksekte duruyordu.

Bir başka melek ilk meleğin yanına kondu, sonra iki melek daha geldi. Etraflarına şöyle bir baktıktan sonra, televizyonun görüş alanından uzaklaştılar.

“Kamerayı çevirebilir misin?”

“Bunu çeviremem, özür dilerim.”

“Burada da var!” dedi sağındaki programcılardan biri. “Buradaki San Francisco Uluslararası Havaalanı’nda.” Hep San Francisco Uluslararası Havaalanı’ndan görüntülere nasıl ulaştıklarını merak ederdim.

“Ekranaya ver,” dedi Obi.

Kara tahtanın önündeki bir diğer televizyon açıldı.

Yarı topallayan, yarı koşan bir melek asfaltta telaşla ilerliyordu. Beyaz kanatlarından biri aşağıya sarkmış, ardından sürükleniyordu. “Yaralı bir kuşumuz var,” dedi birisi arkamdan. Sesi heyecanlı gibiydi.

"Neden kaçıyor?" dedi Obi adeta kendi kendine.

Kamera görüntüyü vermekte zorlanıyordu. Sürekli olarak ya çok parlak ya da çok karanlık oluyordu. Işığı parlak zemine göre ayarladığından, meleğin ayrıntıları karanlık gözüküyor, seçilmiyordu.

Ama melek kameraya yaklaştıkça, onu kovalayan şeye baktı ve suratını net bir biçimde görmemizi sağladı.

Bu, Raffe'nin kanatlarını çalan iblis Beliel'di. Durumu oldukça kötüydü. Acaba neler olmuştu?

Çalıntı kanatlarından biri işlevini kaybetmiş gibiydi. Bir kanadı reflekse dayalı bir biçimde uçmaya çalışır gibi açılıp kapanırken, diğeri tozlu zemine sürüyordu. Raffe'nin güzelim kanatlarının bu şekilde harcanması hiç hoşuma gitmemişti; gözlerimin önünde yaptıkları eziyetleri düşünmemeye çalıştım.

Beliel'in dizinde bir sorun vardı. Koşmaya çalışırken topallıyor, ağırlığını dizine vermemeye çalışıyordu. Yaralı bir insandan çok daha hızlı hareket ediyordu ama yine de normal hızının yarısından da az bir hızla ilerlediğini tahmin ediyordum.

Uzaktan bile çizmelerinin hemen üstündeki beyaz pantolonundan yukarı doğru ilerleyen parlak kırmızı renkli lekeyi görebiliyordum. İblisin, muhtemelen yeni kanatlarını edindiğinden beri beyaz giysiler giymeyi tercih etmiş olması komikti.

Kameraya yaklaştıkça, tekrar başını çevirip arkasına baktı. Tanıdık bir hırlama sesi duyuldu. Kibirli ve öfkeliydi ama bu sefer biraz da korku seziliyordu.

"Neden korkuyor?" Obi benim de yanıtını merak ettiğim soruyu sormuştu.

Biel el topallayarak görüş alanından çıktı ve geriye sadece boş pistin çapraz kesiti kaldı.

"Arkasından ne olduğunu görebilir miyiz?" dedi Obi.

"Kamera bu kadar dönebiliyor."

Aradan birkaç dakika geçti, odadaki herkes nefesini tutuyor gibiydi.

Derken, Beliel'in peşindeki şey tüm heybetiyle ekranda belirdi.

İblis kanatları başının üstünde açılmıştı. Avının peşinde ilerlerken, ışık kıvrımlı kancalara yansıyor, kanatlarının kenarlarına kadar ilerliyordu.

"Yüce İsa," dedi arkamdan birisi.

Avcı sanki o anın tadını çıkarıyormuş gibi hiç de telaşlı hareket etmiyordu. Başını önüne eğmişti, kanatları da suratını gölgeliyordu; bu yüzden, suratı Beliel'inki kadar bile gözük-müyordu.

Ama onu tanıyordum. Yeni iblisi kanatlarına rağmen tanıyordum.

Raffe'ydi.

Hızı, iki yana açılmış kanatları, gölgede kalan suratı... Her şey avının peşine düşmüş şeytanın kusursuz bir kâbus imge-siydi.

Onun Raffe olduğuna emin olduğum halde, kalbim korkuyla doldu.

Bu, tanıdığım Raffe değildi.

Acaba Obi onun Direniş Kampı'na ilk geldiğimizde benimle birlikte olan kişi olduğunu anlamış mıydı?

Sanmıyordum. Suratına ve bedenine dair her şey hafızama kazındığı halde, yeni kanatlarından haberdar olmasaydım *ben* bile Raffe'yi tanıyacağımdan emin değildim.

Obi adamlarına döndü. "Turnayı gözünden vurduk! Topal bır melek ve bir iblis. İki dakika içinde bir avcı ekibinin havaa-lanına doğru yola çıkmasını istiyorum!"

İkizler daha bu emri duymadan harekete geçmişlerdi. "Der-hal," dediler bir ağızdan, kapıdan dışarı fırlarken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Gidin! Gidin! Gidin!” Obi’yi hiç o kadar heyecanlı görmemiştim.

Obi kapıda duraksayıp “Penryn, bizimle gel,” dedi. “Bir iblise yaklaşan tek kişi sensin.” Herkes hâlâ ölü gibi göründüğümde beni aileme bir iblisin götürdüğünü düşünüyordu.

Hiçbir şey bilmediğimi söylemek üzereyken vazgeçtim. Paldır küldür koridorda koşan grubun peşine takıldım.

San Francisco Uluslararası Havaalanı trafik olmadığı zamanlarda Palo Alto'nun yirmi dakika kadar kuzeyindeydi. Tabii, o sırada otoyol tıkalıydı ve saatte doksan beş kilometreyle ilerlemek artık ne iyi, ne de işe yarayacak bir fikirdi. Ama bunu kimse Dee-Dum'a söylememiş gibiydi. Arazi aracıyla açık yan yollara giriyor, terk edilmiş arabaların etrafından dolanıyor ve sarhoş bir yarış arabası sürücüsü gibi kaldırımlara çarpıyordu.

"Midem bulanıyor," dedim.

"O halde, sana kusmamanı emrediyorum," dedi Obi.

"Ay, lütfen öyle demeyin," dedi Dee-Dum. "O kız bir asi olarak dünyaya gelmiş. Sırf cevap yapıştırmak için kusabilir."

"Bir nedenimiz olduğu için buradasın Penryn," dedi Obi. "Arabamın içine kusmak da bunun bir parçası değil. Canlan biraz asker."

"Ben askerin değilim."

"Henüz değilsin," dedi Obi suratına yayılan bir gülümsemeyle. "Neden bize kuş yuvasında olanları anlatmıyorsun? Gördüğün ve duyduğun her şeyi anlat. İşe yaramayacağını düşünüyorsan bile önemli değil."

"Kusman gerekirse de Obi'ye doğru kus, bana doğru değil," dedi Dee-Dum.

En sonunda, onlara gördüğüm her şeyi anlattım. Raffe'yle ilgili kısımlardan söz etmedim ama aperiifleriyle, kostümle-riyle, uşaklarıyla ve tüm dekadanslığıyla, kuş yuvasındaki o bitmek tükenmek bilmeyen melek partisini anlattım. Sonra, onlara bodrum katındaki laboratuvarda bulunan akrep melek ceninlerinden ve akreplere yem edilen insanlardan bahsettim.

Çocuklar üstünde yapılan deneylerden bahsetmek konu-sunda tereddütlüydüm. Parçaları birleştirip, bu çocukların insanları yollarda paramparça eden alçak iblisler oldukları-nı anlayacaklar mıydı? Paige'in onlardan biri olabileceğinden şüphelenecekler miydi? Ne yapacağımdan emin değildim ama onlara biraz üstü kapalı bir biçimde çocukların ameliyatla de-ğiştirildiğini anlattım.

"Kız kardeşinin bir şeyi yok, değil mi?" diye sordu Obi.

"Hayır, eminim ki kısa sürede kendisine gelecektir." Bunu tereddütsüz söyledim. Tabii ki kız kardeşim iyiydi. Başka ne ola-bilirdi ki? Başka ne seçeneğimiz vardı? Hâlâ endişeli olduğum halde, ses tonumun kararlı bir biçimde çıkmasına gayret ettim.

"Şu akrep meleklerle ilgili biraz daha bir şeyler anlatsana," dedi bir diğer yolcu. Dalgalı saçları, gözlüğü ve koyu kahve-rengi bir teni vardı. En sevdiği konu hakkında tüm bildiklerini anlatmaya hazır bir âlim havası vardı.

Konunun Paige'den uzaklaşmasına rahatlayarak, onlara ha-tırlayabildiğim tüm ayrıntıları anlattım. Boyutlarını, ejderha ka-natlarını, filmlerdeki laboratuvar örneklerinin aksine hiç homo-jen olmadıklarını anlattım. Bazılarının embriyolara benzediğini ama bazılarının da nasıl hemen hemen tamamıyla gelişmiş gö-ründüğünü anlattım. Onlara tanklarda onlarla birlikte hapsol-müş insanlardan ve nasıl öldürüldüklerinden söz ettim.

Her şeyi anlattığımda, beni dinleyenler bunları idrak etme-ye çalışırken bir sessizlik oldu.

Tam soru-yanıt kısmının kolay olacağını düşünürken, bana kuş yuvası saldırısı sırasında beni Direniş kurtarma kamyonetine taşıyıp bırakan iblis hakkında sorular sormaya başladılar. Ne diyeceğimi bilemediğimden “Bilmiyorum. Baygındım,” diye yanıt verdim.

Buna rağmen, bana “iblis” hakkında ne kadar çok soru sorduklarına şaşırdım.

O, şeytan mıydı? Orada ne yaptığına dair herhangi bir şey söylemiş miydi? Onunla nerede karşılaşmıştım? Nereye gittiğini biliyor muydum? Neden beni onların yanına bırakmıştı?

“Bilmiyorum,” dedim kim bilir kaçınıcı kez. “Baygındım.”

“Ona tekrar ulaşabilir misin?”

Bu son soru biraz yüreğimi daralttı. “Hayır.”

Dee-Dum tıklı bir yan yola girmemek için hızla bir U dönüşü yaptı.

“Bize anlatmak istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu Obi.

“Hayır.”

“Teşekkür ederim,” dedi Obi. Sonra dönüp diğer yolcuya baktı. “Sanjay, sıra sende. Meleklerle ilgili olarak bizimle paylaşmak istediğin bir teori olduğunu duydum.”

“Evet,” dedi elinde bir dünya haritası tutan âlim. “Bence Büyük Saldırı sırasında meydana gelen ölümlerin birçoğu tesadüf olabilir. Meleklerin buraya gelişinin bir yan etkisi gibi. Benim tezim şu: Bunlardan birkaçı bizim dünyamıza girdiğinde, yerel bir fenomen meydana geliyor.”

Sanjay haritaya bir iğne sapladı. “Dünyamızda buraya gelmelerini sağlayan bir delik oluşuyor. Muhtemelen yerel hava şartlarında bir değişim oluyor ama çok da etkili olmuyor. Ama bir lejyonun tamamı geldiğinde, bunlar oluyor.”

Kâğıda bir tornavida sapladı. Tornavidanın sapı ve eli de haritanın içinden geçip kâğıdı yırttı.

“Teorim, burayı istila ettiklerinde dünyanın yırtıldığı. Depremleri, tsunamileri, hava değişimlerini tetikleyen de bu... Hasarın ve ölümlerin büyük kısmını oluşturan her şey katastrofik.” Dediklerini doğrularmış gibi, gri gökyüzünde şimşekler çaktı.

“İstila ettiklerinde, doğayı kontrol edenler melekler değildi,” dedi Sanjay. “Bu yüzden bizler kuş yuvasına saldırdığımızda bizleri yutsun diye devasa bir tsunami oluşturmadılar. Bunu yapamazlar. Tıpkı bizim gibi canlı, nefes alıp veren yaratıklar. Sahip olmadığımız becerilere sahip olabilirler ama tanrı gibi değiller.”

“Yani, bunca insanın ölümüne sebep oldular ama bunu kasıtlı yapmadılar mı?”

Sanjay parmaklarını gür saçlarının arasında gezdirdi. “Biz liderlerini öldürdükten sonra, bir sürü insanı öldürdüler ama ilk başta düşündüğümüz kadar güçlü olmayabilirler. Tabii, buna dair herhangi bir kanıtım yok. Elimizdeki az miktardaki bilgiye uyan bir teori sadece. Ama bize üstünde deneyler yapabileceğimiz birkaç ceset getirirseniz, bu konuya biraz açıklık getirebiliriz.”

“Koridorlardaki melek parçalarından bazılarına el koymamı ister misin?” diye sordu Dee-Dum.

Kardeşiyle birlikte melek parçaları topladığı doğru olabilir diye hiç sesimi çıkarmadım.

“O parçaların gerçek olduğunun hiçbir garantisi yok,” dedi Sanjay. “Hatta gerçek oldukları ortaya çıkarsa çok şaşıırım. Ayrıca, parçalanmamış eksiksiz bir bedeni incelemek çok daha faydalı olabilir.” Dünyamızı gösteren paramparça olmuş kâğıt hâlâ Sanjay’ın kucagında duruyordu.

“Eh, şansımızın yaver gideceğini umalım o zaman,” dedi Obi. “Şanslıysak, size birkaç canlı örnek getirebiliriz.”

İçimin huzursuz olduğunu hissettim. Ama kendime Raff'e'yi ele geçiremeyeceklerini söyledim. Bunu yapamazlardı. Raff'e'ye bir şey olmayacaktı.

Arabanın ön panelindeki alıcı-verici çalıştı ve bir ses "Eski kuş yuvasında bir şeyler oluyor," dedi.

Obi hemen el aygıtını kapıp "Ne tür bir şey?" diye sordu.

"Melekler havada. Avlayamayacağımız kadar da kalabalıklar."

Obi torpido gözünden bir dürbün alıp şehre baktı. Birçok yeri iyi göremezdi ama suya yaklaştığımız için belki bir şeyler yakalayabilirdi.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Dee-Dum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi dürbünle etrafa bakan Obi. "Ama gerçekten de kalabalıklar. İlginç bir şeyler oluyor."

"Şehre yolu neredeyse yarılacak," dedi Dee-Dum.

"Ama yakalayamayacakları kadar kalabalık olduklarını söyledi," dedi Sanjay endişeyle.

"Doğru," dedi Obi. "Ama ne yaptıklarını öğrenebilmemiz için bir fırsat var karşımızda. İnceleyebileceğin melek örnekleri istiyordun. Kuş yuvası bunları bulabileceğimiz en uygun yer."

"Ya oraya ya da diğerine gitmemiz gerekecek patron," dedi Dee-Dum. "Havaalanına gidersek, hedeflerimizi haklamak için elimizdeki her şeyi kullanmamız gerekecek. Tabii, hâlâ oradaysalar."

Obi tereddütle içini çekti. Telsize konuştu. "Planlarda değişiklik yapıyoruz. Tüm araçlar eski kuş yuvasına ilerlesin. Son derece dikkatle yaklaşın. Tekrar ediyorum, son derece dikkatli olunsun. Düşman tavrılılar gözlemlendi. Bu, artık bir gözlem görevidir. Ama fırsatınız olursa, bir kuş örneği getirin. Ölü ya da diri."

Bir hurda denizindeki terk edilmiş arabaların arasında hızla ilerlerken, buz gibi yağmur suratıma vuruyordu. Aslında, saatte elli kilometreyle ilerleyen bir arazi aracı için hızla gitmek ifadesi biraz abartılı kaçardı ama o günlerde hız yapmak insanın alnının damarını çatlatan bir işti... Cidden öyleydi, çünkü o sırada pencereye tünemiş, kendimi korumak için sıkı sıkı arabaya tutunuyordum.

“Saat iki yönünde tank var,” diye bağırdım.

“Tank mı? Gerçekten mi?” dedi Dee-Dum. Yolu tıkayan molozların ötesini görebilmek için boynunu uzattı. Heyecanlıydı ama her ikimiz de meleklerin bir tankı kilometrelerce öteden duyabileceğini biliyorduk.

“Dalga geçmiyorum. Ama ölü gözüküyor.” Yağmurdan sırlıklam olan saçlarımdan enseme damlalar akıyor, sırtımda buz gibi bir çizgi oluşturuyordu. Çoğu San Francisco yağmuru gibi hafif şiddetli bir yağmurdu ama her şeyin içine girecek kadar da kuvvetliydi. Soğuk damlalar ellerimi donduruyor, tutacağı asılmamı güçleştiriyordu.

“On iki yönünde otobüs,” dedim.

“Evet, onu ben de görebiliyorum.”

Otobüs yan yatmıştı. Bir an için, acaba melekler dünyaya geldiğinde meydana gelen depremlerden birinde mi devrildi, yoksa Direniş kuş yuvalarına saldırdığında, intikam almak isteyen melekler tarafından mı havaya kaldırılıp fırlatıldı diye düşündüm. Tahminim, otobüsün fırlatıldığı yönündeydi, çünkü otobüsün yanında yolda uzunca bir krater açılmıştı ve orada tepetaklak olmuş bir de Hummer vardı.

“Şey, kocaman bir krater...” Ama cümlemi tamamlamadan, Dee-Dum arabayı kaydırıldı. Sağa doğru savrulurken, sıkı sıkı tutunmaya gayret ettim. Bir anlığına, yüz üstü asfaltta çakılacağımı sandım.

Arabayı düzeltmeden önce, çılgınca bir zikzak hareketi çizdi.

“Önceden uyarsan iyi olur,” dedi Dee-Dum tatlı bir sesle.

“Daha düzgün araba kullanman da iyi olur,” dedim aynı ses tonuyla. Arabanın sert metal kapısı kalçama bastırıyor, kaldırıma çarptığımızda kaslarımı eziyordu.

Tüm bunlar yeteri kadar kötü değilmiş gibi, bir de Adonis gibi bir bedene bağlı yarasa kanatlı bir yaratıktan da hiçbir iz yoktu. Gerçi Raffé’yi görmeyi ummuyordum.

“Tamam. Gözlüğü olsun olmasın, sıra Sanjay’da.” Tünediğim yerden aşağıya kaydım ve Sanjay kendi tarafında açık pencereye otururken, arka koltuğa geçtim.

Raffé’yle benim birkaç gün önce gittiğimiz yönden farklı bir yönde yaklaşıyorduk Finans Bölgesi’ne. Kasabanın bu bölgesi işe başlamak için en elverişli yer değilmiş gibi gözüküyordu ama birkaç bina hâlâ kenarları tütsülenmiş vaziyette dimdik ayakta idi.

Tabelasında Boncuklar ve Tüyler yazan bir mağazanın önündeki kaldırıma rengârenk boncuklar saçılmıştı. Ama ortada tek bir tüy bile yoktu. Birisinin melek tüyleri için koyduğu ödül hâlâ geçerli olmalıydı. Bütün tavuklar ve güvencinler de yolunmuş

mudur diye merak ettim. Bunları melek tüyü olarak birilerine verebilirlerse, tüyleri etlerinden daha değerli olmalıydı.

Bir zamanlar Finans Semti olan felaket bölgesine vardığımızda midem buzlarla doluymuş gibi hissettim. Bölge artık terk edilmişti ve ortalıkta kullanılabilir malzemeler ya da geride kalmış yiyecekler arayan çöpçülerden bile yoksundu.

“Herkes nereye gitmiş?”

Finans Semti, daha doğrusu birkaç sokağı hâlâ ayaktaydı. Bölgenin rotasında, eskiden kuş yuvasının olduğu yere doğru, ufukta kocaman bir delik gözüküyordu. Birkaç ay önce, burası en son teknolojiyle donatılmış, bir Art-Deco oteliydi. Sonra, melekler burayı ele geçirmişti ve kartla yuvalarına dönüştürmüşlerdi. Direniş dinamit dolu bir kamyonetle saldırdıktan sonraysa bir moloz yığınınına dönüşmüştü.

“Eyyvah, bu hiç de iyi gözüküyor,” dedi Dee-Dum göğe bakarak.

Havadaki şeyi onunla aynı anda gördüm.

Eskiden kartla yuvasının olduğu yerin tepesinde melekler huni biçimi oluşturarak uçuşuyorlardı.

“Burada ne arıyorlar?” diye fısıldadım.

Dee-Dum arazi aracını kenara çekip motoru kapattı. Tek bir kelime bile etmeden, torpido gözünden iki dürbün aldı ve bir tanesini bana uzattı. Obi'nin elinde zaten bir dürbün vardı; o yüzden, benimkini Sanjay'la paylaşmam gerektiğini tahmin ettim.

Obi tüfeğini kapıp arabadan dışarı fırladı. Kalbim gümbür gümbür atarken ben de peşinden gittim.

Meleklerin motor sesini duymuş olabileceğinden endişe ediyordum ama bize bakmadan uçmaya devam ettiler. Arabadan arabaya yürüyerek zikzaklar çizdik ve eski kartla yuvasına doğru ilerledik. Obi'nin ya da Dee-Dum'ın aklına kaçmak gelmedi bile.

Kar beyazı kanatları olan bir melek bulut örtüsünün arasında gözden kayboldu. Bakışlarımı ondan ayırmadım ama Raff'e'nin artık o kanatlara sahip olmadığını biliyordum.

Bir zamanlar meleklerin kartla yuvası olan harap binaya yaklaştığımızda, her şey tozla örtülüydü. Toza dönüşmüş beton arabaları, sokakları ve cesetleri tamamıyla kaplamıştı. Arabalar tepetaklak olmuş ve kaldırımlarda, diğer arabaların üstünde yan dönmüş, kısmen yakınlardaki binalara girmişti.

Arabaların ve molozların arasında hızla ilerlerken, ayaklarımızın altındaki cam parçaları kırılıyordu. Melekler partilerinin tam ortasında yapılan bu saldırıdan hiç hoşnut kalmamışlardı ve bir öfke krizinden sonra ufak bir çocuğun bir Lego kasabasını bırakabileceği gibi bırakmışlardı her şeyi.

Sokakta cesetler vardı ve hepsi insanlara aitti. Saldırının meleklerle ilk düşündüğümüz kadar zarar vermediği gibi içimi huzursuz eden bir hisse kapıldım. Melek cesetleri neredeydi?

Dee-Dum'a bakınca, gözlerinden onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım. Neler olup bittiğini görmek için yakınlarda bir yerde durduk.

Eski kuş yuvası artık parçalanmış kayalardan ve eğilmiş metal barlardan oluşan bir öbektir. Gökdelen oteli destekleyen çelik çubuklar, kanla kaplı kemikler gibi kırık ve açık bir biçimde duruyordu.

Kuş yuvasının bir moloz yığını olacağını sanıyordum. Ama her yer molozlarla kaplıydı.

Etraf meleklerle kaynıyordu.

Kanatlı cesetlerden bazıları gelişigüzel enkazın içindeyken, bazıları da bir sıra halinde asfalta dizilmişti. Melekler bir zamanlar kartla yuvası olan binadan geri kalan devasa boyutlardaki parçaları alıp bunları kenara fırlatıyorlardı. Birkaçı da melek cesetlerini sürükleyerek yola götürüyordu.

Kalbim öylesine hızlı atıyordu ki, ağzımdan fırlamasın diye yutkunmak zorunda kaldım.

Benekli kanatları olan bir savaşçı her iki elinde birer kovayla, attığı her adımda yere sular sıçratarak yakınlardaki bir binadan çıktı. En yakındaki cesedi tekmeledi.

Ölmüş olduğu düşünülen melek inledi ve kımıldamaya başladı.

Savaşçı suyu yoldaki cesetlerin üstüne döktü. Hafif yağmurdan zaten hepsi ıslanmıştı ama artık sırılsıklam vaziyeteydiler.

Su cesetlere değer değmez, melekler kıpırdanmaya başladılar.

“Bu da ne...” diyen Sanjay sessiz olması gerektiğini unutacak kadar afallamıştı.

Asfaltta yatan meleklerden birkaçı derhal dirildi ve köpekler gibi şiddetle saçlarındaki suyu silkeledi. Diğerleri de sanki sabah alarmı düşündüklerinden daha erken bir vakitte çalmış gibi inleyip ağır ağır hareket ettiler.

Bazılarının bedenlerine mermiler saplandığı net bir biçimde görülüyordu. Yaralarını oluşturan mermiler çirkin delikler oluşturmıştı, mermilerin çıkış delikleri de çiğ hamburger çiçeklerini andıran daha da çirkin deliklerdi.

Benekli kanatlı savaşçı diğer kovasını alıp, suyu geriye kalan “cesetlerin” üstüne boşalttı. Sonra, hâlâ asfaltta yatan birkaç yaralıyı da tekmeledi.

“Ayağa kalkın, solucanlar! Bunun ne olduğunu sanıyorsunuz? Şekerleme vakti mi? Rezilsiniz hepiniz.”

Belli ki, sessiz olmayı unutan tek kişi Sanjay değildi, çünkü meleklerden biri yerden bir avuç taş alıp bir fareye fırlatır gibi arabalardan birine fırlattı. Taş arabaya çarpınca, adamlarımızdan ikisi tıpkı fareler gibi arabanın ardında gizlendikleri yerden fırladılar.

Diğer meleklerden birkaçı kırık çubuk demirleri alıp bize fırlattı. Arabanın pencereleri patlarken, kendimizi kaldırıma atacak vakti zor bulduk.

Ayağa fırlayıp öylesine can havliyle koşmaya başladım ki, bir binanın girişine vardığımda nefes nefese kalmıştım. Dönüp meleklerle baktım. Çöplükteki fareleri kovalar gibi bizi kovalıyorlardı.

Obi ve Dee-Dum bir kamyonetin arkasında gizlendikleri yerden nereye gittiğimi görmüş, koşarak binanın kapısına geldiler. Birbirimize sokulup dürbünlerimizle meleklerle baktık.

Bir grup melek molozların ortasına kondu ve iki yana enkaz parçaları fırlattı. Cesetleri bulduklarında, insanları bir yana bıraktılar ve her an uyanabilecek baygın bir meleği çekip çıkardılar.

Molozları kazan melekler enkazın arasından çıkarılanlardan daha iriydiler. İri olanların bellerinde kılıçlar vardı; yani, savaşçı olmalıydılar. Görebildiğim kadarıyla, tüm kurbanlar daha ufak tefekti ve kılıçları da yoktu.

Aslında, olanları düşününce, Raff'eyle içine girdiğim kuş yuvasında kaç tane savaşçı melek görmüştüm? Onlar muhafızlardı. Birkaç tane de koridorlarda vardı. Bir de salak albino Josiah'nın durduğu bir masa dolusu savaşçı vardı. Onlar hariçinde, hiçbirinde kılıç yoktu. İdareciler ve savaşmayan türden melekleri dünyamıza mı getirmişlerdi? Aşçılar mıydı? Doktorlar mıydı? Düşündüğüm doğruysa, kuş yuvası saldırıya uğradığında, savaşçılar neredeydi?

Yüksek sesle inledim.

"Ne?" dedi Obi dudaklarını sessizce oynatarak.

Sesimi duyurmadan, nasıl konuşacağımı düşündüm. Dee-Dum da benimle aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı ki, cebinden bir kalemle ufak bir not defteri çıkarıp bana uzattı.

“Dün gece kuş yuvasında kaç tane savaşçı gördün?” diye yazdım.

Dee-Dum başını sallayıp, başparmağıyla işaret parmağını bir santim kadar yaklaştırdı ve az sayıda gördüğünü anlatmak istedi.

Sonra, meleklerle baktığında suratında beliren ifadeden ne-reye varmak istediğimi anladığımı fark ettim. “Saldırıyı gerçekleştirdiğimiz zamankinden daha çok savaşçı var burada,” diye yazdı.

“Belki de bir göreve falan gitmişlerdi?”

Başıyla onayladı.

Şans eseri, Direniş neredeyse tüm savaşçıların kuş yuvasında olmadığı bir zamanda saldırıyı yapmıştı. Onca meleğin doğru dürüst karşı koyamadan etkisiz hale gelmesinin sebebi de buydu. Saldırının başlangıcında, insanlar da melekler de dört bir yana kaçışırken girişte meydana gelen karmaşayı hatırladım; kaçabilmek için makineli tüfeklerin ateşinden uzağa uçmak isteyen melekler vardı. Bunun cengâverce bir davranış olduğunu sanmıştım ama belki de deneyimsizlikten ve panikten ibaretti.

Yine de sivil melekler Direniş kamyonetlerini aldıkları, askerleri oraya buraya fırlattıkları ve çılgına dönmüş kalabalıklaları ezdikleri için uğraşılması gereken bir güçtü.

O sırada, asfaltta yatan meleklerden bazıları ciddi yaralar almış gibi gözüküyorlardı. Bazıları öylesine kötü durumdaydı ki, tek başlarına bile uçamıyorlardı. Savaşçılar sinir olmuş ve onları uçurmak istermiş gibi kollarından tutup çekiyorlardı.

Görebildiğim kadarıyla da, hiçbiri ölü değildi.

Obi'nin surat ifadesi meleklerin iyileştirme becerilerinin farkına vardığını gösteriyordu. Onlara soru-yanıt kısmında, meleklerin insanları öldürebilecek derecede ciddi yaraları iyi-

leştirebildiğini anlatmıştım ama anlaşılan Obi buna daha yeni inanmaya başlamıştı.

Savaşçılar molozları dibine kadar kazdıktan sonra, başlarındaki melek bir işaret verdi ve geriye kalan meleklerden yarısından fazlası yaralıları alıp uçarak uzaklaştı. Geriye kalanlarsa kazmaya devam ederken, yaptıkları işe sinir olmuş gibiydiler. Savaşçıların elle yapılan işlerden pek hoşlanmadıklarını düşündüm.

Kazdıkları çukuru göremesem de, tiz cıyıklamaları duyabiliyordum. Bu sesi, kuş yuvasının bodrumunda bana saldıran ve beni felç eden yaratıktan biliyordum. Aşağıda hâlâ birkaç canlı akrep cenini vardı.

Baş savaşçı kılıcını çekip, çukura atladı.

Bir akrep cıyıkladı. Sesine bakılacak olursa, paramparça ediliyordu.

Çok geçmeden, sokaklar yeniden sessizliğe büründü. Zaten ilk başta da hayatta kalan fazla sayıda akrep yoktu ama artık hiç olmadığına bahse girebilirdim.

Erkeksi bedenler çukurdan dışarı fırladı ve bulut örtüsünün ardında gözden kayboldu. İçlerinden biri baygın bir meleği taşıyordu; bu, ölü gibi gözükten tek melekti.

Uzaklardan bir yerden gök gürlemesi duyuldu. Rüzgâr binaların koridorlarından ılık çalarak esti.

Ayağa kalkıp yakından bakmanın güvenli olduğuna inana dek bekledik. Geri götürebileceğimiz bir melek derisi örneği bile kaldıysa şaşardım.

Molozlara yaklaşırken, önümüzde herhangi bir tehlike gözüküyor bile olsa, mümkün mertebe gizlenmeye çalıştık.

Üstünden dumanlar tüten molozlara bir, iki metre kadar yaklaşmıştık ki, enkaz öbeğinin kenarındaki kocaman taş parçası güm diye aşağı düştü. Gözlerim ve kulaklarım tetikte, olduğum yerde donakaldım.

Bir parça daha düşüp, ufak göçüğün kenarına yuvarlandı.

Molozların dibinden bir şey çıkmaya çalışıyordu. Hepimiz arabaların ardına gizlenip, dikkatle izlemeye koyulduk.

Biraz daha taş büyüklüğünde moloz parçası daha düştükten sonra, eller yığının en üstüne ulaştı. Önce bir kafa çıktı. İlk önce, bunun cehennemden çıkmayı başarmış bir tür iblis olduğunu sandım. Ama yaratık kendisini titreyerek ve hırlayarak tamamıyla yukarı çekti.

Yaşlı bir kadındı.

Ama daha önce hiç onun gibi bir şey görmemiştim. Ufalmış, cılız ve kemikliydi. En çarpıcı yanıysa, teni öylesine kuruydu ki, kurutulmuş et gibi gözüküyordu.

Dee-Dum'la birbirimize baktık ve onun orada ne aradığını merak ettik. Kadın en tepeye tırmandı ve romatizması varmış gibi, dengesiz bir biçimde öbeğin üstünde yürümeye başladı.

Üstüne en az beş beden büyük, lime lime olmuş bir laboratuvar önlüğü vardı. Önlük öylesine kirlenmiş ve pas rengi lekelerle kaplanmıştı ki, bir zamanlar beyaz olduğuna inanmak güçtü. Kadın molozların üstünde büyük bir gayretle ilerlemeye çalışırken, kendisini ayakta tutmaya çalışmış gibi önlüğünün önünü tutuyordu.

Rüzgâr saçlarını suratına savurunca, saçlarını geriye atmak için başını savurdu. Gür saçları ve bu hareketi bana tuhaf geldi. Ne olduğunu anlamamsa birkaç saniye sürdü.

Saçlarını suratından geriye atmak için başını savuran yaşlı bir kadını en son ne zaman görmüştüm? Yaşlı kadınların kıyamet sonrasında saçlarında en az iki buçuk santim kadar gri olmasına rağmen, bu kadının saçları tamamıyla simsiyahtı.

Bizler arabaların ardından çıkınca, ürkek bir hayvan gibi donakaldı ve bize baktı. Kurumuş suratıyla bile, beni rahatsız eden tanıdık bir yanı vardı.

Derken, aklıma bir şey gelir gibi oldu.

İki ufak çocuğun çitlere asılmış, annelerinin kuş yuvasına doğru gidişini izlediğini hatırladım. Anneleri onlara bir veda öpücüğü yollamak için arkasını dönmüştü.

Kadın daha sonradan akrep meleklerin cenin tanklarından birinde akşam yemeğine dönüşmüştü. Kılıcımla tankı açmış, onu kendim dışarı çıkaramayacağım için bırakmak zorunda kalmıştım.

Kadın hayattaydı.

Ama o sırada en az elli yaş yaşlanmış gibi gözüküyordu. Bir zamanlar güzel olan gözleri göz çukurlarına kaçmıştı. Yanakları öylesine incelmışti ki, neredeyse altındaki iskeleti görebiliyordum. Elleri de incecik deriyle kaplı pençeleri andırıyordu.

Gizlendiğimiz yerden çıktığımızı görünce, dehşet içinde kaçmaya çalıştı. Kaçarken ellerinin ve dizlerinin üstüne çöktü; kadının canavarlar onu ele geçirmeden önceki sağlıklı ve güzel halini hatırlayınca içim parçalandı. O durumda fazla uzağa gidemediğinden, titreyerek bir posta kutusunun ardına gizlendi.

Minnacık kalmıştı ama hâlâ hayattaydı ve buna saygı duyuyordum. Diri diri gömüldüğü yerden kaçmayı hak ediyordu ve bunun için enerjiye ihtiyacı olacaktı. Ceplerimi karıştırıp Snickers çikolatasını budum. Başka işe yarayacak bir şey daha var mı diye bakındım ama hiçbir şey bulamadım.

Zavallı kadın gizlendiği yere iyice sinerken, ona doğru birkaç adım attım.

Kız kardeşimin bu tür durumlarla ilgili benden çok daha fazla deneyimi vardı. Ama sanırım Paige'i ortada kalmış kedilerle ve yaralı çocuklarla arkadaş olmaya çalışırken izlediğimde, ondan birkaç şey öğrenmiştim. Çikolatayı kadının görebileceği bir biçimde yola koydum, sonra da kendisini güvende hissetsin diye birkaç adım geriledim.

Kadın beni bir süre dayak yemiş bir sokak hayvanı gibi izledi. Sonra, hiç de tahmin etmeyeceğim bir hızla çikolatayı kaptı. Bir saniyede ambalaj kâğıdını yırttı ve çikolatayı ağzına tıktı.

Gergin suratı Kıyamet Öncesi'nden kalma, fındıklı, şekerli tadı hissedince rahatladı.

"Çocuklarım, kocam," dedi boğuk bir sesle. "Herkes nereye gitti?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama birçok kişi Direniş kampına vardı. Orada olabilirler."

"Hangi Direniş kampı?"

"Meleklerle saldıran Direniş'ten söz ediyorum. İnsanlar onlara karşı toplanmaya başladılar."

Gözlerini kırıştırdı. "Seni hatırlıyorum. Ölmüştün."

"İkimiz de ölmedik," dedim.

"Ben öldüm," diye yanıt verdi. "Sonra da cehenneme gittim." Cılız kollarını yine etrafına sardı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Gerçekten ölüp ölmemesi ne fark ederdi? Kadın cidden cehennemi yaşamıştı ve bu, her halinden belliydi. Sanjay bir sokak kedisine yaklaşır gibi, temkinle yanımıza geldi. "İsminiz nedir?"

Kadın cesaret vermemi ister gibi bana baktı. Ben de evet der gibi başımı salladım.

"Clara."

"Ben Sanjay. Size neler oldu?"

Kadın derisi kurumuş eline baktı. "Bir canavar beni emip kuruttu."

"Hangi canavar?" dedi Sanjay.

"Size sözünü ettiğim akrep melekleri diyor," dedim.

"Cehennem doktoru bana onlara iki küçük kızımı verdiğim takdirde beni bırakacağını söyledi," dedi kadın çatlak sesiyle. "Ama onları vermedim. Bana canavarın içimi sıvıya dönüştüreceğini ve içeceğini anlattı. Olgun olanların işi sonuna kadar götürüp bizi öldürmeyeceklerini ama hâlâ gelişenlerin bunu yapacağını söyledi."

Clara titremeye başladı. “Hayatta yaşayabileceğim en zor deneyim olacağını söyledi.” Ağlamamak için kendisini zor tutuyormuş gibi gözlerini yumdu. “Neyse ki ona inanmadım.” Güçlkle konuşabiliyordu. “Neyse ki neler olacağını bilmiyordum.” Bedeninde gerçekten de hiç sıvı kalmamış gibi, gözyaşı akıtmadan kuru kuru ağlamaya koyuldu.

“Çocuklarınızı onlara vermediniz ve hayattasınız,” dedim. “Önemli olan tek şey bu.”

Titreyen elini koluma koydu, sonra Sanjay’a baktı. “Canavar beni öldürüyordu. Sonra, bu kız birden bire ortaya çıkıp beni kurtardı.”

Sanjay bana saygı dolu bir ifadeyle baktı. Kadının ona Raff’e den söz edeceğinden endişe ettim ama benim bir akrep tarafından sokulduğumu gördüğü anda bayıldığı için, pek fazla bir şey hatırlamadığı anlaşıldı.

Clara’nın başına gelen korkunç olay, molozların arasında ilerlerken içimi kemiriyordu. Sanjay kaldırımında yanına oturdu, yumuşak bir ses tonuyla ona sorular sorup notlar tuttu. Bu kadın gibi birisini teselli etmek, kız kardeşimin Kıyamet Öncesi’nde yapacağı türden bir hareketti.

Birkaç tane daha ezilmiş akrep gördük ama melekler yoktu. Onlar hakkında bir şeyler öğrenebileceğimiz ne bir kan damlası, ne de deri örneği vardı.

“Minnacık bir reaktör silah,” dedi Dum molozları karıştırırken. “Tek istediğim bu. Aç gözlü falan değilim.”

“Evet, o ve ateşleme anahtarı,” dedi Dee, bir beton parçasını tekmeleyerek. Tiksiniş gibiydi. “Cidden, reaktör silahları gerçekten de bizden saklamak zorunda mıydılar? Bunlarla bir oyuncak gibi oynayıp, ineklerle dolu bir otağı falan havaya uçuracak değildik ya?”

“Of be adamım,” dedi Dum. “Harika olurdu. Düşünsene!

Güm!" Bir mantar bulutu yükseliyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Möö!"

Dee ona keyifsizce baktı. "Çocuk gibisin. O tür bir reaktörü o şekilde harcayamazsın. Bomba patladığında, gidişini kontrol etmen gerekir ki radyoaktif inekleri düşmanlarına fırlatsın."

"Haklısın," dedi Dum. "Bazılarını patlatacağsın, diğerlerine de radyo aktivite bulaştıracaksın."

"Tabii, inekleri bunun için sıfır noktasının perimetresine, yeteri kadar yakma yerleştirmen gerekiyor ki, ileri fırlasınlar ama radyoaktif toza dönüşmesinler diye de yeteri kadar ileri gitsinler," dedi Dee. "Biraz pratikle eminim ki inekleri *tam hedefe* yönlendirebilirdik."

"İsraillilerin melekleri reaktörlerle vurduğunu duydum. Gökte patlatmışlar hepsini," dedi Dum.

"Bu, bir yalan," dedi Dee. "Kimse gökte belki birkaç melek var diye bütün ülkeyi havaya uçurmaz. Reaktörleri sorumlu bir biçimde kullanmanın yolu bu değil."

"Ama nükleer inek füzeleri hariç," dedi Dum.

"Aynen."

"Hem, bir anda radyo aktif kahramanlara dönüşebilirler," dedi Dum. "Radyoaktiviteyi emip bize geri püskürtebilirler."

"Onlar süper kahraman falan değiller, geri zekâlı," dedi Dee. "Onlar sadece, anlarsın ya, uçabilen insanlar. Herkes gibi patlayıp paramparça olurlar."

"Peki, neden burada hiç melek cesedi yok o zaman?" diye sordu Dum. Molozların ortasında duruyor, eskiden bodrum katına giden deliğe bakıyorduk.

Molozların her yanına parçalanmış insan cesetleri yayılmıştı ama hiçbirinin kanatları yoktu.

Rüzgâr hızlanıp, bizi buz gibi bir yağmura tuttu.

"O kadar mermi yedikten ve bina çöktükten sonra, sade-

ce yaralanmış olamazlar,” dedi bir başka arabayla gelmiş olan adamlardan biri. “Olabilir mi?”

Hepimiz düşündüğümüz şeyi söylemek istemedен birbirimize baktık.

“Cesetlerden bazılarını götürdüler,” dedi Dee.

“Evet ama onlar ölü değil, sadece baygın da olabilirlerdi,” dedi Dum.

“Buralarda bir yerde ölü bir melek olmalı,” dedi Dee beton bir parçayı kaldırıp altına bakarak.

“Haklısın. Mutlaka bir şeyler olmalı.”

Ama yoktu.

En sonunda, geriye götürebildiğimiz tek şey molozların altında bulduğumuz ölü akreplerden geriye kalanlar ve onların hayatta kalan tek kurbanı Clara oldu.

Arazi aracını okulun önüne park ettikten sonra, Sanjay onunla birlikte yürüyüp, alçak sesle sorular sordu. Kadıncağızın kocasıyla ve çocuklarıyla ilgili bir şeyler öğrenmek istediğini bilebilmek için ona sorular sormam gerekmiyordu. Onu gören herkes, kadın sanki bulaşıcı bir hastalık taşıyormuş gibi geri çekildi.

Tarih sınıfımıza geri dönünce, çürük yumurtaların kokusu kapıyı açar açmaz suratıma vurdu. Pencere pervazlarının önünde hâlâ eski yumurtaların kartonları diziliydi. Annem her nasılsa, bunlardan çok sayıda bulmayı başarmıştı.

Annem orada değildi. Ne yaptığını ya da nerede olduğunu bilemiyordum ama zaten bu durum hepimiz için normaldi.

Paige saçları dikişli suratını örtecek biçimde başını önüne eğmiş, yatağında oturuyordu; dikişlerini neredeyse görmüyormuşum gibi davranabilirdim. Saçları yedi yaşındaki bir çocuğunki gibi parlak ve sağlıklıydı. Üstünde çiçek desenli bir elbise, bir tayt ve yatağın kenarından sallanan pembe renkli bileklerine kadar uzanan spor ayakkabılar vardı.

“Annem nerede?”

Paige başı salladı. Onu bulduğumuzdan beri fazla konuşmamıştı.

Yatağının yanında duran bir sandalyede içinde bir kaşık duran bir kâse tavuk çorbası vardı. Annem ona yemek yedirmekte pek başarılı olamamıştı demek. Paige en son ne zaman yemek yemişti? Kâseyi alıp sandalyeye oturdum.

Bir kaşık çorba alıp, ona uzattım. Ama Paige ağzını açmadı.

“Veee tren tünele giriyor.” Kaşığı ağzına doğru götürürken, ona şapşal şapşal gülümsedim. “Çuf-çuf!” Paige çok küçükken, bu numara işe yarıyordu.

Başını hafifçe kaldırıp bana baktı ve gülümsemeye çalıştı. Ama dikişleri gerilince durdu.

“Haydi, çok lezzetli gözüküyor.” Çorbanın içinde et de vardı. Ahkâm kesmeyi bir kenara bırakıp, yiyecek bulmakta zorlanmaya başladığımızdan beri, artık Paige’in vejetaryen olamayacağını söylemişim. Belki de çorbayı bu yüzden içmiyordu.

Belki de sebep başkaydı.

Paige hayır der gibi başını salladı. Artık kusmuyordu ama bir şeyler yemeye de çalışmıyordu.

Kaşığı tekrar kâsenin içine koydum. “Meleklerle birlikteyken neler oldu?” diye sordum elimden geldiğince yumuşak bir sesle. “Bu konuda konuşabilir misin?”

Bakışlarını yere indirdi. Kirpiklerinde bir damla gözyaşı belirdi.

Konuşabildiğini biliyordum, çünkü bana küçüklüğündeki gibi “Ryn-Ryn,” anneme de “Annem” ya da “Anneciğim” demişti. Bir de “Acıktım,” demişti. Üstelik bunu birkaç kere söylemişti.

“Burada başka kimse yok. Kimse bizi dinlemiyor. Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?”

Bakışlarını ayaklarından ayırmadan, başını hayır der gibi

ağır ağır salladı. Bir damlacık gözyaşı elbisesinin üstüne düştü.

“Tamam, şu anda bunu konuşmak zorunda değiliz. İstemi-yorsan, hiçbir zaman konuşmayız.” Kâseyi yere koydum. “Peki, ne yiyebileceğini biliyor musun?”

Yine hayır der gibi başını salladı. “Acıktım.” Öylesine alçak bir sesle söylemişti ki güç bela duydum. Konuşurken dudakları bile azıcık aralanmıştı ama sivri dişlerini yine de görebilmiştim.

İçimin bulandığını hissettim. “Bana canının ne çektiğini söyleyebilir misin?” Bir yanımda, bunun yanıtını duymak için can atıyordu. Ama geri kalanım, söyleyeceği şeyden ölesiye korku-yordu.

Başını yine “hayır” der gibi sallamadan önce biraz tereddüt etti.

Elim ne yaptığımı bile düşünmeden havaya kalktı. Eskisi gibi saçlarını okşamak üzereydim. Paige bana baktı ve saçları dikişli suratından geriye kayd.

Suratı kaba saba, birbirine eşit olmayan dikişlerle kaplıydı. Dudaklarının ve kulaklarının arasındakiler suratına zoraki bir gülümseme yerleştiriyor gibiydi. Kırmızı, siyah ve mosmor di-kişlere bakmamak elde değildi. Boynundan elbisesine kadar da devam ediyorlardı. Kafasını bedenine ilıstirmişler gibi gözüken dikiş keşke olmasaydı diye düşündüm.

Elim başının üstünde havada kaldı, saçlarına dokunmama ramak kaldı.

Sonra, elimi geri çekip yana sarkıttım.

Başımı Paige’den diğer yöne çevirdim.

Annemin yatağının üstünde bir öbek giysi duruyordu. Bir kot pantolonla penye bir tişört aradım. Annem etiketleri çı-karmaya bile zahmet etmemişti ama umacılar karşı koruma olsun diye bir bacağı en altına sarı renkli bir yıldız yağmuru dikmişti. Pantolon kuru olduğu ve çürük yumurta gibi kokma-dığı sürece umurumda değildi.

Islak giysilerimi değiştirdim. "Sana yiyecek başka bir şeyler aramaya gideceğim. Çok geçmeden dönerim, tamam mı?"

Paige tamam der gibi başını sallayıp, bakışlarını yine yere çevirdi.

Keşke yanımda kılıcımı taşıyabileceğim kuru bir ceketim olsaydı diye düşünerek odadan ıktım. Islak olanı giymeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim.

Okul, bir ucu Stanford Üniversitesi'ne ait koruluğun bulunduğu ve diğer ucu yüksek, şerit tipi bir alışveriş merkezinin olduğu bir sokağın baş köşesinde bulunuyordu. Mağazalara doğru yürümeye başladım.

Babam hep bu bölgede çok para döndüğünü ve şerit tipi alışveriş merkezilerinin bile bunu belli ettiğini söylerdi. Eskiden, Kıyamet Öncesi'nde, Apple'ın kurucusu Steve Jobs'u Silicon Vadisi'nde yaşarken kahvaltı ederken görebilirdiniz. Ya da Facebook'un kurucusu Mark Zuckerberg'ün arkadaşlarıyla yemek yediğine şahit olabilirdiniz.

Hepsi orta karar idareciler gibi görünürlerdi ama babam bu işleri iyi bilirdi. Onlara teknokratlar derdi. Birkaç gün önce, Zuckerberg'ü Raffe'nin yanı başında bir tuvalet deliği kazarken kampta gördüğüme emindim. Sanırım, bir milyar doların Kıyamet Sonrası'nda pek de değerı yoktu.

Sokakta tesadüfen hayatta kalanlardan biriymişim gibi arabadan arabaya koşturdum. Otoparklar ve üstü kapalı yürüyüş yolları genellikle ıssız oluyordu ama mağazaların ii insanlarla doluydu. Bazıları giysi seçiyorlardı. Burası bir ceket bulabileceğim en uygun yer olabilirdi ama önce yiyecek bulmalıydım.

Burgercilerin, burritocuların ve büfelerin tabelaları ağızımı sulandırdı. Bunlardan herhangi birisine girip de yemek sipariş edebildiğim bir zaman olmuştu. Artık buna inanmak çok güçtü.

Dosdoğru süpermarkete gittim. İçeride yukarıdan görmenin mümkün olmadığı bir sıra vardı. Saldırının ilk günlerinden beri bir süpermarkete girmemiştim.

Bazı marketlerin rafları paniğe kapılan kişiler tarafından boşaltılmıştı, diğerleri de kimse içeri girmesin diye kapatılmıştı. Kiyamet Öncesi'nin gelişmiş çeteleri, Büyük Saldırı'dan hemen sonraki gün hiçbir şeyin kesinliği olmadığı anlaşıldığında dükkânları boşaltmıştı.

Kapıda asılı duran kanlı tüy bana bu süpermarketin bir çete tarafından işletildiğini söylüyordu. Ama içerideki insanlara bakılacak olursa, çete ya her şeyi geri kalanımızla paylaşacak kadar cömertti ya da Direniş'e karşı zorlu bir savaşı kaybetmişlerdi.

Ön kapının camındaki kanlı el izleri de bana hazinesini kolay kolay vermek istemeyen bir çetenin karşı koyduğunu anlatıyordu.

İçeride Direniş personeli ufak miktarlarda yiyecek dağıtıyordu. Bir avuç kraker, birkaç kaşık fındık, hazır makarna gibi şeyler veriyorlardı. İçeride en az kuş yuvası saldırısındaki kadar çok asker vardı. Askerler tüfeklerini göstere göstere yiyecek masalarının yanına nöbet tutuyorlardı.

"Alacağınız miktar bu kadar, illet," dedi personelden biri. "Biraz dayanırsanız, yakında size yemek vermeye başlayacağız. Bunlar sadece mutfaklar işlemeye başlayana dek verilecek olan yiyecekler."

Askerlerden biri "Aile başına bir paket! İstisna yok!" diye bağırırdı.

Orada yaşıtım gençler de vardı ama hiçbirini tanıımıyordum. Birçoğu yetişkinler kadar uzun boylu olduğu halde, ailelerinden fazla uzaklaşmıyorlardı. Kızlardan bazıları ufak çocuklar gibi anneleriyle babalarının kollarının altında duruyordu. Gü-

ven ve emniyet içinde, korunuyormuş ve sevililiyormuş, bir yere aitlermiş gibi duruyorlardı.

Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Dışarıdan göründüğü kadar güzel bir şey miydi?

Kendime sarılıyormuşum gibi dirseklerimi tuttuğumu fark ettim. Kollarımı iki yana sarkıtıp sırtımı dikleştirdim. Beden dili insanın dünyadaki yeri hakkında çok şey söylerdi ve ihtiyacım olan son şey savunmasız görünmekti.

Bir şey daha fark ettim. Birçok kişi bana, sırada tek başına duran kıza bakıyordu. Muhtemelen ufak tefek olduğum için, bana daha önce de on yediden daha küçük göründüğüm söylenmişti.

Ellerinde çekiçler ve sopalar taşıyan, benim kılıcım gibi kılıçlara sahip olmak isteyeceğini tahmin ettiğim iri yarı gençler vardı. Bir silah çok daha iyi bir seçenektir ama hem bunları çalmak zordu, hem de oyunun bu aşamasında, sadece iri yarı adamlar bunlara sahip gibiydi.

Adamların bana baktığını fark edince, Kıyamet Sonrası'nda güvenli liman diye bir şey olmadığını anladım.

Durup dururken, Raff'e'nin sert köşeli suratı aklıma düştü. Ansızın insanın aklına düşmek gibi gıcık bir huyu vardı.

Sıranın önüne vardığımda, karnım fena acıkmıştı. Paige'in nasıl hissettiğini düşünmek hoşuma gitmiyordu. Yiyecek dağıtım masasına ulaşip avucumu öne uzattım ama adam bana şöyle bir bakıp kafasını salladı.

"Aile başına bir paket, kusura bakma. Annen çoktan geldi."

"Öyle mi?" Ah, tanınmanın güzelliği ve talihsizliği. Muhtemelen, kamptaki kişilerin yarısı tarafından tanınan tek aileydik.

Adam bana daha önce de bir sürü mazeret duymuş gibi bakıyordu... Ondan biraz daha fazla yiyecek kapabilmek için tüm

yollar denenmiş olmalıydı. “Daha fazla kartona ihtiyacınız varsa, arka tarafta çürük yumurtalar var.”

Harika.

“Az önce çürük yumurtaları mı aldı, yoksa orada gerçek yiyecek de var mıydı?”

“Gerçek yiyecek almasını sağladım.”

“Teşekkür ederim. Çok makbule geçti.” Arkamı döndüm. Herkesin tek başıma gitgide kararan otoparka doğru ilerleyişimi izlediğini hissedebiliyordum.

Gözümün ucuyla, bir adamın diğerine bir işaret verdiğini gördüm. O da başka bir adama başını sallayarak bir işaret verdi.

Hepsi iri yarıydı ve ellerinde silahlar vardı. Bir tanesinin omzunda bir sopa asılıydı. Bir diğerinin ceketinin iç cebinden çekicinin sapı gözüküyordu. Üçüncüsünün de belinde kocaman bir mutfak bıçağı asılıydı.

Adamlar istiflerini bozmadan benim peşimden süpermarketten çıktılar.

Oradan bir ceket de almayı planlamıştım ama hava kararırken peşimde o salaklarla kapalı bir alana girmem mümkün değildi.

Dosdoğru açık otoparka doğru ilerledim ve bize söylendiği gibi her arabanın ardına gizlenerek yoluma devam ettim.

Peşimdeki adamlar da aynı şeyi yaptılar.

Kıyamet Sonrası içgüdülerim koşturaya başlamam için adeta bana haykırıyorlardı. İlkel benliğim izlendiğimi ve avlandığımı söylüyordu.

Ama Kıyamet Öncesi beynim bana adamların tehditkâr herhangi bir şey yapmadığını söylüyordu. Sadece arkamda yürüyorlardı; hem sokağın karşısındaki okuldan başka nereye gidebilirlerdi?

Yarı organize olmuş bir grup insanın arasına geri dönmüştüm. Vahşi, paranoyak bir şizofren gibi davranamazdım.

Evet.

Derhal koşturaya başladım.

Ama ardımdaki adamlar da koşturaya başladılar.

Ayakları benden daha hızlı yere vuruyor, attığım her adımda bana daha fazla yaklaşıyorlardı.

Bacakları benimkilerden daha uzun ve güçlüydü. Beni ya-

kalamaları an meselesiydi. Ağırlık merkezim onlarınkinden çok daha alçaktı; bu yüzden de dilediğim gibi zikzaklar çizebiliyordum ama bunu yapmak bana sadece birkaç saniye kazandırırdı.

Okula geri dönerken, arabaların ardına gizlenen birkaç kişinin yanından geçtim. Hiçbiri de bana yardım etmek istemiş gibi görünmüyordu.

Haydutlara karşı verilen standart tavsiye, peşinde oldukları şeyleri fırlatmak ve emniyetiniz cüdanınızdan çok daha değerli olduğu için çılgınlar gibi koşmaktı. Bunun düşünülecek bir yanı yoktu. Ama bu adamlar ya benim peşimdeydi ya da Raffe'nin kılıcının. İkisini de feda edemezdim.

Bedenime adrenalin pompalanıyor, korku bana çığlıklar atıyordu. Ama eğitimim nihayet fayda etti ve otomatik olarak seçeneklerimi düşünmeye başladım.

Çılgık atabilirdim. Obi'nin adamları derhal dışarı çıkarlardı. Ama sesimi duyacak mesafede melek varsa, onlar da ortaya çıkabilirdi. Sessiz kalmamız ve ortalıkta gözükmememizin bir nedeni vardı.

Çılgık atarak herkesi riske atardım ve askerler beni susturmak için susturuculu silahlarıyla hepimizi ateş açtı.

Obi'nin binasına koşabilirdim. Ama orası da çok uzaktaydı.

Durup savaşabilirdim. Ama silahlı üç adama karşı pek de şansım olmazdı.

Seçeneklerimin hiçbiri hoşuma gitmedi.

Elimden geldiğince hızlı bir biçimde koşup, uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştım. Ciğerlerim yanmaya başlamıştı, böğrüm de bir sancı saplanmıştı ama Obi'nin binasına ne kadar yaklaşırsam, adamlarının bizi görmesi ve saldırganları engellemesi de o kadar büyük bir ihtimaldi.

Sırtımın karıncalandığını hissedince, bana yaklaştıklarını anladım. Arkamı dönüp kılıcımı çektim.

Kahretsin, keşke bir de kılıcı nasıl kullanacağımı biliyor olsaydım.

Adamlar aniden kayarak durdu ve etrafımı sardı.

İçlerinden biri bana vuracakmış gibi sopasını havaya kaldırdı. Diğeri ceketinin ceplerinden iki tane çekiç çıkardı. Üçüncüsü de belindeki mutfak bıçağını çekti.

İşim resmen bitmişti.

İnsanlar olanları izlemek için durmuşlardı... Pencereelerde birkaç surat, açık kapının önünde duran bir anne ve çocuk, bir de güneşliğin altında yaşlıca bir çift olduğunu görebiliyordum.

“Obi’nin adamlarını çağırın,” diye fısıldadım yaşlı çifte telaşla.

Birbirlerine sıkı sıkı sarılıp bir direğin ardına gizlendiler.

Kılıcımı bir ışın kılıcı gibi havaya kaldırdım. Kılıçlarla ilgili olarak yapmayı bildiğim tek şey buydu. Bıçak kullanma konusunda bir eğitim almıştım ama bir kılıç bambaşka bir hayvan gibiydi. Sanırım, kılıcı bir sopa gibi üstlerine savurabilirdim. Ya da belki onlara fırlattığım takdirde, koşmaya başlayabilirdim.

Ama gözlerindeki parıltı bana bunun sadece kolay bir hedeften bir silah çalmakla ilgili olmadığını söylüyordu.

Bana hep birlikte saldıracak olurlarsa birbirlerine çarpsınlar diye yana doğru gitmeye başladım. Ama pozisyon almama fırsat kalmadan, adamlardan biri çekicini bana fırlattı.

Derhal eğildim.

Üstüne atıldılar.

Sonra, her şey öylesine hızlı olup bitti ki, neler olduğunu bile anlayamadım.

Kılıcı savuracak kadar boşluk kalmadığından, kılıcın kabbzasını saldırganlardan birine indirdim. Adam yere yığılırken, kaburgalarının kırıldığını duydum.

Kılıcı diğer adamlara da savurmak istedim ama eller beni yakaladı ve dengemi kaybetmeme neden oldu. Üstüme feci bir

darbe indirileceđini dűŖűnerek kendimi hazırladım ama bunun ekiten deđil de sopadan olacađını umuyordum.

Ŗansım yaver gitti; silahların ikisi adamların ellerinde birbirine çarptı. Sopa ve eki, ldűrűcű darbeyi savurmak için űstűme inmeden önce, alacakaranlıkta simsiyah birer oyuk gibi gzűkűyorlardı.

Derken, hırlayan bir karaltı adamlara çarptı, ikisini de yere serdi.

Adamlardan biri kendisine baktı. Gömleği kan içinde kalmıŖtı. ŖaŖkınlıkla etrafına bakındı.

Tűm gözler her an tekrar saldıracakmış gibi gzűken ve gölgelerde yere çömelmiş hırlayan Ŗeye dnműŖtű.

O Ŗey karanlıktan ne çıkınca, kız kardeŖimin o tamdik iekli elbisesini, taytını ve pembe renkli spor ayakkabılarını grdűm.

Omuzlarından fermuarlı kapűŖonlu bir hırka sarkıyordu ve saçları suratına yapıŖmış, korkunç dikiŖlerini ve jilet gibi diŖlerini ortaya seriyordu. Paige neredeyse tamamıyla ellerinin ve dizlerinin űstűne kműŖ bir halde, bir sırtlan gibi adamların etrafında dolanıyordu.

“Bu da ne?” dedi yere serilen saldırganlardan biri bir yengeç gibi arka arka giderek.

Onu bu halde görmek beni korkutuyordu. Suratındaki kesikler ve diŖlerindeki metal kaplamalarla, hayata gelmiş, bucak bucak kamam gereken bir kâbusu andırıyordu. Diđerlerinin de aynı Ŗeyi dűŖűndűđűne emindim.

“ŖŖŖ,” dedim tereddűtle ona uzanırken. “Sorun yok.”

Genzinden derin ve bođuk bir ses ıktı. Adamlardan birinin űstűne ullanmak űzereydi.

“Ağır ol, evlat,” dedim. “Ben iyiyim. Gidelim buradan, tamam mı?”

Bana bakmadı bile. Avına bakarken, dudakları seğirdi.

Etrafta bizi izleyen çok fazla insan vardı.

“Paige, kapüşonunu başına geçir,” diye fısıldadım. Saldırganların ne düşündüğü umurumda değildi ama diğer görgü şahitlerinin ne tür söylentiler yayacağından endişeleniyordum.

Paige beni şaşırtarak dediğimi yaptı. Kaslarımdaki gerilim biraz diner gibi oldu. Paige ne dediğimin farkındaydı ve sözümü dinliyordu.

“Her şey yolunda,” diye fısıldadım, ondan kaçmamı söyleyen içgüdülerime karşı gelmeye çalışırken. “Bu kötü adamlar az sonra gidecekler ve beni rahat bırakacaklar.”

Adamlar gözlerini Paige’den ayırmadan ayağa kalktılar. “O ucubeyi benden uzak tut,” dedi içlerinden biri. “O şey insan değil.”

Bu arada, annem hiçbirimiz fark etmeden saldırganlara yanaşmıştı. “O, senden çok daha fazla insan.”

Hayvan gütme değneğini adamın kaburgalarına sapladı. Adam boğuk bir haykırıyla ondan uzaklaştı.

“O, hepimizin olabileceğinden çok daha fazla insan.” Annem fısıldıyordu ama nedense haykırıyor gibiydi.

“Onun öldürülmesi gerek,” dedi daha önceden sopayı tutan adam.

“Senin öldürülmen gerek,” dedi annem değneğiyle adamın üstüne yürüyerek.

“Benden uzak dur be kadın.” Adam sopası ve arkadaşları olmadan, gayet sıradan ve pek de cesur olmayan birisi gibi gözüküyordu.

Annem değneğini ona savurdu, havada salladı.

Adam kıl payı kurtulup geriye sıçradı. “Hepiniz çatlaksınız.” Arksını döndüğü gibi kaçtı.

Adam apar topar bir binaya girerken, annem peşinden koştu.

Adamın iyi bir gece geçirmeyeceği kesindi.

Kavga sonrası bedenimdeki adrenalin yüzünden titreyen ellerle kılıcı kınına soktum. "Gidelim Paige. İçeri girelim."

Paige önümden yürüdü. Kapüşonu kafasında olduğundan, tatlı küçük bir kız gibi gözüküyordu. Ama güneşliğin altındaki çift buna kanmamıştı. Neler olduğunu görmüşlerdi ve gözleri dehşetten fal taşı gibi açılmış halde ona bakıyorlardı. Kaç kişi o sırada bunu yapıyordu diye düşündüm.

Tam ellerimi omuzlarına koyacaktım ki yapmadım. Ona dokunmadan ellerimi geri çektim.

Sırtımızda bir sürü göz hissederek binamıza girdik.

O gece, tuhaf bir rüya gördüm.

Sazdan çatıları olan kerpiç kulübelerin bulunduğu bir köydeydim. Geceyi aydınlatan bir ateş yakılmıştı ve herkes yemek yiyor, içkiler içiyor ve kostümlerle ortalıkta koşuşturuyordu. Bangır bangır bir müzik sesi vardı ve insanlar ateşin etrafında dönüyor, içine bir şeyler fırlatıyorlardı.

Bir kutlama yapıldığına dair her belirti vardı ama insanlar fazlasıyla tetikteydiler. Arkalarına, karanlığa doğru kaçamak bakışlar fırlatıyorlardı ve sadece birkaç tiz kahkaha sesi duyuluyordu. Büyük kamp ateşi de tepenin kenarında gölgeler oluşturuyor, bunlar kötücül varlıklar gibi şekil değiştirip kıvrılıyordu.

Belki de insanlar zevkime göre fazla organik canavar kostümleri giydikleri için ürkümüştüm. Bunların sadece birer kostüm olduğunu hatırlatacak plastik ya da naylon parçalardan oluşmamışlardı. Bu insanlar huzursuzluk verecek derecede gerçek gibi gözükten postlar, hayvan kafaları ve pençeler takmış ve giymişlerdi.

Raffe yakınlarda gölgelerin arasında, kar beyazı kanatlarını yarıya kadar açmış duruyordu. Geniş omuzlarının ve kaslı

kollarının kanatlarının oluşturduğu halenin altında kalışını görmek nefes kesiciydi. Bu rüya dışında o kanatlara sahip olmadığını bilmek beni hüzünlendirdi.

Köylüler, özellikle yanından geçerken, ona bakıyorlardı ama bakışları beklediğim gibi şok ya korku yansıtmiyordu. Melekleri görmeye alışkınlarmış gibi davranıyorlar, ona pek ilgi göstermiyorlardı. En azından, erkekler göstermiyorlardı.

Öte yandan, kadınlar etrafından ayrılmıyorlardı. Nedense buna fazla şaşırmadım.

Kadınlar sahne perdelerini andıran, koyu renkli elbiseler giymişlerdi. Suratlarına gözlerinin etrafında kapkara halkalar oluşturacak, dudaklarını kan kırmızısı gösterecek boyalar sürmüşlerdi. İçlerinden biri şeytan boynuzları takmıştı. Bazılarının ellerine iliştirilmiş hayvan pençeleri vardı. Diğerleriyse toynakları ve boynuzları bile olan keçi postları giymişler, bunlara uygun makyaj yapmışlardı.

Tuhaf bir biçimde barbar gözüküyorlardı ve kamp ateşinin değişen ateşi de bu vahşi görünümlerini belirginleştiriyordu. Raffeyse kanatlarına rağmen, “normal” gözüken tek kişiye.

Rüyam garip bir biçimde Raffeynin düşüncelerini yansıt-maya başladı. İnsanları onun gibi, yabancı ve hayvani görüyordum. Meleklerin kusursuzluğuna kıyasla, bu İnsan Kızları çirkindi ve domuz gibi kokuyorlardı. Raffey, n bet ilerinin onlarda ne bulduğunu anlamaya çalıştı; ufak bir azar işitmeyi, hele çukur’u boylamayı göze alacak hiçbir şey bulamadı.

G r n şlerini ve davranışlarını bile bir kenara bırakacak olsa, kanatları yoktu. Meleklerinin midesi bunu nasıl kaldırı-yordu?

“Kocalarımız nerede?” diye sordu kadınlardan biri. Kadın, normal şartlar altında anlayamayacağım ama rüyamda anlaya-bildiğim tuhaf, genizden gelen bir dil konuşuyordu.

"İnsan Kızları ile evlendikleri için Çukur'a yollandılar." Sesi kontrollüydü ama öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Onlar en iyi savaşçıları ve iyi arkadaşlarıydı.

Kadınlar ağlamaya başladı. "Ne kadar kalacaklar?"

"Son mahkemelerinin görüleceği Kıyamet Günü'ne dek. Onları tekrar görmeyeceksiniz."

Kadınlar birbirlerine sarılıp ağladılar.

"Ya çocuklarımız?"

Raffe bir şey demedi. Bir anneye bebeklerini avlamak ve öldürmek için orada olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Dünyaya nöbetçilerinin kendi evlatlarını öldürme acısını yaşamaması için gelmişti. Onlar Nephilim, yani insan eti yiyen canavarlar olsalar da, bir baba için ne kadar sapkın bir cezaydı bu? Askerlerinin bunu yaşamasına izin veremezdi.

"Buraya bizi cezalandırmak için mi geldin?"

"Sizi korumak için buradayım." Kadınları korumayı planlamıştı ama Nöbetçiler bunu yapması için ona yalvarmışlardı. Yakarmışlardı. En korkusuz savaşçılarının hiçbir şey için, hele İnsan Kızları için yalvardığı fikrini aklı almıyordu.

"Neden korumak için?"

"Nöbetçilerin karıları ibislere verildi. Bu gece sizi almak için gelecekler. Sizi güvenli bir yere ulaştırmamız gerek. Gidelim."

Kostümlere, kamp ateşine bakınca, bunun canavarların ve iblislerin sözüm ona sokaklarda cirit attığı eski bir Cadılar Bayramı kutlaması olması gerektiğini fark ettim. O gece, tüm güçleriyle saldıracaklardı.

Kadınlar korkuyla birbirlerine sarıldılar.

"Size tanrıların ve meleklerin işine karışmamanızı söylemiştim," dedi daha genç bir kadını korumak istemiş gibi tutan gri saçlı yaşlı bir kadın. Üstünde alına sarkan bir kafası olan

bir kuzu postu vardı. Kafanın dişleri kılıçtan dişleri olan bir canavar gibi çenesine yapışık duruyordu.

Raffe köyden uzaklaşmaya başladı. “Ya benimle gelin ya da kalın. Ancak yardım almak isteyenlere yardım edebilirim.”

Yaşlı kadın kızını Raffe’ye doğru itti. Diğerleri de birbirilerini tutarak, tuhaf bir canlı hayvan koleksiyonu gibi peşinden gittiler.

Kamp ateşinden uzaklaşırken, müziğin sesi yükseldi. Hızlandı ve kadınların nefes alıp verişine uygun bir biçimde çalmaya başladı.

Tam müziğin doruk noktasına varacağını düşünürken ses kesildi.

Gecenin karanlığında bir bebek ağladı.

Bebek avaz avaz haykırırken birdenbire durdu. Doğal bir biçimde susmayacak kadar aniden kesilmişti sesi. Bu ani sessizlik kollarımdaki tüylerin ürpermesine neden oldu.

Bir kadın kalbi paramparça olmuş gibi ağlamaya başladı. Sesinde şaşkınlık değil, sadece acı ve yas vardı.

Ateşe geri koşup bebeğin iyi olup olmadığına bakmak, bu barbar köylülerden uzaklaşmak istedim. Ateşin yanında olanlara şaşırmıyorlar ve etkilenmiyorlar, sanki her zamanki ayinleriymiş gibi davranıyorlardı.

Raffe’ye bu insanlar gibi olmadığımızı söylemek istedim. Bu insanlar gibi değilim demek istedim. Ama kendi rüyamdaki bir hayaletten ibarettim.

Raffe sessizce kılıcını çekip dikkat kesildi.

Geliyorlardı.

Müzik bu sefer de sözlerle birlikte başlar başlamaz, Raffe hızla dönüp arkasına baktı.

Tepenin etekleri gölgelerle kaynıyordu.

Eğilmiş uzun adımlarla ilerleyen, bodur kara kanatlı, bir deri bir kemik adamlar.

Ne olduklarını bilmiyordum ama ilkel beynim onları tanıyordu, çünkü rüyamda bile kalp atışlarım hızlandı, içgüdülerim bana *koş, koş, koş*, diye haykırdı.

Gölgeler üstümüze sıçradı.

İki tanesi bir kadının üstüne denk geldi ve onu yere yıktı. Onu tırmıkladılar. Kadın dehşet dolu bakışlarla Raff'e ye yalvardı.

Savaşçılarından biri o İnsan Kadın'ı sevmiştir. Tüm hayatını onun için feda etmişti. Çukur'a yollanırken bile, onun için endişelenmişti. Raff'e bunun nedenini bir türlü idrak edemese de, merhamet duygusunun ön plana çıkmasına engel olamadı.

Raff'e kadının üstündeki iblislerden birini tekmeleyip, kılıcını saldıran iblislere savurdu.

Derken, tuhaf bir şey oldu.

O rüyada bile tuhaf sayılacak bir şey.

Raff'e'nin hareketleri ağırlaştı.

Onunla birlikte, her şey ağır hareket etmeye başladı ama ben hâlâ aynıyım.

Daha önceden hiç öyle ağır çekim bir rüya görmemiştim. Raffe'nin kılıcını savurup, yere düşen kadına saldıran iblisleri parçalarken, kolundaki tüm kasları görebiliyordum.

İblislerden biri bir ölüm çılgılığı atınca, onu daha net görebildim. Yarasa gibi basık ve kırış kırış bir suratı ve sivri dişleri vardı. Bana soracak olursanız, çok çirkindi.

Tam içgüdüsel bir hareketle ağır çekimde üstüme fıskıran kanlardan gözümü korumak isterken, Raffe kılıcını o sırada kullandığı halde, kılıcın kendi ellerimde olduğunu gördüm.

Raffe'nin saldıran iblisleri paramparça edişinin her ayrıntısını görebiliyordum. Yavaş çekimde, nasıl durduğunu, ağırlığımı nasıl başka yöne verdiğini, kılıcı nasıl tuttuğunu görüyordum.

Bir tür öğretici video gibiydi.

Kılıç kullanmayı bilmeyişim yüzünden, tüm bunları uyduracak kadar sıkıntı çekmiştim demek ki. Rüyadaki başım bunu düşünürken bile ağırıyordu.

Kılıcı havaya kaldırıp, Raffe'nin duruşunu taklit ettim. Neden olmasın? O, bir kılıç ustasıydı ve bilinçaltım Raffe gerçek hayatta savaşırken ayrıntıları canlı beynimin algılamadığı bir biçimde algılamış olabilirdi. Ama bir şeyleri yanlış yapıyor olmalıydım ki, Raffe kılıcını tekrar savurdu.

Yeniden denedim. Raffe kılıcını savurdu, yana götürdü ve tekrar savurarak bir sekiz rakamı çizdi.

Ben de aynı şeyi yaptım.

Sola doğru savur, sonra havaya kaldırıp bir daire çiz, sağa savur ve geri getir. Bunu birkaç kere yaptı, sonra taktik değiştirip öne itti. Hareketlerinin önceden tahmin edilememesi için fena bir fikir değildi doğrusu.

Kılıç tekniğimi geliştirebilmek için arada sırada kendisini düzeltti. Neredeyse kendi başına hareket ediyor, Raffe'nin ayaklarının hareketini izlememi mümkün kılıyordu. Senelerce, farklı

kendini savunma eğitimlerinde, ayak hareketlerinin kolların ve ellerin hareketleri kadar önemli olduğunu öğrenmiştim.

Raffe bir dansçı gibi öne ve geriye gidiyor, ayaklarını asla çapraz hale getirmiyordu. Onun bu dansını ben de taklit ettim.

Sinirlerle kaplı kollar yerin altından yukarı fırladı, kadınları kapabilmek için her yere ağır çekimde toprak püskürttü. Kollar toprağı yararak yerden çıktı, ağızlar bu sırada içlerine dolan toprakları tükürdü.

Kadınlardan bazıları paniğe kapılıp karanlıkta koşmaya başladı.

“Benimle kalm!” diye bağırdı Raffe.

Ama çok geç kalmıştı. Kadınların üstüne atlayan iblislerin çılgınlıkları daha da yükseldi.

Raffe iblisler tarafından yerin altına çekilen en yakınında duran bir kadını kaptı. Sivri pençeler ağır çekimde, panik içinde debelenen kadının etlerine geçti.

Raffe onu yerden çekerken, aynı anda kılıcıyla saldıran iblisleri parçaladı.

Bir kahraman öyle savaşırdı işte.

Keşke ona yardım edebilseydim diye düşünüp, her hareketini tek tek taklit ettim.

Raffe ve ben gece boyunca savaştık.

Karanlıkta uyandığımda, güneş doğmadan önceki sessizlikte tırtıyordum. O rüya öylesine gerçek gibiydi ki, adeta bedenim oraya gitmiştim. Kalp atışlarımın yavaşlaması ve adrenalinin dinmesi birkaç dakika sürdü.

Kılıç battaniyenin altında kaburgalarımı batmasın diye ağırlığımı diğer tarafa verdim. Rüzgârın sesini dinleyerek, Raffe'nin o sırada nerede olduğunu düşünerek yatağıma uzandım.

Üç gündür yemek yememişti.

Kız kardeşim azıcık su içmişti ama midesinde tutabildiği tek şey buydu. Annemle birlikte onu birkaç kaşık geyik yahni-si yemeye ikna etmeye çalışmıştık ama bunu derhal öğürerek kusmuştu. Et suyundan sebzelere kadar her şeyi denemiştik. Bunların hiçbiri midesinde durmuyordu.

Annem çok endişeliydi. Öylesine endişeliydi ki Paige'i kuş yuvasının bodrumunda bulduğumuzdan beri hemen hemen hiç yanından ayrılmamıştı. Paige'in teni bir ceset gibi bembeyazdı. Sanki bedenindeki kanın tamamı, eğri büğrü dikişlerin kırmızı deliklerinden akıp gitmişti.

"Gözlerine bak," dedi annem, sanki kız kardeşime baktığımda belirginleşen o başkalığı anlıyormuş gibi.

Ama yapamadım. Ona biraz mısır ekmeği yedirmeye çalışırken, dikişlerine baktım. Yanağındaki yara sanki cerrah özensiz davranmış gibi eğriydi.

"Gözlerine bak," dedi annem tekrar.

Bakışlarımı kaldırmaya zorladım kendimi. Kız kardeşimse, bakışlarını benden kaçırarak bana yardımcı oldu.

Bu, bir canavarın göz hareketi gibi değildi. Öylesi çok kolay

olurdu. İkinci sınıfa giden ve reddedilmenin ne olduğunu gayet iyi bilen ufak bir çocuğun utanç içinde yaptığı bir hareketti. Terlekleli sandalyesinde götürülürken, diğer çocuklar onu işaret ettiklerinde yaptığı bir şeydi.

Kendimi tekmeleyebilirdim. Kendimi ona bakmaya zorladım ama bana bakmıyordu. “Biraz mısır ekmeği ister misin? Fırından yeni çıktı.”

Başını belli belirsiz salladı. Bunu kasvetli bir tavırla yapmadı; sadece sanki ona kızgın olup olmadığını ya da hakkında kötü şeyler düşünüp düşünmediğini anlamak istermiş gibiydi. Dikişlerinin ve çürüklerinin ardında, kız kardeşimin yalnız ruhunu sezinleyebiliyordum.

“Açlıktan ölüyor,” dedi annem. Omuzları sarkmış, sırtı eğilmişti. Annem pek de bardağın yarısının dolu olduğunu söyleyebilen bir tip değildi. Ama onu Paige’in bacaklarını kullanmadığı kazadan beri o kadar çaresiz görmemiştim.

“Biraz çiğ et yiyebilir misin sence?” diye sordum ama bunu sormaktan nefret ettim. Onun katı bir vejetaryen olmasına öylesine alışmıştım ki, adeta Paige’in Paige olması fikrinden uzaklaşıyordum.

Bana kaçamak bir bakış fırlattı. Bakışlarından suçluluk ve utangaçlık okunuyordu. Ama bir yandan da istekli gibiydi. Utanmış gibi bakışlarını yine yere indirdi. Yutkunduğuna emindim. Çiğ et yeme düşüncesi ağzını sulandırmıştı.

“Gidip çiğ et bulup bulamayacağıma bir bakayım,” dedim kılıcımı sırtıma asıp.

“Tamam, git bak,” dedi annem monoton ve ölü bir sesle.

Paige’in yiyebileceği bir şey bulmaya kararlı bir tavırla dışarı çıktım.

Kafeteryada her zamanki gibi bir sıra vardı. Mutfakta çalışanları bana biraz çiğ et vermeye ikna edecek bir bahane dü-

şünmeliydim. Ama aklıma tek bir neden bile gelmedi. Bir köpek bile pişmiş et yedi.

Böylece, tereddütle yiyecek sırasından çıktım ve El Camino Real'in karşısındaki koruluğa yöneldim. Bir mağara kadını gibi davranmaya kendimi hazırladım ve bir tavşan ya da sincap yakalayabilmeyi umdum. Tabii, yakaladıktan sonra ne yapacağımı kesinlikle bilmiyordum.

Hâlâ medeni olan zihnimde, et buzdolabında paketlenmiş olarak duran bir yiyecekti. Ama şansı yaver giderse Paige'in ta üç yaşındayken neden vejetaryen olmaya karar verdiğini yakından ve samimiyetle görecektim.

Koruluğa giderken, ilk önce ufak bir alışveriş yapmak için yolumu değiştirdim. Önceki gün Dee-Dum'la şakalaşırken aklıma bir şey gelmişti. Erkekler bir silah peşindeydi. Elinizde tutup etrafa savurduğunuzda, öncelikli görevi herkesi korkutmak olan bir silah. Ama bu keskin kılıç şirin bir oyuncak olarak gizlenirse, iri yarı kötü adamlar silah çalmak için başka yerlere bakarlardı.

Şanslıyım. Şerit alışveriş merkezinde bir oyuncakçı vardı. Kocaman bloklarla ve gökkuşağı uçurtmalarıyla dolu rengârenk mağazaya girince, hafif bir nostalji hissettim. Oyun köşesine gizlenip oyun oynamayı, etrafımı işi doldurulmuş oyuncaklarla ve yazılı boyama kitaplarıyla donatmak istedim.

Annem asla normal olmamıştı ama küçüklüğümde çok daha iyiydi. Bu tür oyun köşelerinde koşturduğumu, onunla birlikte şarkılar söylediğimi ya da bana kitap okurken kucagında oturduğumu hatırlıyordum. Elimi panda ayılarının yumuşacık pelüş tüylerinin ve oyuncak trenlerin pürüzsüz plastiklerinin üstünde gezdirirken, oyuncak ayıların, trenlerin ve annemin beni güvende hissettirmesinin nasıl bir şey olduğunu hatırladım.

Ne yapacağımı anlamam biraz zaman aldı. En sonunda, bir oyuncak ayının alt kısmını kesip, bunu kılıcın kabzasına takmaya karar verdim. Kılıcı kullanmam gerekirse, yapmam gereken tek şey ayıyı çekip çıkarmak olacaktı.

“Haydi, itiraf et, Ürkünç Ayı,” dedim kılıcıma. “Yeni görüşümüne bayıldın. Diğer kılıçlar seni çok kıskanacaklar.”

Yolun karşısına geçip koruluğa doğru ilerlemeye başladığımda, oyuncak ayının üstünde butiklerden birinden bulduğum bir düğün duvağından yapılmış kat kat şifonlu bir etek de vardı. Tuvalette duvağı yeni giysilerin renkli suyuyla renklendirmiş, insanların dikkatini beyaz bir duvak olarak çekmemesi için değiştirmiştım. Etek kılıcın kınının tam altına kadar uzanıyor, tamamıyla gözlerden saklıyordu; daha doğrusu, kurduğunda saklayacaktı. Arka tarafı da ayıyı ve eteği hiç düşünmeden çekip çıkarabilmem için yırtıktı.

Çok saçma gözüküyor, benim hakkımda bin bir türlü utanç verici fikir oluştuyordu. Ama demediği tek şey, ölümcül melek kılıcıydı. Bu da yeteri kadar iyiydi.

Yolun karşısına geçtim ve koruluğu çevreleyen, göğsüme kadar uzanan çitlere baktım. Açıklık bir alandı ama akşamüzeri güneşinin benek benek gölgeler oluşturabileceği kadar ağaç vardı. Yani, tavşanlar için kusursuz bir yerdı.

Oyuncak ayıyı çekince, kolaylıkla çıktığını görüp sevindim. Bir melek kılıcını bir maden arama çubuğu gibi yere tutmuş, yabani uzun otların arasında duruyordum. İsmi onu düşünmemek içm söylemeyeceğim bir melek bana bu ufak kılıcın sıradan bir kılıç olmadığını söylemişti. Hayatım zaten yeteri kadar garipti ama bazen bu durumu kabullenmek gerekiyordu.

“Bir tavşan bul.”

Bir ağacın kenarında asılı duran bir sincap neşeyle cırladı.

“Hiç komik değil.” Aslında, durum olabileceği kadar ciddi-

di. Çiğ hayvan eti Paige için bulabileceğim en iyi şeydi. Onu da yiyemezse neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Kollarımı serbest bırakıp kılıcın bana yön göstermesini bekleyerek sincaba saldırdım. Sincap kaçtı.

“Özür dilerim, sincap. Meleklerin üstüne atacak bir suç daha.” Derken, Raffe’nin suratı gözlerimin önüne geldi. Saçlarının etrafında alevlerden bir hale, gölgelerin arasındaki suratındaki hüznün çizgilerini belirginleştiriyordu. Nerede olduğunu merak ettim. Acı çekip çekmediğini düşündüm. Yeni kanatlara alışmak, yeni bacaklara alışmak gibi bir şey olmalıydı: acı verici, yalnız hissettiren ve savaş sırasında tehlikeli bir şeydi.

Kılıcı başımın üstüne kaldırdım. Kılıca hem bakmak istemiyor, hem de gözümü alamıyordum; bu yüzden, başımı çevirmek ve aynı anda nişan alabilmek için gözlerimi kısmak gibi tuhaf bir şey yaptım.

Kılıcı yere savurdum.

Dünya birden eğildi, beni sersemletti.

Midem buruldu.

Görüşüm bulanıklaşıp parlaklaştı.

Bir an, kılıcım sincabın üstüne iniyordu.

Hemen ardındansa kılıç masmavi bir gökyüzüne karşı havada tutuluyordu.

Kılıcı tutan el Raffe’ye aitti. Gökyüzü de benim gökyüzüm değildi.

Önüne dizilmiş bir melekler ordusunun başında dikiliyordu. Bembeyaz ve eksiksiz muhteşem kanatları bedenini çevreliyor, ona bir Yunan savaş tanrısı görünümünü bahşediyordu.

Raffe kılıcını havaya kaldırdı. Melekler lejyonu da yanıt olarak kendi kılıçlarını havaya kaldırdılar. Kanatlı adamlar sıra sıra uçarken, bir savaş çılgılığı duyuldu.

O kadar çok meleğin sırayla havaya yükselişi nefes kesici bir manzaraydı. Lejyon Raffe liderliğinde savaşmak üzere uçuyordu.

Aklımdan belli belirsiz bir kavram geçiyordu.

İhtişam.

Derken, mavi gök ve kanatlı adamlar göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldular.

Gece vakti, açıklık bir alanda duruyorduk.

Kabuslardan fırlamış gibi gözükken, yarasa suratlı bir iblis sürüsü çığ gibi bana saldırıyor, cehennem çılgılığı atıyorlardı. Raffe öne çıkıp, tıpkı rüyalarımdeki gibi kılıcını kusursuz bir biçimde savurmaya başladı.

Onunla birlikte savaşan ve sırtını kollayan savaşçılardan bazılarını eski kuş yuvasında görmüştüm. Savaşırken ve birbirlerini gecenin canavarlarından korurken şakalaşiyor, birbirlerine cesaret veriyorlardı.

Aklımda derhal bir başka kavram yankılandı.

Zafer.

Manzara tekrar deðişti ve bu sefer, şimşeklerin çıktığı bir fırtınanın tam ortasında gökteydik. Kapkara bulutların arasından gök gürlüyor, şimşekler kusursuz bir tezat oluşturacak biçimde etrafı aydınlatıyordu. Raffé ve ufak bir savaşı grubu yağmurun altında havada duruyor, bir başka melek grubunun zincirlere vurulmaya götürülüşünü izliyordu.

Mahkûmlar kol ve ayak bileklerinde, boyunlarında ve başlarında sivri uçlu zincirlerle uçuyorlardı. Zincirlerin sivri uçları iç kısımda olduğundan etlerine batıyordu. Kanlar yağmurla birlikte suratlarından, ellerinden ve ayaklarından akıyor, zikzak biçimli çizgiler oluşturuyordu.

Her mahkûmun omuzlarında basık, yarasa suratlı ve kanatlı iblisler vardı. İblisler mahkûmların boyunlarındaki halkanın zincirini tutuyor, bunları birer tasma gibi kullanıyorlardı. Zincirleri önce bir yöne, sonra başka bir yöne çekiyor, meleklerin sarhoşlar gibi uçmalarını sağlıyorlardı. Daha fazla iblis mahkûmları birbirine bağlayan kol ve ayak zincirlerinden sarkıyorlardı.

Bu meleklerin bazıları Raffé'yle birlikte o açıklık alanda yaşayan meleklerdi. Onunla birlikte gülmüş, onu kollamışlardı. O sıradaysa, işkence gören bir sığır sürüsü gibi götürülürken, gözlerinde tarifsiz bir acıyla onu izliyorlardı.

Diğer melekler bu manzarayı büyük bir hüzünle izlerlerken, bazıları başlarını önlerine eğmişlerdi. Ama gruptan ayrılıp uçan ve dünyaya doğru alçalırken mahkûmların ellerine hafifçe değen tek melek Raffé'ydi.

Manzara silikleşirken, zihnimde bir başka sözcük canlandı. Şeref.

Sonra, kendimi bir anda Stanford'ın koruluğunda ağaçların altında dururken buldum.

Hareketimi tamamlayıp kılıcımı bir saniye önce sincabın durduğu yere savururken midem bulandı. Ellerim kılıcın kabzasının etrafına öylesine sıkı sıkı sarılmıştı ki, parmak eklemelerim ikiye ayrılacakmış gibi hissettim.

Sincap apar topar bir ağaca tırmanıp beni izlemeye koyuldu. Gördüğüm manzaralardan sonra, son derece minik ve önemsiz gözüküyordu.

Kılıcı bıraktığım anda, popo üstü yere düştüm.

Nefes nefese orada ne kadar süre öylece kaldığımı bilmiyorum ama uzun bir süre olduğunu tahmin ediyordum. Ekim ayının mavi göğünden, çim kokusundan ve insanlar arabalarını artık kullanmamaya başladığından beri etrafa çöken o tuhaf sessizlikten başka bir şey yoktu.

Kılıç benimle iletişim kuruyor olabilir miydi? Sincapları avlamak ve şirin bir peluş oyuncak hayvanla örtülmek için değil, destansı savaşlar ve ihtişam için yaratıldığı mesajını veriyordu.

Yok canım, çılgınca bir düşünceydi bu.

Ama birkaç saniye önce gördüklerimden daha çılgınca değildi.

Aklımdan sıra sıra geçen düşünceleri unutmaya çalıştım. Azıcık bile çılgınca olan herhangi bir kokuyu izlemek istemiyordum. Ama bir kereliğine kendime bunu yapmaya izin verdim.

Raffe bana kılıcın hisleri olduğunu söylemişti. Şayet dediği tuhaf bir şekilde şans eseri doğruysa, belki de kılıç bir şeyler hissedebiliyordu. Belki de benimle paylaşabileceği anılara sahipti.

O adamların bana saldırdığı gece, kılıç onu kendimi savunmak için nasıl kullanacağımı bilmediğime mi öfkelenmişti? Bir kılıcın onu bir sopa gibi sallayan birisine ait olması utanç verici miydi? Ruyalarım aracılığıyla bana onu nasıl kullanmam gerektiğini öğretiyor olabilir miydi?

Olanlar beni ürkütmüştü. Daha az saldırgan ve kullanım açısından daha az seçeneğe sahip başka bir silah, mesela bir tabanca falan kullanmaya başlamalıydim. Düşüğüm yerden kalktım, kılıca sırtımı döndüm ve birkaç adım uzaklaştım.

Ama onu orada bırakamadım tabii.

O, Raff'e'nin kılıcıydı. Günün birinde, onu benden geri isteyecekti.

Geri dönerken, yiyecek sırasının yakınlarında yine tereddüt ettim. Yeni bir grup insan sıraya girmişti ama kuyruk aynı uzunluktaydı. Direniş günde sadece iki öğün yemeğin verildiği yeni bir sistem kurmaya çalışıyordu. Ama bu sistem henüz kurulma aşamasındayken, yeni gelenler hâlâ bir şeyler toparlıyor, vakitlerinin büyük bir kısmını yiyecek kuyruğunda bekleyerek geçiriyorlardı.

İçimi çekip kuyruğun en arkasına geçtim.

Odamıza geri döndüğümde içerisi boştu. Paige'm insanların arasında olmasının iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum ama kısa süre sonra geri döneceklerini düşündüm. Öğretmen masasına üç tane burger koydum. İçinde ne eti olduğunu sormamıştım ama dana eti olduğunu hiç sanmıyordum.

İçindeki etin süper çiğ olmasını istemiştım ve birilerinin şüphesini çekmemek için sadece "kanlı" sözcüğünü söyleyebilmişim. Ama etin orta kısmının belli belirsiz bir pembelikte olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım.

Etin pişmiş kısmını pembe kısmından ayırdım ve Paige için bir kenara koydum. En azından, pembe renkli etin midesinde kalıp kalmayacağını öğrenebilirdim. Bunu fazla düşünmemeye çalıştım.

Biz onu bulmadan önce, yeni haliyle laboratuvarından çıktığını sanmıyordum; çıkmış olsaydı, ne yiyebileceğini bilebilirdi.

Onu bir gün önce bulmuş olsaydım, tüm bunlardan kurtarabilirdim acaba diye düşündüm.

Tüm bu düşünceleri eski zihin kasama kapatıp, otomatiğe bağlamış gibi burgerimi yemeye başladım. İçindeki domates ve marul muhtemelen başka ürünlerden yapılmıştı ama bana yeşillikleri hatırlattıkları için yine de yeteri kadar iyiydi. Ama ekmek fırından yeni çıkmıştı ve çok lezzetliydi. Kamp sıfırdan ekmek pişirmeyi bilen birisini bulacak kadar şanslıydı.

Raffe'nin kılıcını kınından çıkarıp kucağıma koydum. Parmaklarımı metalin üstünde gezdirdim. Işık çeliğin üstündeki hafif kıvrımlara vuruyor, onu süsleyen mavimsi gümüş dalgaları ortaya çıkarıyordu.

Biraz rahatlar gibi olduğumda, kılıçtan yayılan belli belirsiz hüznü hissedebiliyordum. Kılıç resmen yas tutuyordu. Benim için yas tuttuğunu anlamak için de dahi olmam gerekmiyordu.

"Bana daha fazlasını göster," dedim ama o sırada daha fazlasını kaldıracabileceğimden hiç emin değildim. Dizlerim çoktan güçsüzleşmişti ve kendimi bitap hissediyordum. Meleklerin var olduğu bir dünyada bile, sahip olduğunuz eşyalardan birinin sizinle anılarını paylaşması şok edici bir durumdu.

"Bana Raffe'den söz et."

Hiçbir şey olmadı.

"Tamam. O halde, savaşmayı öğret," dedim küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi coşkulu bir ses tonuyla. "Gerçekten de daha fazla derse ihtiyacım var."

İçime derin bir nefes çekip gözlerimi yumdum.

Hiçbir şey olmadı.

"Peki. O zaman, oyuncak ayıyı kurdelelerle ve fiyonklarla süslemekten başka çare kalmadı. Pembe renge ne dersin?"

Oda birden dalgalandı ve başka bir yere dönüştü.

Zamanın rüyalarda tuhaf davranmak gibi bir özelliği vardı ve anıların da aynı olduğunu düşünüyordum. Bana neredeyse on sene gibi gelen bir süre boyunca kılıcımla dövüşme egzersizleri yaptım, Raff'e'nin yanı başında birbiri ardına gelen düşmanlarla savaştım.

İblisler nöbetçilerin karılarından bazılarını, onlara ait olduklarını düşündükleri şeyleri Raff'e ağızlarından aldı diye çılgına dönmüş olmalıydılar. O günden beri peşine düşmüşler, dostu olabilecek herkesi de avlamışlardı. İblislerin öyle affeden ve unutan tipler olmadıklarını düşünmeye başlamıştım.

Dünyanın dört bir yanında, dönemler sona erip yenileri başladıkça, aynı şey olmuştu. Orta Çağ köyleri, Birinci Dünya Savaşı'nın savaş alanları, Tibet'teki Budist manastırları ve Chicago'daki gizli içki satılan yerler. Raff'e Nephilimlerle ilgili söylentileri takip ediyor, iblisleri ve yerli halkı terörize eden her şeyi öldürüyor, sonra da gecenin karanlığına karışıyordu. Bu işle ilgili olabilecek herkesten de ölmelerini önlemek amacıyla kaçıyordu.

Tek başınaydı.

Raff'e ve kılıcı.

Ama artık kılıcı bile yoktu.

Tam derslerin bittiğini düşündüğümde, kılıcın anıları beni neredeyse yerle bir eden bir duruma geçti.

Oraya varır varmaz, gördüğüm şeyin yoğunluğu beni alt üst etti.

Raffe öfkeyle ve hiddetle haykırıyordu.

Başı büyük bir beladaydı. Hissettiği acıysa tahammül edilecek gibi değildi. Bundan daha da kötüsü, hissettiği şoktu.

Hayalet bedenim sınırlarını kaybedince sallandı ve beni tamamiyle yön duygusundan mahrum bıraktı. Raffe'nin deneyimi öylesine yoğundu ki, kendi düşüncelerim ve duyularım onunkilerin yanında kaybolup gitti.

Duyabildiğim tek şey, kesik kesik nefes alıp verişiydi. Onun da duyduğu tek şey buydu.

Eller ve dizler onu yere mıhlamıştı ama her yeri kanla kaplı olduğundan, onu tutmakta güçlük çekiyorlardı. Raffe kendi kanında boğulmuştu adeta.

Sırtında hissettiği acı tüm bedene yayılıyordu. Kemiklerini eziyordu. Gözlerini deşiyordu. Ciğerlerini sıkıyordu.

Kan asfalt yola yayıldı.

İri iri eller görüş alanının beyaz kısmına doğru bir şey getirdi. Raffe ona bakmamak için çaresizlik içinde direniyordu ama daha fazla karşı koyamadı.

Kanatlar.

Kar beyazı kanatlar.

Koparılmış ve kir tozla kaplı yola serilmiş kanatlar.

Nefes alıp verışı daha da derinleşti; kapkara asfaltın üstünde cansız yatan beyaz tüylerden başka bir şey göremez hale geldi.

Birisinin elinden akan bir damla kan bir tüyün üstüne düştü. İblis Beliel, Raffe'nin kanatları ona aitmiş gibi orada dikiliyordu.

Raffe birisinin "Hey!" diye bağırdığını hayal meyal fark etti. Kendisini yukarı bakmaya zorladı.

Görüşü acı ve ter yüzünden bulanıklaşmıştı. Sırtındaki müthiş acıyı aşır bir şeye odaklanabilmek için gözlerini birkaç kez kırıştırdı.

Cılız bir İnsan Kadın, Raffe'ye saldıranların yanında minnacık gözüküyordu. Savaşçının koyu turuncu kanatlarının ardında yarı gizlenmiş vaziyetteydi ama Raffe onu gördü ve bağırarak kişinin o kadın olduğunu anladı.

Kadın bendim. Bir meleğin yanında gerçekten o kadar minnacık mı gözüküyordum?

Kadın cılız bedeni elverdiğince, var gücüyle ona bir şey fırlattı.

Kılıcını mı? Bu, mümkün müydü?

Raffe'nin buna şaşırarak vakti bile yoktu. Kılıcı ona yardım edebilmek için kadınla arasında insani bir bağ bile kurabilirdi.

Hissettiği ani öfke bedenini güçle doldurdu. Saldırganların elinden kurtulup elini havaya kaldırdı. Kolu sarf ettiği çabayla titriyordu.

Tüm dünyası bir anda kılıcından, Beliel'den ve karşısındaki meleklerden ibaret oldu.

Kılıcı yakaladı ve aynı anda iblis Beliel'in karnına sapladı. Raffe bunu yaparken neredeyse dengesini kaybedecekti.

Sonra, yeniden kazandığı güçle yanındaki meleği kılıçtan geçirdi.

Bu sahne gördüğüm diğer sahneler gibi ağır çekim değildi. Öyle olması gerekmiyordu. Titreyen her kasını, güçlkle attığı her adımı ve acıyla içine çektiği nefesi hissedebiliyordum.

Başı dönüyor, dimdik durmayı güçlkle başarıyordu. Ona saldıranlar uçup kaçarken, koyu turuncu renkli kanatları olan

savaşçının kızı vurduğunu gördü. Kız yola savruldu ve Raffe onun öldüğünü sandı.

Bir acı bulutu arasında, kızın kim olduğunu ve neden bir İnsan Kadın'ın ona yardım etmek için kendisini feda ettiğini düşündü.

Ayaklarının üstünde kalmaya gayret etti. Turuncu karşısına dikilirken, kılıcını savurmaya hazır bir biçimde tutabilmek için son gücünü de kullandı. Raffe'nin bacakları tir tir titriyordu ve hızla bilincini kaybediyordu ama sırf inattan ve öfkeden ayakta kalmayı başardı.

Karşısına tek başına çıkmayacak kadar ödlele olan Turuncu pes edip uçu. Raffe Turuncu gider gitmez asfalt yola yığıldı.

Yolda öylece yatarken, dünya arada sırada beliren renkler haricinde karardı. Kulaklarını nefes sesi doldurdu ama etraftan gelen sesleri duyabilmek için odaklanmaya çalıştı.

Kapalı kapılar ardından ayak sesleri geliyordu. Binaların içinde, insanlar bir şeyler fısıldıyor ve dışarı çıkmanın güvenli olup olmadığını tartışıyor. Raffe'yi paramparça ettikleri takdirde, bedelinin ne edeceğini konuşuyorlardı.

Ama Raffe'yi endişelendirenler onlar değildi. Daha belli belirsiz ayak sürüme ve hisırtı sesleri geliyordu bir yerden. Duvarların içinde hamamböcekleri varmış gibi hafif tıkırtılar duyuyordu.

Ona geliyorlardı. İblisler onu bulmuşlardı. Her zaman, er ya da geç bulurlardı zaten.

Ama bu sefer şansları yaver gitmişti. Bu sefer, Raffe tamamiyle çaresiz durumdaydı. Onu cehenneme sürükleyerek götürebilecekler; Raffe çaresiz ve kanatsız bir biçimde öylece yatarken, ona çağlar boyunca işkence edebileceklerdi.

Bilincini kaybetmemek için elinden geleni yaptı ama dünya kararmaya devam etti.

Birisi kızın annesine seslendi. Güçlü ve kararlı bir sestti.

Bu, yüksek ateşten kaynaklanan bir rüya olmalıydı, çünkü kimse insan çetelerinin bulunduğu bir yerde bağırarak kadar aptal olamazdı. Ama binaların merdivenlerindeki sesler birden kesildi. İnsan fareler fısıldayarak, annesine seslenen kızın çetesinin yakınlarında olduğuna emin olduklarını söylediler birbirlerine. Yoksa bir kız nasıl öylesine cesaret gerektiren bir şeyi yapabiliirdi?

Kendisini her yanı açık yoldan uzaklaştırmaya gayret etti ama gözlerinin önünde kara kara benekler uçuşunca yine bayıldı.

Birisi onu ters çevirdi. Sırtında yine büyük bir acı hissedince eliyle arkasını tuttu.

Ufak bir el eline vurdu.

Bir anlığına gözlerini açabildi.

Gökyüzünün parlaklığı haricinde, hafif rüzgârda koyu renkli saçların dalgalandığını gördü. Upuzun kirpiklerle çevrili, dikkatle ona bakan gözler gördü. Dudakları öylesine kırmızıydı ki, kız dudaklarını ısırılmış olmalıydı.

Kızın hayatını onun için tehlikeye atan İnsan Kadın olduğunu anladı. Kız ona bir şey soruyordu. Sesi ısrarlıydı ama bir yandan da melodikti. Öürken o sesi duymak hoş bir histi.

Kız onu oradan götürürken, Raff'e'nin bilinci bir gidiyor, bir geliyordu. Sürekli olarak kızın onu keseceğini ya da iblislerin kıza saldıracağını zannediordu. Ama kız yaralarını bandajlayıp onu ufacık bir tekerlekli sandalyeye oturttu.

Kız onun ağırlığı altında inleyip tepki gösterince –bunu muhtemelen ne kadar güçlü olduğunu göstermek için yapıyordu– hissettiği müthiş acıya rağmen hoşuna gitmesine engel olamadı. Kız çok kötü bir oyuncuydu. İnsan Kızları meleklerle kıyasla oldukça ağır ve kalın olurlardı ve bu kızın rol yapması inanılmaz derecede komikti.

Belki de Nöbetçileri karılarıyla onları eğlenceli buldukları için evlenmişlerdi. Gerçi bu, Çukur'a mahkûm edilmeleri için pek de geçerli bir neden sayılmazdı ama aklına ilk bu neden gelmişti.

İnsan fareler Raffe'ye doğru koşarken, kaldırımında ayak sesleri duydu. Farelerden cesaret alan iblisler de gizlice ona doğru sürünüyorlardı.

Kızı uyarmaya çalıştı.

Ama buna gerek yoktu. Kız çoktan gölgelere doğru koşmaya başlamış, onu elinden geldiğince itiyordu. Aralarında yeteri kadar mesafe açabilirse, iblisler dikkatlerini leziz insan farelere verebilirlerdi.

Bilincini kaybetmeden önceki son düşüncesi, o kızın Nöbetçilerinin hoşuna gidebileceğiydi.

İrkilerek uyandığımda, pencerelerden içeri düşen gölgeler uzun uzundu. Hâlâ Raffe'nin deneyimi yüzünden titriyordum. Sadece ne düşündüğünü bilmiyordum, hissettiklerini hissetmiş, düşündüklerini düşünmüştüm.

Kılıç Raffe'ye gerçekten de o denli yakın mıydı? Belki de sadece çok yoğun zamanlarda o denli yakın oluyordu. Tüm deneyim her açıdan çok tuhaf bir biçimde korkutucuydu.

Titreyen elimi, bedenime her şey yolunda olduğunu söyleyen ılık metalin üstünde gezdirdim.

Parçaları birleştirmeye başlamıştım. Raffe'nin davranışlarından bazıları artık çok daha mantıklı geliyordu.

Son Direniş kampında ikimiz hakkında söylentiler yayılmadan halka açık savaşlarda bana yardım etmek için gelemezdi. İblisler onu her zaman er ya da geç buluyorlardı ve bunun sebebi muhtemelen şans, iz sürme ve insanların dedikodularını dinlemenin bir karışımıydı. Bu tür bir savaş da kesinlikle konuşulacak bir olaydı. Arkadaş olmadığımızı, başıma ne geleceğini umursamadığımı göstermek için, bana karşıymış gibi davranmıştı.

Dahası, ormandaki alçak iblisler kaçtıktan sonra bile onların peşine düşmüştü, çünkü o iblisler cehennemden gelmiş

gibiydiler. Bir İnsan Kadın'ı nasıl kurtardığını anlatacak kadar yaşarlarsa, bana ulaşmaları an meselesi haline gelirdi.

Ama öpüştükten sonra, benden hoşlanmadığını söyleyecek kadar ileri gitmesine gerek var mıydı? Bana göre, bu, gerçekten de çok gereksiz bir davranıştı.

Öpüşme.

İçimde yeşeren bir tohum gibi, bunu kılıca sormak için can atmaya başladım.

Aptalcaydı, utanç vericiydi, hatta az önce Raffe'nin neler yaşadığını gördükten sonra biraz sığıdı. Ama asıl gördüğüm şeyden dolayı, onu farklı bir anda görmeyi istiyordum. Kendinden fazla emin ve kontrollü olduğu bir an. İki saniye bile olsa, tehditten ve acıdan başka bir şey hissettiği an.

Bunlar ve tabii öpüşmemiz sırasında neler hissettiğini öğrenmek için can atıyordum.

Bunun bir önemi olmadığını biliyordum. Bir şeyi değiştirmeyeceğini de biliyordum. Çocukça olduğunu da biliyordum.

Her neyse işte.

Bir kız, beş dakikalığına sıradan bir kız olamaz mıydım?

"Bana öpüşmenin anılarını göster." Gözlerimi yumdum. Ilıklık yanaklarıma kadar yayıldı; bu da aptalcaydı, çünkü kılıç öpüştüğümüz zaman oradaydı ve neler olduğunu görmüştü. Raffe'nin ne hissettiğini merak ediyorsam ne olmuştu yani?

"Of, yapma. Bunu bir daha mı yapmak zorundayız?"

Hiçbir şey olmadı.

"Sonuncusu gerçekten de kötüydü. Biraz rahatlamaya ihtiyacım var. Ufacık bir iyilik istiyorum senden. Lütfen?"

Hiçbir şey olmadı.

"Tamam, sana birkaç kurdele ve fiyonk daha takayım o zaman," dedim ona kötülük yapacakmışım gibi konuşmaya çalışarak "Belki oyuncak ayıya simli makyaj falan da yaparım."

Yine hiçbir şey olmadı.

"Hain." Bunun komik bir ifade olduğunu biliyordum, çünkü kılıç aslında Raff'e sadık davranıyordu ama umurumda değildi.

Kılıcı sandalyeme dayalı duran kınına soktum ve kabzasının üstündeki kilidi kapattım.

Sonra, kayışını omzuma geçirdim ve annemle Paige'i bulmak üzere odadan çıktım.

Koridor her zamanki gibi kalabalıktı. Birbirine tıpatıp benzeyen sarışın iki genç kalabalığın arasından geçmeye çalışırken, bir grup insanla selamlaştı. Herkes onlardan hoşlanıyor gibiydi. Onların Dee'yle Dum olduğunu sonradan fark ettim. Saçları küllü sarıya dönüşmüştü.

Dee gizlice Dum'a avucundaki bir şeyi gösterdi; Dum gülmemek için kendisini tutmaya çalışırken neredeyse gözleri şaşılacaktı. Dee'nin birisinden almayacağını söylediği bir şeyi gizlice yürüttüğünü tahmin ettim.

Bana el salladıklarını görünce durdum.

"Saçınıza ne oldu?" diye sordum.

"Bizler casus ustalarıyız, unuttun mu?"

"Kılık değiştirme ustaları anlamında," dedi Dum.

"Şey, 'usta' biraz ağır bir ifade aslında," dedi Dee saçının kenarında kalan saç boyasını silerek.

"Kılık değiştirmek' de öyle," dedim hafifçe gülümseyerek.

"Adamım, harika gözüküyorsun," dedi Dum Dee'ye. "Her zamanki gibi yakışıklısın."

"Ne yürüttünüz?" diye sordum. Ama belki çarptıkları kişinin pek de iyi bir espri anlayışı yoktur diye sesimi yükseltmedim.

"Aaa, hamlamışsın kardeşim. Bak, ne yaptığını görmüş." Dum bizi dinleyen kimse var mı diye etrafına bakındı.

"Olamaz. Elim çok hafiftir." Dee boş avuçlarını açıp parmaklarını oynattı. "Kız zeki, o kadar. Parçaları birleştiriyor."

“Evet, o yüzden de seni sadece kavgalar için bir aday olarak düşündüğümüzden kendimizi kötü hissediyoruz Penryn. Bu arada, bir rahibe kostümü giymek konusunda ne hissedersin?”

“Daha da iyisi, şöyle seksi bir kütüphaneci gözlüğü olabilir.” Dee bir ipucu eriyormuş gibi bana bakıp başını salladı. “Burada hem kütüphanecilerin, *hem de* rahibelerin olduğu ortaya çıktı.”

“Bundan daha iyisi olabilir mi?” dedi Dum gözlerini hayretle fal taşı gibi açarak.

Birbirlerine bakıp bir ağızdan “Kütüphaneci çamur güreşleri!” dediler. Heyecana kapılmış küçük çocuklar gibi ellerini çaktılar.

Koridordaki herkes dönüp bize baktı.

“Gördün mü? Ne kadar ilgi çekti,” dedi Dee.

Ama insanlar kapıdan çıkınca, koridor birden boşaldı. Bir şeyler oluyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum dışarı bakan birisine.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi adam. Hem korkmuş, hem de heyecanlanmış gibiydi. “Neler olduğunu görebilmek için kalabalığın peşine takıldım. Sen de öyle galiba, ha?”

Bir kadın bize sürtünerek yanımızdan geçti. “Birisini ölü ya da ezilmiş halde bulmuşlar galiba.” Kadın kapıyı açınca, serin hava içeri doldu.

Ölü ya da ezilmiş.

Peşinden gittim.

Dışarıda, ana binanın önündeki üstü kapalı yürüme yolunda gergin bir halde toplanmış ufak bir kalabalık vardı. Güneş ufukta batmak üzere olabilirdi ama kararmakta olan hava adeta her şeyin rengini çalmış, insanları grinin tonlarına boyamıştı.

İnsanlar El Camno’ya bakıyorlardı. Bunun diğer tarafında, sincabı kovaladığım çitli koruluk vardı. Gündüzleri güzel ve huzurlu bir yer olurdu; ağaçlar yer yer gölgeler oluşturacak ve koruluğu tamamıyla karanlığa boğmayacak kadar aralıktı. Ama

hava karardıkça, koruluk meşum ve tehditkâr bir hal alıyordu.

Birkaç kişi dosdoğru binadan koruluğa koşarken, diğerleri oraya gitmeden önce tereddütle bekleşti. Bazıları da binanın yanında güvende olduklarını düşünerek duruyor, gözlerini kırsarak ağaçların ardında neler olduğunu görmeye çalışıyordu.

Neler olup bittiğini anlayabilmek için biraz duraksadım, sonra koruluğa koşanların peşinden gittim. Hava kararmak üzereyken, bu insanları oraya neyin çektiğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Oraya giderken duyduğum bölük pörçük konuşmalar bana biraz ipucu verdi.

Sevdikleri için endişelenen tek kişi ben değildim. Melek istilasının ya da kuş yuvası saldırısının yarattığı karmaşada birçok kişi birbirinden kopmuştu. İnsanlar artık ailelerinden geriye kalan kişilerin yaralanacağına ya da öleceğine dair büyük bir korku hissediyorlardı. Diğerleriyle zekiden ziyade sadece meraklı sayılırlardı; bir amacı olan insanların oluşturduğu bir düzen parçası olmanın verdiği cesaretle ilerliyorlardı ki bunun bir daha mümkün olacağını düşünmemişlerdi.

Her halükârda, çitlerde bir engel oluşturacak kadar kalabalıktık. Benim göğsüme kadar uzanan metal çerçeveli bir çitti ve aşabilmek için tırmanmak gerekiyordu. Çit her iki yönde koruluğu birkaç sokak boyunca çevrelediğinden, diğer tarafa geçebilmek için üstüne tırmanmaktan başka çare yoktu.

Ufak bir kalabalık ağaçların altına toplanmıştı. Huzursuzluklarını hissedebiliyor, seslerindeki gerilimi duyabiliyordum. İçimi nahoş bir his kapladı. Orada ciddi bir sorun vardı ve bunun kendi ailemle ilgili olduğuna emindim.

İnsanları ite kaka kalabalığa doğru koşturmayı başladım

Gördüğüm manzarayı hayatımın sonuna kadar unutmam mümkün değildi.

Küçük kız kardeşim gölgelerin altında debeleniyordu.

Bedenine adamlar tarafından çekilen halatlar bağlanmıştı. Halatlardan biri boynuna geçirilmişti, iki tanesi kol bileklerine, diğer ikisi de ayak bileklerine bağlanmıştı.

Adamlar vahşi bir atı kontrol altına almaya çalışıyorlarmış gibi halatları çekiştiriyorlardı.

Paige'in saçları karmakarışık hale gelmişti ve kanla kaplıydı. Suratına da kan bulaşmıştı ve çiçekli elbisesinde lekeler oluşturmuştu. Koyu renkli kanın ve soluk suratındaki dikişlerin oluşturduğu tezat onu ölüp de dirilmiş gibi gösteriyordu.

Bedeni bir şey tarafından ele geçirilmiş gibi halatlara karşı koymaya çalışıyordu. Adamlar kontrolü el geçirebilmek için halatları çekince Paige öne fırladı. O karanlıkta bile, dehşet verici bir vudu kuklası gibi oraya buraya çekiştirilirken, boynundaki ve bileklerindeki halatların etrafının kanlandığını görebiliyordum.

Hissettiğim ilk içgüdüm bana çılgınlar gibi çılgınlık atıp kılıcımı çekmem gerektiğini söylüyordu.

Ama Paige'in önünde yerde yatan başka bir şey daha vardı. Onun bir hayvan gibi öylesine gaddarca bağlandığını gör-

müş olmanın şokuyla manzaranın tamamını algılayamamıştım. Ama artık önündeki karaltıyı, hiç kıpırdamadan duran şeyi görmek istemesem de görebiliyordum.

Bir cesetti.

Bana arkadaşlarıyla saldıran adamlar arasında elinde sopa olan kişiydi.

Başımı diğer yöne çevirdim. Gözlerimin gördüğü şeye henüz anlam vermeye hazır değildim. Adamın bedenindeki eksiklerin nasıl oluştuğunu anlamaya hazır değildim.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemedim.

Düşünemezdim.

Paige'in dili ağzından çıkıp dudaklarındaki kanı yaladı.

Gözlerini yumup yutkundu. Bir anlığına suratı rahatladı.

Huzur buldu.

Gözlerini açıp ayaklarının dibindeki cesede baktı. Elinde değilmiş gibi bir hali vardı.

Bir yanım hâlâ cesede bakıp tiksinti hissedeceğini ve suratını ekşiteceğini umuyordu. Evet, tiksindiği belliydi. Ama cesede aynı zamanda istekle bakıyordu. Açlıkla.

Bana kaçamak bir bakış fırlattı. Bu sefer, suratında utanç gördüm.

Debelenmeyi kesip bakışlarını üstüme dikti.

Terreddüdümü fark etti. Artık onu kurtarmak için koşmayacağımı biliyordu. Gözlerimden onu yargıladığımı da fark etmişti.

"Ryn-Ryn," diye bağırdı. Sesinde büyük bir kayıp hissi vardı. Kanla kaplı yanaklarından aşağı süzülen gözyaşları beyaz çizgiler oluşturdular. Suratı vahşi bir canavarındakinden korkmuş ufak bir kızinkine dönüştü.

Paige yine debelenmeye başladı. Halatlar kanlı bedenini sıyrırken, kendi bileklerimin ve boynumun acıdığını hissettim.

Adamlar halatların ucunu tutarken zorlandıklarından, onların mı Paige'i tutsak ettiğini Paige'in mi onları tutsak ettiğini anlamak güçtü. Yeni bedeninin ne kadar güçlü olabileceğine şahit olmuştum. Adamlara ciddi ciddi zorluk çıkarabilecek ve karşı koyabilecek kadar güçlüydü. O engebeli alanda, dengelerini kaybetmelerine ve düşmelerine bile neden olabilirdi.

Ama bunları yapamadan, nafile yere debeleniyordu.

Halatların bedenini kesmesine, ceza olarak canını acıtacak ve başka kimsenin canının yanamamasına yetecek kadar debeleniyordu.

Küçük kız kardeşim yürek parçalayan hıçkırıklarla ağlıyordu.

Tekrar koşmaya başladım. Ne olduğu önemli değildi, bunu hak etmiyordu. Hiçbir canlı bunu hak edemezdi.

Sağımdaki asker tüfeğini kaldırıp bana çevirdi. Tüfek bana o kadar yakındı ki, susturucusunun siyah deliğini görebiliyordum.

Aniden, neredeyse kayarak durdum.

Bir başka adam elindeki tüfeği Paige'e doğrultmuş yanında dikiliyordu.

Boş ellerimi havaya kaldırdım.

Adamlar ellerimi tuttular ve bana karşı kullandıkları güçten karşı koymamı beklediklerini anladım. Biz Genç Kızlar orada ünlenmeye başlamıştık demek ki.

Adamlar karşı koymayacağımı anlayınca rahatladılar. Yumruk yumruğa dövüşmek ayrı, silahlara karşı koymaya çalışmak ayrıydı. Daha etkin bir şey yapabilene dek elimden gelen tek şey hayatta kalmaktı.

Ama annem farklı bir mantık yürütüyordu.

Gölgelerin arasından bir hayalet gibi sessizce fırladı.

Paige'e tüfeğini doğrultmuş olan askerin üstüne atladı.

Diğer asker tüfeğinin kabzasını kaldırdığı gibi annemin suratına indirdi.

“Hayır!” diye bağıarak kolumu tutan adamı tekmeledim. Ama adam yere düşmeden, ben diğer adamın elinden kurtulamadım, üçü de üstüme çullandılar. Dengemi sağlamama fırsat vermeden, deneyimli çete üyeleri gibi beni yere yıktılar.

Annem tüfeğin kabzası bir daha suratına inmesin diye eliyle suratını örttü.

Kız kardeşim daha da fazla debelenmeye başladı. Bu sefer, hem panik, hem de öfke içinde debeleniyordu. Göklerden yarıdım istermiş gibi, havaya bakıp cıyaklıyordu.

“Susturun şunu! Susturun şunu!” dedi birisi fısıltıyla.

“Vurmayın!” diye fısıldadı Sanjay.

“Onu inceleyebilmemiz için canlı olması gerek.” Bunu dedikten sonra, bir de suçluluk dolu bir ifadeyle bana kaçamak bir bakış fırlattı. Ona kızsam mı, minnettar mı olsam bilemedim.

Aileme yardım etmeliydim. Beynim bana silahların olduğunu haykırıyordu ama başka en yapabilirdim? Küçük kız kardeşim ve annem işkence edilip öldürülürken, orada öylece bekleyecek miydim?

Üç adam beni tuttular. Biri kollarımı başımın üstüne kaldırdı, diğeri ayak bileklerimi kavradı, üçüncüsü de karnımın üstüne oturdu. Görünüşe bakılacak olursa, artık beni kimse hafife almıyordu. Eh, öyle olsun dedim içimden.

Ellerimi tutan adamın bileklerini yakaladım, bir levye gibi kullanıp kaçmamasını sağladım.

Debelenip bacaklarımı savurdum, ayak bileklerimi tutan adamın ellerini ittirerek ondan kurtuldum. İster küçük ister büyük olsun, herhangi birisinin attığı bir tekmeyle bacağına tutarak karşı koymak zordur.

Daha sonra, serbest kalan bacağıma geriye çekip, adamın suratına sert bir tekme indirdim.

İki bacağım da serbest kalınca, bacaklarımı kaldırıp karnımda oturan adamın boynuna sardım.

Bacaklarımı yere doğru çekip adamı arkaya ittim. Bacağımı altından kurtarıp savunmasız apış arasına tekme attım.

Tekmeyi öylesine sert attım ki, adam sessiz bir çığlıkla üstümden çimlere kaydı. Bir süre başıma bela olamayacaktı.

Bunlar olup biterken, kol bileklerimi tutan adam da ellerimden kurtulmaya ve kaçmaya çalışıyordu. Kaçıp beni rahat bırakacağını bilsem, seve seve gitmesine izin verirdim.

Ama ben o durumdayken, beni yine yere mıhlamak için bir şeyler yapacağına emindim. Onun gibi adamlar ufak tefek bir kadına dövüşte yenildiklerinden bazen öyle şeyler yaparlardı. Bunun şans eseri olduğunu söylerlerdi.

Adamı hâlâ sıkı sıkı tutuyordum. Ondan kuvvet alarak yana döndüm ve spor dersinde birisinin duvarda koşuyormuşum gibi görüldüğümü anlattığı şekilde kalçamın üstünde döndüm ama bunu yerde yatarken yapıyordum.

Kalçamın yan tarafında dönerek bacağımı kaldırdım ve üstümden duran adamın kafasına savurdum.

Adamın o hareketi beklemediğine emindim.

Derhal ayağa fırladım, saldırıya daha hazır bir biçimde etrafımda neler olup bittiğine baktım.

Annem yerdeydi ve bir askerin tüfeğini çekiyordu. Tüfek ona doğrultulmuş olduğu halde, namlusunu tuttu. Ya adamın onu vurmak için tetiği çekmesinin yeterli olduğunun farkında değildi ya da umurunda değildi.

Kız kardeşim herkesin düşündüğü canavar gibi hâlâ göğesini bakıp cıyaklıyordu. Boynundaki ve alnındaki damarlar patlayacakmış gibi şişmişti.

Halatları tutan adamlardan ikisi yerdeydi. Üçüncüsü de ben onlara bakarken yere yığıldı.

Anneme doğru hızla koşarken, bir şey yapamadan önce ateş edilmemesini umdum.

Neyse ki o askerler yeni eğitimden çıkmış, deneyimsiz sivil askerlerdi. Annemin yanındaki askerin henüz kimseyi vurmadığını ve çaresiz bir annenin ilk kurbanı olmasını istemediğini umuyordum.

Hepimiz birden hiçbir şey düşünmeden göğe baktık. İlk önce, bunu neden yaptığımı bile anlamadım.

Sonra, gökten bir uğultu geldiğini fark ettim. O kadar alçak bir sestti ki güç bela duyuluyordu.

Ama giderek artıyordu.

Ağaçların arasındaki boşlukta, alacakaranlıkta karanlık bir şekil gördüm. İnsanı korkutacak bir hızla yakınlaşıyordu.

Uğultu sesi hâlâ alçaktı; insanın kulaklarıyla duyabildiği değil de daha ziyade hissettiği bir sestti. İlkel bir seviyede hissedilen, bilinçaltının derinliklerine gömülü, sese dönüşen bir korku gibi meşum bir sestti.

Daha sesin nereden geldiğini anlamama fırsat kalmadan, insanlar arkalarını döndükleri gibi kaçmaya başladılar.

Kimse çığlık atmıyor, bağırıyor ya da başkalarına seslenmiyordu. İnsanlar sessizce ve çaresizce kaçıyorlardı.

Panik bulaşıcıydı. Annemi tutan iki adam onu bırakıp kalabalığa karıştılar. Bunun hemen ardından kız kardeşimi halatlarla tutan adamlar da onu bırakıp koşmaya başladılar.

Paige nefes nefese göğe bakıyordu. Büyülenmiş gibiydi.

"Koş!" diye bağırdım. Bunu duyunca, kendisine geldi.

Kız kardeşim kalktı ve diğer yöne, Direniş kampının aksi istikametine doğru koşmaya başladı. Halatları gölgelerin arasında, ardından sürüne yılanlar gibi toprakta izler bırakarak, koruluğun derinliklerine koştu.

Annem bana baktı. Kesilen gözünden kan akıyordu. O ışıpta bile suratında kocaman bir morluğun oluşmaya başladığını görebiliyordum.

Bir anlık tereddütten sonra, annem de kız kardeşimin peşinden ağaçların arasına daldı.

Uğultu giderek artarken, donmuş gibiydim. Peşlerinden mi gidecektim, yoksa güvenli bir yere mi kaçacaktım?

Karanlık bulut hepsini görebileceğim kadar yaklaşıncaya, karar vermek zoruna kalmadım.

Akrep kuyruklu kanatlı adamlar.

Düzinelercesi göğü kaplamış, karartmıştı. Alçaktan uçuyorlardı ve giderek daha da alçalıyorlardı.

Kuş yuvasının dışında bu yaratıklardan ya bir ya da birden fazla grup daha olmalıydı.

Koşmaya başladım.

Bir anda koşunca, diğerleri gibi ben de okula yöneldim. Kalabalığın en sonunda ben kalmıştım, o yüzden kolay bir hedefe dönüşmüştüm.

Akreplerden biri pike yaptı ve tam önüme indi.

Kuş yuvasında gördüklerimin aksine, bu yaratık tamamıyla olgunlaşmıştı. Dağınık saçları ve aslan dişlerine dönüşmüş sivri dişleri vardı. Kolları ve bacakları huzursuzluk verecek kadar bir insaninkini andırıyordu ama kalçaları ve kollarının ön kısımları daha kaslıydı. İlk bakışta, bedeni insan gibi gözüküyordu ama karnı ve göğsü belirgin kaslarla çekirgelerin katmanlı bel altının bir karışımı gibiydi.

Dişleri öylesine iriydi ki, canavar ağzını bile kapatamıyor.

dudaklarından salyalar akıyordu. Bana bakıp kükredi ve iri akrep kuyruğunu başının üstüne kaldırdı.

Hayatımda hiç o kadar korktuğumu hatırlamıyorum.

Kuş yuvasının bodrum katındaki akrep saldırısını tekrar yaşıyor gibiydim. Ensem bir akrep iğnesinin her an saplanmasını beklermiş gibi neredeyse seğirmeye başlamış, aşırı hassas hale gelmişti.

Bir başka akrep daha yakınıma kondu. Bu yaratığın da tısladığında sergilediği iğne kadar incecik dişleri vardı.

Kapana kısılmıştım.

Derhal oyuncak ayıyı alıp kılıcımı çektim. Önceki seferkinden de ağır gibiydi ama o sırada kendime olan güvenimi yitiremezdim.

Ateş sesleri duydum ama gece daha ziyade gök gürültüsünü andıran kanat sesleriyle ve insanların tiz çığlıklarıyla doluydu.

Canavarlardan biri üstüme atlamadan önce, rüyamda öğrendiğim gibi hazır pozisyonu alacak vakti kıl payı buldum.

Kılıcımı kırk beş açılık bir derecede sallayıp, canavarın boynuyla omzunun birleştiği yere hedef almaya çalıştım. Ama bunun yerine, kuyruğu tam üstüme gelirken iğnesini kestim.

Canavar bir çığlık attı; sivri dişlerle dolu ağzından tüyler ürperten bir insan sesi çıktı.

İşini bitirecek vakit yoktu, çünkü ikincisi de iğneli kuyruğunu bana doğru sallamıştı.

Gözlerimi yumup panik içinde çılgınlar gibi kılıcımı savurmaya başladım. Bedenimin daha önceden o iğneli kuyruklar tarafından tamamıyla felç edildiği zamanı düşünmemek için elimden gelen tek şey buydu.

Neyse ki kılıcımın bu tür sorunları yoktu. Kılıçtan yayılan sevinç şüphe götürmezdi. Kendisini doğru açığa getirdi. Yukarı kalkarken bir tüy kadar hafif, aşağı indirirken külçe gibiydi.

Gözlerimi açtığımda, ikinci akrep kanlar içinde yerde yatıyordu ve kuyruğu seğiriyordu. İlk akrep gitmişti, muhtemelen ya yarasını tedavi etmek ya da huzur içinde ölmek için uçup kaçmıştı.

Koruluğun o alanında bir tek ben duruyordum. En yakındaki ağacın gölgesine sığınarak soluklanmaya çalıştım.

Akrepler hâlâ yere konmaya devam ediyorlardı ama yakınımda değillerdi. Çitlerin orada toplanmış insanlara yönelmişlerdi.

İnsanları yakalayıp adeta pratik yaparmış ya da eğlenirmiş gibi farklı açılardan sokuyorlardı. Kurbanlarını ağızlarıyla emmek üzere üstlerine çullandıklarında bile, diğer akrepler gelip aynı kurbanı sokuyorlardı.

İnsanlar çılgınlık atıyor, birbirlerini çitlere itip diğer tarafa geçmeye çalışıyorlardı. Çitin üstünden atlayabilecekleri bir yere varabilmek için etrafa yayılmışlardı ama onlar da akreple re kurban gidiyorlardı.

Diğer tarafa geçmeyi başaran birkaç kişi sağlam gözüküyordu. Akrepler tembel avcılar gibi koruluktaki insanları sokuyor ve kaçanlarla hiç ilgilenmiyorlardı.

Kurbanlar yere yıkılırken, akrepler onları emmeye başlıyorlardı. Herkes çitlerin orada sıkışıp kalana ya da sokağın karşıındaki okula kaçana dek, akrepler sıkıldılar. Havaya yükseldiler ve kararmakta olan gökte gözden kaybolmadan önce bir böcek bulutu gibi dönerek uçtular.

Arkamda bir hışırtı duyunca, kılıcı sıkı sıkı tutup hızla döndüm.

Annem topallaya topallaya bana doğru geliyordu.

Çitin o tarafında sadece ikimiz kalmıştık. Herkes ölü gözüküyordu. Akrepler geri gelebilir diye gölgelerin altından çıkmıyordum ama her yer hareketsiz ve sessizdi.

Annem sendeleyerek yanımdan geçti. "Gitti. Onu kaybettim." Kanlı suratındaki gözyaşları parıldıyordu. Aynı şekilde sendeleyerek çitlere doğru yürüdü, yanından geçtiği cansız insanlara bakmadı bile.

"Ben iyiyim, anne. Sorduğun için teşekkürler." Ayıyı alıp şifon eteğiyle üstüne bulaşan kanı sildim. "Sen iyi misin? Nasıl gizlenebildin?"

"Tabii ki iyisin." Yürümeye devam etti. "Sen şeytanın karısı-sın, bunlar da onun yaratıkları."

Kılıcı kınına sokup ayıyı tekrar üstüne geçirdim. "Ben şeytanın karısı falan değilim."

"Seni ateşe taşıdı ve ölümler diyarından bizi ziyaret etmene izin veriyor. Karısı dışında kim bu ayrıcalıklara sahip olabilir ki?"

Beni bir kere bir erkeğin kollarında gördü, kafasında bizi hemencecik evlendiriverdi. Raffe'nin annemin kaynanası olmasına ne diyeceğini düşündüm. "Paige'in nereye gittiğini gördün mü?"

"Gitti." Sesi çatladı. "Onu ormanda kaybettim." Önceki haf-ta olsaydı, buna vereceğim tepki çok basit olurdu. Ama o gece paniğe mi kapılsam, rahatlasam mı bilemedim. Belki de her ikisini de hissetmeliydim.

"Akrepten gizlendin mi?" diye sordum. "Nasıl hayatta kaldın?" Yanıt vermedi.

Birisi çıkıp da bana annemin büyülü güçleri olduğunu söyleseydi, buna inanmakta hiç zorluk çekmezdim. Annemin her nasılsa hayatta kalması bile beni şaşırtmamıştı.

Peşinden çitlere gittim. Yolda, yerde rahatsız ve tuhaf pozisyonlarda yatan kurbanlara baktım. Artık canavarlar onlara saldırmadığı halde, kurutulmuş et gibi büzüşmeye ve kuruma-ya devam ediyorlardı. Tüm koruluk dört bir yanına insanların saçıldığı bir savaş alanını andırıyordu.

Kurbanlara felcin geçeceğini, iyi olacaklarını söylemek, onları teselli etmek istedim. Ama saldırının ne denli vahşice olduğunu düşününce, bundan emin olamadım.

Alandaki kurbanların arasında birkaç tane de akrep cesedi vardı. Bir tanesi karnından, diğeri de başından vurulmuştu.

Annem birisini arıyormuş gibi kurbanları incelemeye koyuldu. Suratında en çarpık, dehşet ifadesi olan kurbanı seçti ve çitin göçmüş bir kısmına doğru çekti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Bir adak veriyorum,” dedi zavallı adamı güçlükle çekiştirirken. “Paige’i bulmamız gerek, o yüzden onlara bir adak sunuyorum.”

“Beni korkutuyorsun anne,” dedim. Ama nefesimi boşa tüketiyordum.

Annem benden yardım istememesi gerektiğini biliyormuş gibi adamı çitin direklerinden birine yasladı. Adam birden yere kaydı.

Onu durdurmak istedim ama annemin aklımda çılgınca bir iş varsa, dünyada hiçbir şey onu durduramazdı.

Gece çökmek üzereydi. Akrep bulutu giderek uzaklaşıyor-
du ve gökyüzünde tek bir canavar bile kalmamıştı.

Karanlık korulukta alçak iblis kız kardeşimi aramak iyi vakit geçirmek için yapacağım bir şey değildi. Ama türlü neden yüzünden tek başına ortalıkta dolaşması da mümkün değildi. Hem onu korkuya kapılmış Direniş halkındansa benim bulmam çok daha iyi olurdu.

Böylece, annemi yaptığı işle baş başa bırakıp koruluğun gollerinin arasına geri döndüm.

Çitin önündeki katliam yerine geri döndüğümde, gece neredeyse tamamıyla çökmüştü. İnsanlar transa girmiş gibi kurbanların etrafında dolanıyorlardı. Bazıları sevdiklerinin üstüne eğilmişlerdi, diğerleriyse ağlayarak, dehşet içinde ortalıkta öylece dolanıyorlardı. Birkaçı da sığ mezarlar kazıyorlardı.

Annem projesini tamamlamıştı ama görünürde yoktu. Sürüklediği adam hem korkmuş, hem de korkutucu bir korkuluk gibi bir yığın cesedin üstünde, kollarını iki yana açmış oturuyordu. Annem muhtemelen Paige'i bağlayan adamlardan birinin üstünde bulduğu halatlarla onu oraya bağlamıştı.

Adamın çarpılmış ve çılgılık atarmış gibi kalan dudakları yakut kırmızısı renginde bir rujla belirginleştirilmişti. Gömleği neredeyse tüysüz göğsünü açıkta bırakacak biçimde yırtılmıştı. Üstüne de rujla şu mesaj yazılmıştı:

BANA DOKUNURSAN YERİME GEÇERSİN

Annemin projesinin ürktücü yanı oldukça fazlaydı. Herkes adama yaklaşmamak için etrafından dolanıyor, uzak duruyordu.

Cesetlerin yanından geçerken, bir adam yanımda yerde yatan kadının nabzını ölçmek için yere eğildi.

“Beni dinleyin,” dedim. “Bu insanlar ölmemiş olabilir.”

“Bu ölmüş.” Adam diğer cesede geçti.

“Ölmüş gibi gözüküyor olabilirler ama sadece felç halinde de olabilirler. İğneli akrepler öyle yaparlar. İnsanı paralize ederler ve her açıdan ölmüş gibi bırakırlar.”

“Evet, şey, bir kalp atışının olmaması da sana aynısını yapar.” Adam başını sallayıp nabzını kontrol ettiği adamın elini bıraktı ve bir sonraki kurbanı geçti.

Askerler bir başka saldırı olabilir diye tüfeklerini göğce çevirirken, ben de adamın peşine takıldım. “Ama kalp atışlarını hissetmiyor olabilirsiniz. Bence zehir her şeyi yavaşlatıyor. Bence...”

“Doktor musun?” dedi adam yaptığı işi bırakmadan.

“Hayır, ama...”

“Eh, ben öyleyim. Sana kalp atışı olmadığında, bir insanın hayatta olmasının mümkün olmadığını söyleyebilirim. Tabii, bir çocuğun donmuş bir göle düşmesi gibi durumlar haricinde. Burada donmuş bir göle düşmüş çocuklar falan görmüyorum, ya sen?”

“Bakın, bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama...”

İki adam yorgun argın bir kadını alıp, sık mezarlardan birine götürdüler.

“Hayır!” diye bağırdım. O kadın ben de olabilirdim. Herkes bir süre öldüğümü zannetmişti ve şartlar farklı olsaydı, beni bir çukura atabilir ve ben paralize vaziyette her şeyi bilinçli bir biçimde izlerken beni diri diri gömebilirlerdi.

Yanlarına koşup mezarla aralarında durdum. “Yapmayın.”

“Bizi rahat bırak.” Daha yaşlıca olan adam kasvetli bir biçimde kurbanı taşıırken bana bakmadı bile.

"Yaşıyor olabilir."

"Karım öldü." Adamın sesi çatladı.

"Beni dinleyin. Onun hâlâ yaşıyor olması ihtimali var."

"Bizi biraz rahat bırakamaz mısınız?" Adam gözünün ucuyla öfkeyle bana baktı. "Karım öldü." Kıpırmızı gözlerinden yaşlar boşaldı. "Öyle de kalacak."

"Şu anda büyük bir ihtimalle sizi duyuyor."

Adamın suratı kıpkırmızı kesildi, ona bakılmasını güçleştirdi. "Asla geri gelmeyecek. Geri gelirse de bizim bildiğimiz Mary olmayacak. Bir hilkat garibesi olacak." Tek başına bir ağacın orada duran bir kadını işaret etti. "Tıpkı onun gibi."

Kadın savunmasız, şaşkın ve yalnız gözüküyordu. Başının etrafına sarılı fulara ve ellerindeki eldivenlere rağmen, Clara'nın kurumuş suratını tanıdım; kuş yuvasının yıkıntılarının arasından çıkan kadındı. Üstündeki silik renkli paltoyla kimsenin dikkatini çekmek istemiyormuş gibiydi. İnsanların onu kampta hoş karşılamadığını tahmin ettim.

Bulmak istediği kocasına ve çocuklarına sarılıyormuş gibi kollarını kendi etrafına doladığını gördüm. Tek istediği ailesini bulmaktı.

Mary'nin ailesi paralize olmuş bedenini sığ mezara sürükledi.

"Bunu yapamazsınız," dedim. "O, her şeyin farkında. Diri diri gömüldüğünü biliyor."

Genç olan adam "Baba, sence bu..." diyecek oldu.

"Annen öldü, evlat. İyi bir insandı ve doğru dürüst bir biçimde gömülmeyi hak ediyor." Adam küreği aldı.

Kolunu tuttum.

"Çekil başımdan!" Adam öfkeyle titreyerek kolunu geri çekti. "Sırf sen kendi ailen için gerekli olanları yapamadın diye başkalarının doğru şeyi yapmasına engel olamazsın."

"Bu da ne demek şimdi?"

“Kız kardeşini yabancılar öldürmeden önce, insani bir biçimde, sevgiyle öldürmeliydin.”

Yaşlı adam küreği toprakla doldurdu ve çukura yerleştirdiği karısının üstüne attı.

Toprak kadının suratına denk geldi ve tamamıyla örttü.

Kararmakta olan korulukta, Obi adamlarından birini elini sallayarak yanma çağırdı. “Lütfen, Bayan Young’ı annesinin yanına götürün ve bu gece güvende olduklarından emin olun.”

“Beni tutuyor musunuz?” dedim. “Ne için?”

“Seni korumak için,” dedi Obi.

“Neden korumak için?” dedim. “ABD Anayasası’ndan mı?”

Obi içini çekti. “Senin ve ailenin ortalıkta dolaşıp herkesi paniğe boğmasına izin veremeyiz. Kontrolü sağlamam gerek.”

Obi’nin adamı susturuculu tabancasını bana doğrulttu. “Sokağa yürüyün ve bana zorluk çıkarmayın.”

“İnsanların hayatlarını kurtarmaya çalışıyor,” dedi titrek bir ses. Üstüne büyük gelen paltosunu sanki ortadan kaybolmayı istermiş gibi tutan Clara konuşmuştu.

Kimse onu dikkate almadı.

Obi’ye, *Ciddi misin sen?* der gibi bir bakış fırlattım. Ama yanına bir başka adamını çağırmakla meşguldü.

Annemin kurban projesini işaret etti. “O korkunç cesetler yığını neden hâlâ orada? Size onları götürmenizi söylemiştim.”

Obi’nin adamı diğer iki adama cesetleri almalarını söyledi. Bunu kendi yapmak istemediği belliydi.

Diğer iki adam hayır der gibi başlarını sallayıp geri çekildiler. İçlerinden biri haç çıkardı. Arkalarını döndüler ve cesetlerden mümkün mertebe uzaklaşabilmek için okula doğru koşmaya başladılar.

Muhafız bana katliam yerinden binaya doğru eşlik ederken, Sanjay'ın herkese sahipsiz cesetleri otopsi yapılması için bir kamyonete koymalarını söylediğini duydum.

Sendeleyerek onlardan uzaklaştım. Bunu izleyemedim. Belki o insanlar gerçekten de ölmüşlerdi. Tüm kalbimle öyle olmasını umuyordum.

Sokağa park edilmiş bir polis arabasının arka koltuğuna zorla bindirildim. Annem çoktan oradaydı.

Polis arazi aracının ön ile arka koltukları arasında metal bir bölme vardı. Arka penceredeysen demir parmaklıklar vardı. Arka pencerenin ardında, battaniyeler ve birkaç şişe su duruyordu. Ayağım yarısına kadar dolu ve kapağı kapalı bir şişeye paketlerce hijyenik pede çarpıp yere düşürdü.

Bizi bir yere götürmeyeceklerini birkaç saniye sonra anladım. Bizi arabada tutacaklardı.

Harika.

En azından, muhafız kılıcımı almamıştı. Üstümde silah olup olmadığını bile aramadığı için, Kıyamet Öncesi'nde polis olmadığını tahmin ettim. Yine de kıyamet sonrası rahatlamak için edinilmiş bir oyuncak ayı olmasaydı, muhtemelen kılıcımı alırdı diye düşündüm.

Bir su şişesini alıp açtım ve kısa süre sonra çiş yapmam gerektiğini düşünerek susuzluğumu giderene kadar bile içemedim.

İnsanlar çılgınlar gibi koşuşturuyor, karanlık iyice çökmeden işlerini bitirmeye çalışıyorlardı. Yaptıkları işin, kurbanları otopsi kamyonetine atmak ya da sevdiklerini gömmek olması da önemli değildi. Her birkaç dakikada bir göğe bakıyorlardı

ama karanlık çöktükçe, insanlar her an bir şey saldırabilirmiş gibi arkalarına da bakmaya başlamışlardı.

Bunu anlayabiliyordum. Karanlıkta, özellikle de öldüğünü düşündüğünüz birisiyle yalnız kalmanın dehşet verici bir yanı vardı.

Kurbanların neler yaşadığını düşünmemeye gayret ettim. Paralize haldeydiler ama bir yandan da karanlıkta canavarlarla ve aileleriyle çaresizlik içinde kaldıklarının farkındaydılar.

Son sahip çıkılmamış beden de kamyonete atıldıktan sonra, işçiler kamyoneti kapatıp gittiler.

Kamyonetle gitmemiş olanlar da sokağın karşısına geçip okula doğru ilerlemeye başladılar. Sonra, aileler sevdiklerinin üstüne kürekle toprak atıyor olsalar da küreklerini bıraktılar ve geride kalmak istemedikleri için işçilerin peşinden koşmaya başladılar.

Annem herkesin gidişini izlerken, endişeyle tuhaf sesler çıkarmaya başladı. İnsan paranoyaklaştığında, olmak isteyeceği en son yer kaçamayacağı ve gizlenemeyeceği bir arabada mahsur kalmak olurdu.

“Sorun yok,” dedim. “Geri dönecekler. Ortalık biraz yatışınca da bizi bırakacaklar. Sonra, gidip Paige’i bulacağız.”

Annem araba kolunu çekti, sonra benim tarafıma geçip diğer kolu denedi. Pencerelere vurdu. Ön ve arka koltukları ayıran bölmeyi kurcaladı. Hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlamıştı.

Ciddi bir biçimde paniğe kapılmak üzereydi.

İhtiyacımız olan son şey, bir koltuktan da ufak bir yerde ciddi bir isteri krizi geçirmesiydi.

Sona kalanlar da pencereimin yanından geçerken onlara seslendim. “Beni başka bir arabaya koyun!”

Apar topar karanlıkta sokağın karşısına geçerken bana bakmadılar bile.

Çok ama çok dar bir yerde annemle mahsur kalmıştım.

Zihnimde bin bir türlü endişe dönüyordu.

İçime derin bir nefes çektim. Tüm endişeleri bir yana bırakıp, kendimi odak noktamı kaybetmemeye zorladım.

“Anne?” Sesimi alçak ve sakın tutmaya gayret ettim. Aslında, yapmak istediğim esas şey, annem patladığında karşısında olmamak için koltuğun altına gizlenmekti. Ama o tür bir seçeneğim yoktu.

Su şişelerinden birini uzattım. “Biraz su içmek ister misin?”

Çıldırılmışım gibi bana baktı. “Kes şunu içmeyi!” Şişeyi elimden kapıp arka pencerenin altına tikiştirdi. “İdareli davranmalıyız.”

Gözleri ufak hapishanemizin her yanını taradı. İçindeki müthiş endişe suratındaki her çizgiden okunuyordu; annem adeta endişenin bir resmine dönüşmüştü. Sanki her geçen gün, kaşlarının arasında ve ağzının etrafında gitgide daha fazla çizgi belirliyordu. Olanların yarattığı gerilim onu öldürüyordu.

Ceplerini karıştırdı. Ceplerinde bulduğu her kırık yumurtayla birlikte daha da çıldırdı. Elektrikli şişini birisinin aldığı gö-rünce çok rahatladım. Ama onu elinden almak için ne kadar çok çaba sarf edilmiş olduğunu düşünmek bile istemedim.

"Anne?"

"Kes sesini-kes sesini-kes sesini! O adamların onu almasına izin verdin!" Tek eliyle metal bölmeyi, diğer eliyle de koltuğun arka tarafını tuttu. Kan ellerinden çekilip, bembeyaz birer pençeye dönüşene kadar bunları sıktı.

"O canavarların ona her türlü korkunç şeyi yapmasına izin verdin! Kendini şeytana sattın ama kız kardeşini bile kurtaramadın." Kaşlarının arasındaki çizgiler öylesine sert bir biçimde birleşti ki, kâbuslardan fırlamış gibi gözüküyordu. "Sana en çok ihtiyaç duyduğun anda gözlerinin içine bile bakamadın. Ormanda onu avlıyordun, değil mi? Kendin öldürebilmek için! Değil mi?" Bir işken- ce maskesine dönüşmüş suratından aşağı yaşlar süzüldü.

"Ne işe yararsın sen be?" Suratıma öylesine büyük bir hid- detle bağırdı ki, suratı patlayacakmış gibi kıpkırmızı oldu. "Kalpsizsin sen! Sana kaç kere Paige'i güvende tut dedim ha? İşe yaramazdan bile kötüsün!"

Ellerini tekrar tekrar metal bölmeye vurdu; artık bir ara el- lerinin kanlar içinde kalacağını düşünmeye başladım.

Dediklerini dinlememeye çalıştım.

Ama bana her öfkeyle bağırdığın da sözleri beni bir bıçak gibi delip geçti.

Kendime köşeme sinip, ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım. Çılgınca mantığına uydurmak için söyleye- ceğim her şeyi farklı yorumlayacaktı ve bana yanıt verecekti.

Kendimi annemin o korkunç sinir krizlerinden birine ha- zırladım. Uzanacak bir yer bile olmayan o daracık hapisshanede yaşamak istediğim son şey buydu. Hiçbir yerde, hiçbir zaman- da yaşamak istemezdim.

İşler o raddeye gelecek olursa, onu bir dövüşte alt edecek kadar büyümüşüm ama canını yakana dek durmazdı. Onu sakınleştirmeye çalışmak en iyi çözümdü.

Ama onu sakinleştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey gelmedi aklıma. Bunu becerebilen kişi her zaman Paige olmuştu. Böylece, aklıma gelem tek şeyi yaptım.

Bir şarkı mırıldanmaya başladım.

Bu, annemin özellikle feci bir krizden çıkarken söylediği şarkıydı. Onun özür şarkısı olarak düşünürdüm. Annemle ilgili olarak kesin olarak söyleyebileceğiniz şey, davranışlarının önceden kestirilemez olduğuydu.

Elini havada salladığı gibi suratıma indirdi.

O kadar sert bir biçimde vurdu ki, yanağımda sonsuza dek bir avuç izi taşıyacağımı sandım.

Bana tekrar tokat attı.

Üçüncü seferinde, eli suratıma inmeden bileğini yakaladım.

Eğitimim sırasında, rakiplerim bana vurmuşlardı, yumruk yemiştim, tekmelenmişim, itilip kakılmışım ve boğazım sıkılmıştı. Ama hayatta hiçbir şey, annenizden tokat yemek kadar yakmıyordu canınızı.

İlaçlarını en son aldığından beri aradan haftalar geçtiğini kendime hatırlattım ama suratımın acısı yine de dinmedi.

Ona zarar vermeden onu sakinleştirebileceğimi düşündüm, kontrolden fazla çıkmayacağını umdum. Ama bunu yapmak zorunda olmadığımı anlaşıldı.

Suratındaki o korkunç öfke ifadesi yerini pişmanlığa bıraktı. Metal bölmeyi kavrayan parmakları gevşedi. Omuzlarını sarkıttı ve bir cenin gibi ayaklarını kendisine çekerek kapıya yaslandı.

Gözyaşları akarken titremeye başladı. Derin hıçkırıklıklarla sarsılırken, küçücük bir kız çocuğu gibi ağlıyordu.

Kocasını canavarlara terk etmiş gibi ağlıyordu.

Kızları iblisler tarafından parçalanmış gibi.

Dünyanın sonu gelmiş gibi.

Ama onu kimse anlamıyordu.

Paige orada olsaydı, anneme sarılır saçlarını okşardı. Paige onu uykuya dalana dek sakinleştirirdi. Bunu defalarca, hatta annemiz ona zarar verdikten sonra bile yapmıştı.

Ama ben Paige değildim.

Kendi tarafıma sindim, oyuncak ayımın yumuşacık postuna sarıldım.

Rüyamda yine Raffe'yle birlikteydim.

Etraf tanıdıktı. Ofisten ayrıldığımız gece, onunla birlikte kaldığımız misafir evindeydik. İsmiini öğrendiğim, onun bir tutsaktan bir ortağa dönüştüğü ve ben bir kâbus görerek tir tir titrediğimde beni kollarında teselli etmeye çalıştığı geceydi.

Pencereye vuran yağmur damlalarının çıkardığı tık tık diye sesler tüm kulübeyi dolduruyordu.

İncecik bir battaniyenin altında yatan o zamanki kendime baktım.

Raffe diğer koltuğa uzanmış beni izliyordu. Kaslı bedeni minderlerin üstünde sere serpeydi. Koyu mavi renkli gözleri duyamadığım düşüncelerle doluydu. Sanki kılıç bana Raffe hakkında o kadar çok şey söylediği için hata ettiğini anlamıştı ve artık düşüncelerini gizli tutuyordu. Belki de o öpücükle ilgili bir şeyler anlatmasını isteyerek onu fazla zorlamıştım.

Raffe'nin bakışları daha önceden hiç görmediğim kadar yumuşaktı. Gözlerinde saf bir arzu, şefkatli bir sevgi falan da görmüyordum aslında. Gördüysem bile, bu ancak saçma sapan fantezilerimin bir ürünü olabilirdi.

Onun hakkında fanteziler kurduğumu da *söylemiyorum*.

Kedi sevmeyen sert bir adamın bir yavru kediye bakıp da hayatında ilk kez şirin olabileceğini fark etmesi gibi bir bakıştı. Biraz tereddütlü bir biçimde, kedilerin *o kadar* da kötü olmaya-bileceğini kabullenmiş gibi bir bakış.

Ama o savunmasız an göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. Raffe'nin bakışları koridora kaydı. Bir şey duymuştu.

Hissetmişti.

Görmek için can atarak bekledim.

Ölüm kadar sessiz, yaklaştıkça irileşen iki çift kırmızı göz gördüm. Koridorun karanlığından oturma odasına bakıyor, beni izliyorlardı.

Vay canına. Neden bundan haberim yoktu?

Raffe şimşek gibi ayağa fırlayıp koşturarak koridora çıkar-ken kılıcını kaptı.

İblis gölgeler geri sıçrayıp yatak odasına doğru çekilirken, zifiri karanlıkta koyu gri renk gözüküyorlardı. Soğuk havanın bir nehir gibi içeri akın ettiği açık kapıdan dışarı fırladılar.

Raffe'nin savaşıırken yaptığı hareketleri tekrarlamam gerektiğini biliyordum ama neler olup bittiğini izlemekle meşgul-düm. Yaratıklar saldırmıyor, kaçıyorlardı.

Gizlice onu mu izliyorlardı? Gidip destek mi çağıracaklardı?

İblisler aslında pencereden dışarı kaçabilirlerdi ama ilk iblis ikincisini perdelere doğru ittirdiği, ikinci iblisinse panik içinde onu tuttuğu için bunu başaramadılar.

Pozisyon almak için debelenirlerken, Raffe pencereden dışarı fırlayanı kılıcıyla neredeyse ikiye ayırdı. Sonra, ikinci iblis saldırıp boğazını kesti.

Pencereden dışarı bakıp, bunların oradaki tek iblisler olduğundan emin olmak istedi.

Sendeleyerek yatağa gidip oturdu, acıyla suratını buruş-turup soluklanmak için eğildi. Eskiden kanatlarının olduğu

yerde, sırtındaki bandajların üstü koyu renkli kan lekeleriyle kaplıydı.

Daha birkaç saat önce onu iyileştiren uykudan uyandığı halde, o zamandan beri üçüncü kez savaşıyordu. Bir keresinde benimle, ikincisinde ofis binasına giren sokak çetesiyle, şimdi de iblislerle. Bu durumun onun için ne kadar zor olabileceğini hayal bile edemiyordum. Kendi grubundan ayrılması, etrafının düşmanlarla çevrilmesi zaten yeteri kadar zor bir durumdu ama bir de bunların üstüne feci bir biçimde yaralanmak dünyanın en yalnızlaştırıcı hissi olmalıydı.

Kılıcını yatak örtüsüyle sildi, sevecen bir tavırla pırıl pırıl yaptı. Raffe odadan çıkarken, yaratıklar nihayet son nefeslerini verdiler.

İnanılmaz bir şeydi ama ben hâlâ oturma odasında uyuyordum. Tabii, günlerdir doğru dürüst uyumamıştım ve yorgunluktan adeta bilincimi kaybetmek üzereydim. Koltuktaki bedenim titriyordu. Yatak odasının kapısı açıldığında, soğuk oturma odasına dolmuştu.

Raffe duraksayıp koltuğa yaslandı, soluklanmaya çalıştı.

Uykumda bir şeyler sayıklıyor, titriyordum.

Ne düşünüyordu?

İblisler bizi izliyorlarsa, farklı koltuklarda ya da aynı koltukta uyumanın bir şeyi değiştirmeyeceğini mi? Yoksa gereğinden fazla yanında kaldım diye çoktan işimin bittiğini mi?

Yine bir şey sayıklayıp, battaniyenin altında dizlerimi göğsüme çektim.

Eğilip “Sakin ol. Şşş,” diye fısıldadı.

Belki de o kadar travmatik bir organ kesme işleminden sonra, sadece bir başka canlının ılıkliğini hissetmek istemişti. Belki de Nöbetçilerin karıları kadar tuhaf ve barbar bir İnsan Kızı olduğumu umursamayacak kadar yorgundu.

Sebeup her ne olursa olsun, koltuğumun arkasındaki minderleri tereddütle çekti. Fikrini değiştirmek üzereymiş gibi bir anlığına duraksadı.

Sonra, yanıma uzandı.

İlk önce, bedeni gergindi ve rahatsızdı. Ama rahatlamaya başladıkça, suratındaki gerilim de dinmeye başladı.

Saçlarımı okşayıp "Şşş," diye fısıldadı.

Bana nasıl bir rahatlık veriyorsa, ben de ona en ihtiyaç duyduğu anda sarılabileceği ılık bir beden olarak en az aynı rahatlığı veriyordum.

Uykumda ona biraz daha sokuldum ve sayıklamalarım en sonunda rahatlayıp içimi çekmemle sonuçlandı. Raffe'nin gözlerini yumup, rahatlamak için beni bir çocuğun bir oyuncığa sarıldığı gibi sarıldığını görmek neredeyse canımı yakıyordu.

Hayalet elimi kaldırıp suratını okşadım. Ama tabii, onu hissedemiyordum. Sadece kılıcın hatırladıklarını hissedebiliyordum.

Elimi yine de boynunda ve omuz kaslarında gezdirdim.

Pürüzsüz ılık tenini hayal ettim.

Kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım.

Uyandığımda, hava kararmıştı. Rüyamın etkisi altında tekrar gerçekliğe geri döndüm.

Oyuncak ayımın yumuşak postunu okşadım. Rüyam bana herhangi bir savaş dersinin vermeye hakkı olduğundan çok daha büyük bir rahatlık bahşetmişti. Sanki kılıç kasıtlı olarak içimi rahatlatan bir anı seçmişti ve ben bu yüzden ona minnettardım.

Neden bir arabanın arka koltuğunda oturduğumu anlamam bir dakika sürdü.

Doğru. Bir polis arazi aracında mahkûmduk.

Derken, olanların geri kalanını hatırladım ve keşke rüyama geri dönebilseydim diye düşündüm.

Dışarıda, araba enkazları otoyolu kaplamıştı ve ay ışığının altında dalların oluşturduğu gölgeler rüzgârda ileri geri sallanıyordu. Birçok yer gibi, sokaklar da geceleri gerçeküstü ve ürkütücü bir hal alıyordu.

Pencerenin dışında bir kıpırtı hissettim.

Gölgenin ne olduğunu anlamama fırsat kalmadan, camı tıklattı.

Cıyakladım.

Annem bir şey demeden kolumu tuttu ve beni onunla birlikte yere çekmeye çalıştı.

"Benim, Clara," diye fısıldadı gölge.

Bir anahtar çevrildi ve sürücü kapısı açıldı. Neyse ki birisi arabanın farlarını kapatmıştı ve dışarıdan görülmüyorduk.

Clara'nın cılız bedeni sürücü koltuğuna geçti.

"Sen ölü kadınsın," dedi annem. "Mezardan fırlamış gibi kırıış kırışsın."

"O, ölü değil, anne." Yerden kalkıp koltuğa oturdum.

"Bazen ölü olmayı istiyorum," dedi Clara. Motoru çalıştırınca, çıkan ses beni irkiltti.

"Sizi buradan kaçırıyorum. Bu korkunç insanlardan." Araba diğer arabalara çarpmamak için geniş bir S harfi çizdi.

"Farları kapat," dedim. "Çok dikkat çekecek."

"Bunlar gündüz farı. Kapatmam mümkün değil."

Clara önümüzdeki engellerin etrafından dolanırken, farlar annemin üst üste dizdiği bedenleri aydınlattı. Belli ki Obi'nin emirlerine rağmen, kimse onları ellemek istememişti.

Öbegin üstünde oturan dehşet verici beden ağır bir hareketle elini kaldırıp gözlerini ışıktan korumaya çalıştı.

"Ölüler diriliyor," dedi annem. Sesi sanki bunun olacağını her zaman biliyormuş gibi heyecanlıydı.

"O adam ölü değildi anne."

"İlk sen dirildin," dedi annem. "Ölülerin ilki sensin."

"Ben de ölü değildim," dedim.

"Umarım ailesini bulur, onlar da onu kabul ederler," dedi Clara. Ama ses tonundan, bu konuda şüpheli olduğu belliydi.

Kurbanların geri kalanını düşünmemeye gayret ettim.

Tuhaftı ama annem o gece hayata geri dönecek olan akrep kurbanlarını kurtarmış olabilirdi.

Direnif kampıyla aramızda biraz mesafe açılınca, Clara ön koltuğa geçebilmem için arabayı durdurdu. Annem de artık arka tarafta oturmak istemediğı için, ben ortada olmak üzere, hepimiz ön tarafa sığıştık.

“Teşekkür ederim, Clara,” dedim. “Anahtarı nasıl aldın?”

“Acemi şanssı,” dedi. “Komik isimli ikizler anahtarı benden birkaç adım ötede düşürdüler.”

“Nasıl... Düşürdüler mi?” O gençler hayatımda gördüm en iyi yankesiciydiler. İkisinin de bir şey düşürebileceğine ihtimal vermiyordum.

“Evet, yürürlerken birbirlerine bir şeyler atıp tutuyorlardı. Anahtarlar düştü ama onlar fark etmediler.”

“Ama sen fark ettin.”

“Tabii.”

“Bizim içinde tutulduğumuz polis arabasının anahtarı olduğunu nereden bildin?”

Anahtarın üstündeki etiketi gösterdi. İçinde normalde resim koyulan şeffaf plastik bir kart kılıfıydı. Bunun içindeki ufak kâğıtta ufak harflerle şöyle yazıyordu: “Penryn’in polis arabası... Çok Gizli.”

İkizleri bir daha göreceğ olursam, onlara bir zombi kız çamur göreşi borçluydum.

“Umarım başları belaya girmez,” dedi Clara. “İyi çocuklara benziyorlar.”

“Anahtarın onlarda olduğunu bilen birisinin olduğunu sanmam,” dedim. “Merak etme, başları derde girmez.” Ama baş düşmanlarından birininki girebilirdi.

Annem bir cep telefonuna telaşla bir şeyler fısıldadı ama var olmayan birisiyle konuşuyordu.

“Eee, nereye gitmeliyiz?” dedi Clara.

Bu soru içimi kararttı. Ne kadar basit bir soruydu aslında.

Ama ne yapmamız gerektiğini düşünemiyordum bile. Annem de Clara da benden daha büyüktü ama nedense bu sorunun yanıtını benim bildiğimi varsayıyorlardı.

Paige gitmişti. Başında durduğu o ölü bedense...

Gözlerimi yumup o manzarayı unutmaya çalıştım ama işe yaramadığı gibi, durumu daha da kötü hale getirdi. Suratındaki kan ona ait değildi, buna emindim. Ya Paige insanları avlayacaktı ya da insanlar onu. Belki her ikisi de olacaktı.

İki olasılığı da düşünmeye tahammül edemiyordum. Onu yakaladıkları takdirde, Direniş halkının davrandığı gibi davranacaklardı... Onu ya bir hayvan gibi bağlayacaklardı ya da öldüreceklerdi. Ama Paige onları yakalarsa...

Hayır, bunu düşünmeyecektim.

Ama düşünmek zorundaydım, değil mi? Onu orada yalnız, çaresiz ve korkmuş bir halde bırakamazdım.

Direniş muhtemelen onu sabah aramaya çıkacaktı. Onu önce biz bulursak, belki de sorunlarıyla başa çıkmanın da bir yolunu bulabilirdik. Ama onu nasıl bulacaktık?

İçime derin bir nefes çekip, ağır ağır dışarı bıraktım. "Direniş'ten birkaç kasaba uzağa gidelim, sonra da ne yapacağımıza karar verene dek gizlenelim."

"İyi fikir," dedi Clara. Yola baktığı kadar, göğe de bakıyordu.

"Hayır," dedi annem. Tek eliyle yolu işaret ederken, diğer elinde hâlâ cep telefonu vardı. "Yola devam et. Paige şu yöne gitti." Kendinden çok emin gibiydi.

Cep telefonunda bir tuhafılık vardı. Normalden daha büyük ve ağır bir şeydi. Biraz da tanıdık geliyordu.

"Bu, bir telefon mu?" Elindeki şeye uzandım.

"Hayır!" Annem elini derhal geri çekip, telefonu korumak istermiş gibi üstüne kapandı. "Bu, senin için değil Penryn. Şimdi de değil. asla da olmayacak."

Annemin birçoğumuza kıyasla, cansız eşyalarla farklı bir ilişkisi vardı. Bazen, bir ışık düğmesi sadece bir ışık düğmesiydi. Ta ki artık öyle olmayana dek.

Annem senelerce aynı ışık düğmesini kullanıp ışığı açtığı halde, günün birinde Chicago şehrini kurtarmak için ışığı açıp kapatması gerektiğine karar vermişti. Ondan sonra, düğme yine bir ışık düğmesi olmuştu. Ama gün geldi, bu sefer New York'u kurtarmak için ışığı açıp kapatması gerektiğine inandı.

"Ne peki?" dedim.

"Şeytan."

"Şeytan ufak, siyah renkli bir kutu mu?" Önemi yoktu tabii. Asla önemi yoktu. Ama nedense, annemin bana o kutu hakkında biraz daha fazla şey anlatmasını istiyordum. Belki de böylece ne olduğunu ve daha önceden nerede gördüğümü hatırlayabilirdim.

"Şeytan benimle bu ufak siyah kutu aracılığıyla konuşuyor."

"Ha, peki." Başımı tamam der gibi sallayıp, ne söyleyeceğimi düşündüm. "O zaman, onu atsak nasıl olur?" Keşke bu kadar basit olsaydı.

"Atarsak kız kardeşini nasıl bulacağız?"

Bu konuşma hiçbir fayda sağlamayacaktı. Boşa vakit harcıyordum.

Annem biraz kıpırdanınca, telefonun ekranını gördüm. Sarı renkli okların iki noktayı gösterdiği bir Körfez Bölgesi haritasıydı.

O ekranı tanıyordum. Babamın eve getirdiği bir şey sayesinde hatırlıyordum. "O, babamın prototipi."

Annem telefonu elinden alacağımdan korkuyormuş gibi arkasına sakladı.

"Bunu sakladığına ve bu yüzden işten atılmasına izin verdiğine inanamıyorum." Babamın bizi neden terk ettiği anlaşılmıştı.

“İşini sevmiyordu zaten.”

“Babam işine bayılıyordu. İşten atıldı diye kalbi paramparça olmuştu. Bu şeyi her yerde fellik fellik aradığını hatırlamıyor musun?”

“Ama şirketinin buna benim kadar ihtiyacı yoktu. Şeytan bunu benim almamı istedi. Başkalarına ait değildi.”

“Anne...” Ne faydası vardı?

Babam prototipi kaybetti diye işten atılmasaydı, zaten annemin yaptığı bir şey yüzünden kovulacaktı. Karınız sizi iki dakikada bir ararken bir mühendis olmak zor bir iştir. Babam telefonlara yanıt vermediğinde, annem onun iyi olup olmadığını öğrenmek için resepsiyonisti, patronunu ya da iş arkadaşlarını arardı. Kimse yanıt vermezse, polis babama sürpriz bir ziyarette bulunur, karısının nasıl ortalık yerde kafayı yediğinden ve onların kocasını kaçırdığını haykırdığını anlatırlardı.

“Nedir o?” diye sordu Clara.

“Evcil hayvanların izini bulan bir aracın prototipi,” dedim. “Ufak bir izleyicisi var. Suyu ve darbelere karşı dayanıklı. Babam bir keresinde bunu bize göstermişti. Belli ki annem çok beğenmiş.”

“Baban bir mühendis miydi?”

“Öyleydi,” dedim. Ona bizi terk etmeden önce, geceleri evimize en yakın süpermarkette çalıştığını, kasa başında dururken, annemin bir köşeye oturup onu izlediğini anlatmadım.

“Kocam Brad de bir mühendisti,” dedi Clara hasretle, kendi kendine konuşur gibi.

Anemin elindeki cihazdaki ok yanıp söndü ve bir yönü izledi. Hedefi hareket halindeydi.

“Neyi izliyoruz?” diye sordum.

“Paige’i,” dedi annem.

“Onun Paige olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordum.

Bunun annemin hayallerinden biri daha olduğuna emindim. Babamın iz sürme cihazını ele geçirmesi ayrı şeydi; Paige'i izliyor olması ayrı şeydi. Bunu yapabilmesi için Paige'in üstünde bir verici olması gerekirdi.

“Şeytan öyle söyledi.” Düşünceli düşünceli başını önüne eğdi. “Ona bir şeyler vaat etmek zorunda kaldım,” diye mırıldandı.

“Peki.” Alnımı ovuşturup sabırlı olmaya çalıştım. Annemden bir şeyler öğrenmenin bazı yolları vardı. Bir ayağınızın gerçeklikte, diğerininse neden söz ettiğini anlayabilmek için onun dünyasında olması gerekiyordu. “Şeytan Paige'in nerede olduğunu nereden biliyor?”

Annem dünyanın en aptalca sorusunu sormuşum gibi bana baktı.

“Verici yüzünden tabii ki.”

Bazen ben bile annemi hafif almak gibi bir hata yapıyordum. Saçma sapan şeylere inandığı ve kötü kararlar aldığı için, onun zeki ve akıllı olmadığına inanmak zor değildi. Ama durumunun zekâsıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bazen bunu unutuyordum.

“Verici Paige’in üstünde mi?” Nefes almaya bile korkarak yanıt vermesini bekledim.

“Evet.”

“Nerede? Nasıl?” Annem vericiyi bir çantaya falan koymuş olsaydı ve bunun Paige’in üstünde olacağını düşünmüş olsaydı, o sırada Paige yerine bir Direniş çöp kamyonunu izliyor olabilirdik.

“Orada.” Annem ayakkabımı işaret etti.

Aşağı bakınca, önce bir şey görmedim. Sonra, ayakkabıyı işaret etmediğini anladım. Kot pantolonumun paçasına dikilmiş sarı renkli yıldız yağmurunu gösteriyordu. O sarı yıldızlara öylesine alışmışım ki, artık onları görmüyordum bile.

İlk kez eğilip sarı yıldızlara yakından baktım. Sarı ilmeklerin altındaki sert bir köşe başparmağıma takıldı. Minnacıklı ve dikkat çekmiyordu ya da ben daha önceden hiç fark etmemiştim.

“Bu sensin,” dedi parmağıyla Redwood Şehri’nin daha altındaki bir oku gösterip.

“Bu da Paige.” Parmağını San Francisco’daki daha yukarıdaki bir oka kaydırdı.

Paige o kadar kısa sürede o kadar uzağa gitmiş olabilir miydi?

İçime derin bir nefes çektim. Paige’in artık neler yapabileceğini kim bilebilirdi?

Babamın parmağının ucuna yerleştirilmiş minnacık bir çipi gösterdiğini hatırlıyordum. Alıcıyla birlikte gelen kutuda bir avuç dolusu çip vardı. Çip onu tozdan ve sudan koruyan plastikle kaplıydı; bu yüzden de köpekler çamurlarda yuvarlansa da, yıkansa da vericiye bir şey olmuyordu.

Demek ben Raff’eyle birlikteyken annemin sık sık beni bulabilmesi de bu yüzden. Kuş yuvasına da bunun sayesinde gelmişti.

“Anne, sen bir dahisin.”

Annem şaşırmıştı. Sonra, neşeyle gülümsedi. Onu kim bilir ne zamandan beridir o kadar mutlu görmemiştim. Suratı, hayatında ilk kez bir şeyi doğru yapmış küçük bir kız gibi aydınlandı.

Başımı salladım. “Aferin anne.” İnsanın kendi ebeveyninin ondan onay beklediğini görmesi biraz rahatsızlık verici bir aydınlanma anıydı.

Gürültülü polis arabasını, anahtarları kantağında duran sessiz elektrikli bir araçla değiştirdik.

Polis arabasının torpido gözünü açıp yeni arabamıza götürebileceğimiz işe yarar bir şeyler var mı diye baktım. Bir dübünle acil durum malzemeleriyle dolu ufak bir çanta buldum. Obi’nin adamları bir konuda iyiye, kaçarken hayatta kalmaktı. Tüm Direniş arabalarında bu malzemelerden bulunduğunu tahmin ettim.

Clara yeni arabamıza giderken, beni bir ara kenara çekti. "Fazla umutlanma," diye fısıldadı.

"Merak etme. Paige'i bulmanın düşük bir olasılık olduğunu biliyorum."

"Onu demiyorum. Anneni demek istemiştım."

"İnan bana, annem konusunda kesinlikle umutlu falan değilim."

"Ama öylesin. Bunu görebiliyorum. Bir laf vardır: 'Sırf paranoyaksın diye, peşinde kimse yok demek değildir' Eh, bunun tam tersi de doğru. Birisinin peşinde olmaması, paranoyak olmadığın anlamına gelmez."

"Anlamadım."

"Dünyanın çıldırmış olması, annenin çılgın olmadığı anlamına gelmez."

Geri çekildim. Aklımdan hiç bu tür bir şey geçmemiştı.

Hem de hiç.

Ama bu olasılığı benden çalmasına gerek var mıydı?

"Eskiden bir hemşireydim. Bu tür bir durumun bir aile için ne kadar zor olabileceğini biliyorum. Bu konuda konuşmana yardımcı olabilirim. Sadece umutlanmanı, annenin..."

Yeni arabanın farlarını ve diğer ışıklarını tekmeleyip bir fener gibi uzaklardan fark edilmememizi sağladım. O kadar sert bir tekme attım ki, ampuller paramparça oldu.

O ışıklara ihtiyacımız yoktu. Ayrıntıları göremesek de, yoldaki araba enkazlarını görebilmemiz için yeteri kadar ay ışığı vardı.

Sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa geçtim.

"Özür dilerim," dedi Clara arabaya binerken.

Sorun değil der gibi başımı salladım.

O çirkin konu da böylece kapanmış oldu.

Motoru çalıştırdı ve ağır ağır bir kez daha San Francisco'ya doğru ilerlemeye başladık.

“Neden buradasın Clara? Annemle ben dünyanın ne iyi yolculuk arkadaşları sayılmayız.”

Bir süre hiçbir şey demeden arabayı sürmeye devam etti. “İnsanlıktan umudumu kesmiş olabilirim. Belki de bizi yok etmekte haklılar.”

“Bunun bizimle yolculuk etmenle ne alakası var?”

“Sen bir kahramansın. İnancımı geri getireceğine ve insanlığın kurtarılmaya değer olduğunu bana göstereceğine inanıyorum.”

“Ben pek de kahraman sayılmam.”

“Kuş yuvasında hayatımı kurtardın. Bana göre, sen bir kahramansın.”

“Seni bodrum katında ölüme terk ettim.”

“Tüm umudumu yitirdiğim anda, beni canlı bir dehşetin elinden kurtardın. Beni kimse kurtaramayacakken, sürünerek hayata geri dönme şansı verdin.”

Karanlıkta gözleri parıldayarak bana baktı. “Sen bir kahramansın Penryn; ister kabul et, ister etme.”

Annem alıcıya mütemadiyen bir şeyler fısıldayıp duruyordu. Sesi bir kadansa dönüştü ve dua ettiğindeki aynı ses tonuyla konuştuğunu fark etmek tüylerimi ürpertti. Çünkü bu sefer, şeytanla konuşuyordu.

Karanlıkta araba enkazlarının arasından dolanarak ilerlemek çok vakit alıyordu ama iyi idare ediyorduk. Raffe'yle birlikte şehre giderken izlediğimiz yolu takip ediyorduk. Ama bu sefer yolda kimsecikler yoktu. Mülteciler, araba kullanan on iki yaşındaki çocuklar, çadır şehirler yoktu. Kilometreler boyunca boş sokaklardan, kaldırımlara yayılmış gazetelerden ve arabamızın tekerleklerinin altında ezilen cep telefonlarından başka bir şey görmedik.

İnsanlar neredeydi? Binaların karanlık pencerelerinin ardında mı gizleniyorlardı? Kuş yuvası saldırısından sonra bile, herkesin şehri terk etmiş olabileceğine inanmıyordum.

Oyuncak ayının yumuşacık postunu okşadığımı fark ettim. Terk edilmiş şehrin sokaklarının çok ürkütücü bir yanı olsa da, oyuncak bir ayıyla gizlenmiş, omuzlarımda asılı duran muhteşem bir kılıç da bir o kadar güven veriyordu bana.

Birkaç saat içinde, rıhtımlara doğru giderken bulduk kendimizi.

Gecenin bir vakti bir tepeye tırmandık. San Francisco'nun parıldayan ışıklarla, hareketlilikle ve gürültüyle var olan bir şehir olması gerekirdi. Eskiden oraya gitmeyi hem çok severdim, hem de nefret ederdim, çünkü insan bir duyu patlaması yaşırdı. Arkadaşlarımı ya da babamı ziyaret etmek için gittiğim birkaç sefer hep kıvrılarak ilerleyen sokaklarda kaybolmuştum.

Şehir artık çorak bir alana dönüşmüştü.

Cılız ay ışığı ters dönmüş çöp bidonlarını ve kaçışan fareleri biraz aydınlatıyordu ama şehir Büyük Saldırı sırasında çıkan yangınlar yüzünden öylesine is içinde kalmıştı ki, ışığı mümkün olandan daha fazla emiyor gibiydi. Bir zamanlar çok güzel olan şehir artık kâbusumsu bir alana dönüşmüştü.

Annem bitkin bir tavırla etrafa bakıyordu. Sanki şehrin öyle olacağını her zaman biliyor gibiydi. Sanki tüm hayatı boyunca, bu tür şeylere şahit olmuştu.

Ama Alkatraz Adası'nı görünce, o bile şaşkınlığını gizleyemedi.

Alkatraz dünyanın en azılı suçlularını barındırmasıyla bilinen bir hapishaneydi. Körfezde bulunduğu yerde, sudan yansıyan ay ışığının altında hafifçe parlıyordu.

Binanın kendi jeneratörü olmalıydı ve birisi bunu çalıştırmıştı. Alkatraz'ın ışıkları insanı oraya davet eden toplu iğne başı büyüklüğünde parıltılar değildi. Bunun yerine, adayı olduğu gibi kaplayan silik ve ağır bir parıltı vardı ve binanın karanlık körfezde belli belirsiz gözükmesini sağlıyordu.

Ayrıca, hapishanenin üstünde dönerek uçuşan, tuhaf biçimli yaratıkları görebileceğimiz kadar da parlaktı.

Annem alıcısında yanıp sönen ışığa baktı. Sonra, Alkatraz'ı işaret etti.

"Orası," dedi. "Paige orada."

Harika. Bu kadar kısa süre oraya nasıl varmıştı? Gerçekten

de o kadar hızlı mı koşabiliyordu, yoksa birisi onu uçurarak mı oraya götürmüştü?

İçime yine derin bir nefes çekip ağır ağır dışarı verdim.

En azından, melekler hemen yan taraftaki Melek Adası'nı istila etmek gibi bir espri anlayışına sahip değillerdi. Raffe liderleri olsaydı, muhtemelen öyle yapardı.

Clara arabamızı sokağa gelişigüzel bir açıda, diğer arabaların arasında dikkat çekmeyecek bir biçimde park etti. Arabadan inerken, dürbünü kaptım. Balıkçılar İskeleyi'nin yakınındaki 39. numaralı rıhtımdaydık. Kıyamet Öncesi'nde, burası tişört ve şekerci dükkânlarıyla, açık balık pazarlarıyla dolu, kalabalık bir turistik alandı.

"Kızlarım buraya bayılırlardı," dedi Clara. "Her Pazar buraya öğle yemeğine gelirdik. Kızlar ekmekten yapılmış kâselerde isticiridye çorbası içmenin ve denizaslanlarmı izlemenin harika bir şey olduğunu düşünürlerdi." Gözlerinde acı tatlı bir ifadeyle rıhtıma baktı.

En azından, denizaslanları hâlâ oradaydı. Suyu yakın bir yerde bağırıklarını duyabiliyordum. Ama tanıdık olan tek şey de onlardı.

İskeleler adeta kürdanlardan inşa edilmiş gibi parçalanıp kırılmıştı. Binaların birçoğu da çökmüş ve enkaza dönüşmüştü. Yangınlar o bölgeye ulaşamamış gibiydi ama öfkeli sular kesinlikle ulaşmıştı.

Dünyanın dört bir yanında meydana gelen azgın tsunamiler körfeze varamadan şiddetini yitirmişti ama yine de hasar oluşmuştu. Sadece şehrin bu bölgesinin tamamıyla sular altında kalmasını ve yerle bir olmasını engellemişti.

Sokakta yan yatmış bir gemi vardı. Bir diğer gemiyse yıkık bir binanın çatısından fırlamıştı.

Her yer kızılâğaçlar büyüklüğünde tahta parçalarıyla kap-

lıydı. Meleklerin vampirler gibi ölememesi çok yazıktı. Onlara buraya çekebilir ve bir tatbikat günü düzenleyebilirdik.

İskelelerden birine bağlı, şaşılacak derecede hasarsız bir yolculuk gemisi de vardı. Derhal gemiye koşup adaya gitmek için kullanmak ve Paige'e seslenmek istedim. Ama bunları yapmak yerine, etrafı görebildiğim ama dışarıdan görülmediğim kırık bir varil öbeğinin ardına gizlendim.

Dürbünle Alkatraz'a baktım.

Etraf adanın üstünde dönerek uçan şeylerin ayrıntılarını göremeyeceğim kadar karanlıktı ama ay ışığıyla aydınlanmış gecede siluetlerini seçebiliyordum.

Erkek şekilleri.

Kanatlar.

İri akrep kuyrukları.

İlk başlarda karmakarışık uçtuklarını sandığım yaratıklar aslında gayet düzenli bir biçimde uçuşuyorlardı.

Daha doğrusu, düzenli sayılırdı.

Akreplerden birçoğu havalanan, sonra bir yana yatıp pike yapan bir meleği izliyorlardı. Akrepler onu yavru kuşlar gibi takip ediyorlardı. Birçoğu demek daha doğru olur.

Bazıları o kadar geride kalıyordu ki, melek savaş rutinini yaparken neredeyse yoluna çıkıyorlardı. Meleğin yaptığı şey gerçekten de bir rutindi. Bu savaş rutinini adaya yakın durabilmek için tekrarlıyordu. Arada bir biraz değiştiriyordu ama genel olarak yaptığı şey aynıydı.

Hani, neler olduğunu bilmesem onlara uçmayı öğrettiğini söyleyebilirdim.

Yavru kuşlara uçmayı, yavru yunuslara da nefes almayı öğretmek gerekir. Belki bebek canavarlara da nasıl canavar gibi olacaklarını öğretmek gerekiyordu. Genellikle, yavrulara anneleri bir şeyler öğretirdi ama bu şeylerin annesi falan yoktu.

Ama melek öğretme işini pek de beceremiyordu. Birkaç akrep uçmakta büyük zorluk çekiyordu. Birkaçının kanatlarını çok hızlı çırttığını ben bile görebiliyordum. Bu yaratıklar si-

nekkuşu değillerdi ve o şekilde uçarak, ya yorgunluktan bitap düşeceklerdi ya da bir kalpleri varsa, kalp krizi geçireceklerdi.

İçlerinden biri, dosdoğru suya düştü. Çığlıklar atarak suda debelenmeye başladı.

Bir başka akrep fazla alçalıp suya düşen akrebe ulaşmaya çalıştı. Hangi akrebin hangisini tuttuğunu anlayamadım –havada sudaki arkadaşına yardım mı ettiğini, sudakinin havadakini mi tuttuğu belli değildi– ama her halükârda, ikincisi de suya düştü.

Suda debelenmeye ve birbirlerinin üstüne çıkmaya çalıştılar. İkisi de diğerinin üstünde durabilmek için, havada birkaç saniye daha fazla kalmak için çırpındı. Ama kazanan sadece son bir kez çığlık atacak kadar yüzeyde kaldı, sonra ikisi de suya battı.

Bu yaratıkları kuş yuvasının bodrum katında ilk gördüğümde, içi sıvılarla dolu, tavandan sarkan tüplerin içindeydiler. Ama sanırım ya bir tür göbek bağları vardı ya da “doğduklarında” değişiyorlardı, çünkü o sırada ikisinin de boğulmak üzere olduğu belliydi.

Ayak sesleri duyunca, arkama bakıp hızla eğildim. Annemle Clara arkamdaki kırık bir sandığın ardına çöktüler.

Rıhtımın eski alışveriş alanında o kadar çok gölge vardı ki, bir ordu bile üstümüze yürüyor olsa onları göremezdik. Daha da karanlığa sığındık.

Daha fazla ayak sesi duydum. Koşuyorlardı.

İnsanlar gölgelerin arasına girip çıkıyor, ay ışığının aydınlattığı açıklık alanlarda hızla ilerliyorlardı. Ufak bir grup insan çaresizlik içinde bir şeyden kaçıyordu.

Birkaçı koşarlarken, suratlarında bir dehşet ifadesiyle arkalarına baktılar.

Eğrilmiş ahşap iskelenin üstünde gümbür gümbür sesler çı-

karan ayak sesleri haricinde, kimse başka bir ses çıkarmıyordu. Ne çılgılık atıyorlar, ne de birbirlerine sesleniyorlardı.

Bir kadın bileğini burkup yere düştüğünde bile, çıkan hafif ses haricinde bir ses duyulmadı. Suratı acıyla ve dehşetle büküldü ama ağzından hiçbir ses çıkmadı. Ayağa kalktı ve elinden geldiğince hızlı bir biçimde tek ayağının üstünde hoplayarak, grubun gerisinde kalmamaya gayret ederek ilerlemeye çalıştı.

İnsanların paniği göğsümde yankılanıyordu. Neden kaçuklarını bilmediğim halde, içimden kaçmak geliyordu.

Bacaklarım kararsızlıkla seğirirken, kalabalığı kovalayan şey köşeyi döndü.

Üç taneydiler. İki akrep yere yakın uçuyor, böceğimsi kanatlarını çırpıyordu. Ortalarındaysa steroid almış gibi gözükten bir melek topallıyordu.

İri yarı meleğin kar beyazı kanatları vardı.

Raffe'nin kanatları.

Beliel'di.

O tehlikeli durumda bile, Raffe'nin güzelim kanatlarını iblis Beliel'in üstünde görmek yüreğimi paramparça ediyordu.

Beliel'i son gördüğümde, tek kanadı yaralıydı ve topallıyordu. Raffe dikişleri kopardıktan sonra, birisi kanadı yerine dikmiş olmalıydı. Aralarında kötü kalpli doktorların olması güzel bir şeydi sanırım. Beliel'in topallaması belirgindi ama Raffe'nin onun havaalanında kovaladığı zamanki kadar kötü değildi.

Ayrıca, Raffe'nin onunla ilk tanıştığım zaman kılıcıyla karında açtığı yara da bandajlanmıştı. Melek kılıçlarının açtığı yaraların tıpkı Raffe'nin dediği gibi diğer kılıç yaraları kadar çabuk iyileşmediğini görmek güzeldi.

Akrepler keyifle uçuyor, ileri geri sallanıyor, pencerelerden içeri bakmak için alçalıyorlardı. İçlerinden biri bir pencereyi kırdı. Muhtemelen, rıhtımdaki son sağlam pencereyi de kırmıştı.

Camın kırılırken çıkardığı sesin hemen ardından panik dolu bir çığlık duyuldu. Çocuklu bir aile dükkânın kapısından dışarı fırladı ve canavarlardan kaçan gruba katıldı.

Akreplerin hareket edişiyile ilgili bir şey zihnimde alarm zillerin çalmasına neden oldu. İnsanları yakalamak için kovalamıyorlardı.

Avları gizlendikleri yerlerden dışarı çıkarıyorlardı.

Zihnim daha 'tuzak' sözcüğünü oluşturmamadan, ışıklar yandı ve gökten bir balıkçı ağı fırlatıldı.

İşte, çılgınlık o zaman başladı.

Bir, iki derken dev çadırlar kadar büyük tam beş balıkçı ağı karanlıkta gökten aşağı düştü.

Daha da karanlık şekiller yukarıdan pike yaptılar. Elleri- nin ve dizlerinin üstünde yere kondular ve insan bacaklarının üstünde durmadan önce, gerçek akrepler gibi yerde hızla ilerlediler. İki tanesi yüz üstü kırık iskeleye çarpmıştı; sanki hâlâ yere konmayı öğrenmemiş gibiydiler. Aralarından biri öfkeyle yakalanan insanlara cıyakladı ve aslan dişlerini gösterdi. Ağın kenarlarını sert bir biçimde çekerek, insanların ayak bileklerini kamçıladi.

Ağların altında düzinelerce insan mahsur kalmış, elleriyle ağları tırmalayıp kıvranıyor, kaçabilmek için ağın kenarında boşluklar arıyorlardı. Akrep kuyruklar birkaç kere hışımla yere çarpınca, insanlar ağların orta kısmına sığındılar. Az önceki sessizliklerinden eser kalmamış bir halde çılgınlık atıp bağırıyorlardı.

Derken, ağa yakalanan gruplardan birinden ateş edildi. Yakınlardaki bir akrep cıyaklararak yere düştü.

Adeta bir akşam yemeği zili çalmıştı gibi, ateş edilen ağın üstüne bir grup akrep daldı. Akrep kuyruklar uçlarından kanlar damlayana dek inip kalktı. Canavar kafaları kurbanları emmek için ağların arasına girdi.

Bir dakika sonra, çılgınlık ve debelenmeler kesildi, geriye sadece vıcık vıcık bir örtünün altında seğiren, kurumuş bedenlerden oluşan bir öbek kaldı.

Başka birisinde de silah var mıydı bilemiyordum ama o olaydan sonra ateş etmeye cesaret edemedi.

Sekiz yaşlarındaki bir çocuk babasından ayrı kalmıştı. Farklı ağların altından birbirlerine uzandılar. Çocuk babasının yanında olmak için ağlıyordu ama asıl ayrı kaldıkları için suratı kireç gibi kesilmiş ve dehşete kapılmış kişi baba gibiydi.

Akrepler onları kuşattılar, ağlarını yarı sürükler, yarı iğneleriyle tehdit eder vaziyette bir yere götürmeye çalıştılar.

Bu sırada, bizler iyice gölgelerin arasına sığınmıştık ve nefes almaktan bile korkar haldeydik.

Canavarlar kurbanları metal bir yük konteynerine götürdüler. Kamyonetlerin, trenlerin ve gemilerin taşıdığı türden bir konteynerdi. Bizden fazla uzakta değildi ama etrafa saçılmış molozlar yüzünden, onu daha önceden fark etmemiştim.

Konteynerin kapısını açtılar. Kapının ardında metalden büzgülü ve yukarı doğru çekilerek açılan bir başka kapı daha vardı.

İnsanlar o kapının önünde, girişten mümkün olduğunca uzaklaşabilmek için birbirlerine sokuldular.

Konteynerin yarısı zaten erkeklerle, kadınlarla, hatta birkaç da çocukla doluydu. Dehşet içindeydiler ve içinde bulundukları durumun verdiği çaresizlikle birbirlerine sokulmuşlardı.

Akrepler metal kapıyı yukarı çekip, ağları kaldırdılar. Yeni tutsaklar canavarlardan hızla uzaklaşıp konteynerin içine girdiler.

Akrepler daha sonra çok şaşırtıcı bir şey yaptılar. Karanlık göğe yükseldiler ve Beliel'i mahkûmların zincirli kapısını kapatıp kilitlemesi için yalnız bıraktılar.

Beliel mahkûmlarla alay eder gibi, bu işi ağır ağır yaptı. İş bittiğinde de anahtarı konteynerin yanındaki lambalardan birine astı.

Yukarı çekilerek açılan metal kapının aralıkları bir boşluktan içeri bir kol ya da ayak girebileceği kadar genişti ama bir çocuk bile dışarı çıkamazdı.

Eski mahkûmlar sessizdi ama yeni gelenler ağlayarak ve panik içindeki sordukları sorularla epeyi gürültü yapıyorlardı.

“Neler oluyor?”

“Bize ne yapacaklar?”

Beliel topallaya topallaya rıhtımdaki ekstra tripod ışıkları kapatmaya koyuldu. Dizi onu öncekinden daha fazla rahatsız ediyor gibiydi. Sadece yük konteynerinin yakınlarındaki ışığı açık bıraktı. Işığın daire biçimindeki parıltısı orada daha parlaktı; bu yüzden, hâlâ gölgelerin arasında olduğumuza sevindim.

Mahkûmların korkusu ve isterik hali ona yetmezmiş gibi,

Beliel konteynerin kapısını çekiştirdi, sonra da avucunu metal kısmın üzerine indirdi. Metalden çıkan yüksek ses tüm rıhtım-da yankılandı.

Herkes irkildi ve ağlama sesleri arttı. Dehşet ve çaresizlik öylesine büyük dalgalar oluşturmıştu ki boğulduğumu hissettim.

Beliel suratını kapının zincirlerinin arasına soktu. Herkes biraz daha geriye çekildi. Beliel onlara hırlayıp kükredti. Sonra, konteynerin kenarından tutup salladı.

Bundan sonra, eski mahkûmlar da çığlıklar atmaya başladılar. Ne yapıyordu?

Tamamıyla kontrolden çıktığında, ne kadar öfkelenildiğine şahit olmuşum. Ama bu durum farklıydı. Yaptığı şeye karşı herhangi bir tutku hissetmiyordu. Sadece görevini yerine getiriyordu.

Ama bir yandan da gergindi ve arada bir göğre bakıyordu.

İzleniyor muydu? Belki de bunu akreplere verdikleri eğitimin bir parçası olarak yapıyordu. Belki de akrepler hâlâ bir yerden onu izliyorlardı. Ama ne için?

Karanlık göğre ve hasar görmemiş çatılara bakınca kendimi açıkta hissettim.

Sadece konteyner hapishanenin yakınındaki ışığın parıltılarını görebiliyordum. Işıklar çarpılmış binalardan oluşan alandaki ve cansız gecedeki tek ışık kaynağıydı.

Ama yine de olanlara bir anlam verememiştim.

Derken, gökte daha da karanlık bir silüet belirdi.

Kötücül iblis kanatları.

Geniş omuzlar.

Gökte süzülen bir Yunan tanrısı figürü belirdi

Raffe.

Bedenimdeki tüm sinirler canlandı ve atmaya başladı.

Zihnim, tuzak, tuzak, tuzak diye bağırıyordu!

Beliel bu yüzden yalnızdı ve onca gürültüyü çıkarıyordu. Sesler hem dikkat çekecekti, hem de akreplerin çıkaracağı seslerin duyulmasını engelleyecekti. Akrepler orada bir yerdeydi. Gizleniyorlardı. Bekliyorlardı.

Ne yaptığımı bile düşünmeden, içgüdülerimi dinleyerek gizlendiğim yerden fırladım ve çılgılık atıp Raffe'yi uyarmak için ağzımı açtım.

Ama mengene gibi kollar kolumu yakalayıp, beni yere yıktı. Eller ağzımı kapattı ve görebildiğim tek şey, annemin korkudan fal taşı gibi açılmış gözleri oldu. Bana kafayı sıyırmışım gibi bakıyordu.

Beynim nihayet bedenimin geri kalanını yakaladı.

Annem haklıydı.

Tabii ki haklıydı. İnsanın klinik olarak deli olduğu kanıtlanmış annesi ondan daha mantıklı davrandığında, durum ne kadar kötü olabilirdi ki?

Raffe.

Aklımın başıma geldiğini göstermek için başımı salladım ve neler olduğunu görebilmek için diğer yöne döndüm. Annem kolumu bıraktı.

Raffe sessizce yere kondu. Kanatları sonuna kadar kapanmadı. Kanatlarının ucundaki tırpanlar açıldı ve bunları dışarı çıkarıp şaklattı. Hepsini geri çekilebiliyordu. Bunu daha önceden fark etmemiştim.

Çılgınlar gibi seçeneklerimi düşündüm. Ne yapabilirdim? Bağırırsam, hepimizin başı derde girerdi. Hem Raffe öldüğümü sanıyordu. Ona seslenerek şok geçirmesine neden olabilir, başını daha da fazla derde sokabilirdim.

Mahkûmlar iblis kanatlı Raffe'yi görünce çılgınlık atmaya başladılar. İnsanların melek gibi gözüken kötü bir yaratığı, iblis gibi gözüken iyi bir yaratığa tercih etmesi bana acı veriyordu.

Beliel bir palyaço gibi mahsusçuktan şaşırmış gibi yaptı. “Aa, Raphael gelmiş! Ah, şimdi kendimi bir zamanlar büyük Öfke olan düşmüş zavallıdan nasıl koruyacağım şimdi?” Sonra, numarayı kesti. “Cidden, Raphael, geçmişteki zaferleri yeniden yaşamaya çalışan paramparça olmuş bir enkazdan daha acıklı bir şey yok. Biraz onurlu davran, tamam mı? Kendini rezil ediyorsun.”

“Önce kollarını ve bacaklarını, ardından da kanatlarını mı koparayım, yoksa tam tersini mi yapayım?” Raffé'nin sesinde daha önce hiç duymadığım saf bir şiddet vardı. İki türlüşünü de yapmayı istermiş gibi konuşuyordu.

“Neden bu kadar çok geçmişe dönmek istiyorsun Raphael? Melek beden olmanın neresi o kadar iyiydi ki? Çok. Fazla. Kural. Var. Kaç tane olduğunu bile unuttum. Belki sen de unutmuşundur.”

Beliel vakit kazanmaya çalışıyordu. Akrepler üstüne inene dek, onu tek bir yerde tutmaya çalışıyordu. Bağırıp onu uyar-mak için can atıyordum. Elimden sessiz kalmaktan başka bir şey gelmiyordu.

“Usta bir savaşçı sınıfının ancak kurallardan en ufak bir sapmaya bile verilecek aşırı cezalarla hayatta kalabileceğine dair şu teori...” Beliel eliyle, *Boş versene*, der gibi bir hareket yaptı. “Eskiden sadece birkaç kuralın olduğu bir zamanda mantıklı olabilirmiş ama artık işler raydan çıktı, sence de öyle değil mi? Öte yandan, biz düşmüşler usta bir savaşçı sınıfının karşı sistemle de gayet güzel ayakta kalabildiğini kanıtladık. Kural yok. Ne istersen, onu yapıyorsun. Kime istersen yapıyorsun.”

Raffé ona doğru ilerlediğinde, sert ışıklar suratındaki gölgeleri belirginleştirdi. Ölüm Meleği'ne benziyordu. Ya da İntikam Meleği'ne. Yanına yaklaşmayı hayal bile etmeyeceğim birisi gibiydi.

“Mantığın sesini dinleyip bize katılmış olsaydın, kendini bir sürü zahmetten kurtarırdın,” dedi Beliel. “Şu kollarında ölen İnsan Kızı var ya? Senin olabilirdi. Kimse buna karşı çıkmazdı. Kimse onu senden almaya cüret etmezdi.”

Raffe vahşi bir böğürtüyle saldırıya geçti.

Beliel'in üstüne sıçradı ve onu kesip biçmeye niyetli bir biçimde kanatlarını ona çarptı.

Beliel dönerek yolundan kaçtı ama bu hamleden kısmen kurtuldu. Raff'e bir iş lambası fırlattı.

Lamba küt diye iskeleye düştü. Gevşek bir bağlantıyla yanıp sönen ışık, savaşçıları çakarlı bir işaret cihazı gibi aydınlattı.

Beliel'in meşum suratından ve kollarından kanlar damlıyordu. "İtiraf et. Yeni kanatları sevdin. Özgürlük ve güç sahibi olabilecekken, neden pofuduk tüylerle uğraşacaksın ki?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim, Beliel." Raff'e kararlı bir tavırla Beliel'e doğru ilerledi.

"Özgürlük ve tantana dolu bir hayat yaşadım. Artık biraz değişiklik yapma vakti geldi. Biraz daha saygı değer olma vakti. Hakkıyla edinilmiş biraz hayranlık, ne dersin?" Birbirlerine saldırmaya hazır iki köpek balığı gibi birbirlerinin etrafında dolandılar. Beliel Raff'e'yi oraya çektikten sonra topallamayı kesmişti.

"Saygıdeğerlik ve Hayranlık seni çok aşar," dedi Raff'e. "Sen olsan olsan meleklerin zavallı yardakçılarından biri olursun."

"Ben bir yardakçı falan değilim!" Beliel'in suratı öfkeden

kıpkırmızı kesildi. "Asla da olmadım. Ne şeytanlar, ne melekler, ne de bir başkası için!" Gelişigüzel yanıp sönen ışık kanla kaplı suratının koyu gölgelerini ortaya çıkardı.

Raffe yine Beliel'e hücum etti. Ama hamlesi karanlık gökten düşen bir ağla birlikte yarıda kesildi.

Raffe ağa dolanmış bir halde iskeleye düştü.

Ayağa kalk, ayağa kalk!

İçimde savaşmak için dayanılmaz bir istek peyda oldu. Raffe'nin öldürülmesine seyirci kalabilir miydim? Varlığımın her zerresi, *Hayır, hayır, hayır*, diyordu.

Raffe beklediğim gibi ağın altında debelenmedi. Bunun yerine, kanatlarını açtı. Kanatlarındaki tırpanı andıran kancalar ağı tuttu.

Sonra, kanatları ağı kesip parçaladı.

Savaşmaya hazır bir biçimde ayağa fırladığında, ağ bir duvak gibi ayaklarının dibine düştü.

Akrepler gökten inmeye başladılar; birkaçı Raffe'nin önüne kondu. Raffe eğildi ama akreplerin sert darbeleri yüzünden dengesini kaybetti.

Raffe'nin kanatları, kolları ve bacakları aynı anda harekete geçti. Üç akrep acı içinde yere yığıldı. Geriye yarım düzine kadar daha akrep ve tabii Beliel kalmıştı. Bu da yetmezmiş gibi, savaş alanından biraz uzağa üç akrep daha indi.

Oyuncak ayımı çıkarıp savaşa katılmak üzere kılıcımı çektim.

Annem gömleğimi tutup beni sert bir biçimde geriye çekince, ufak bir çocuk gibi popo üstü yere düştüm.

Neyse ki Raffe tek başına idare edebiliyordu. Yeni kanatlarından hoşlandığını sanmıyordum ama en azından onu son gördüğümünden daha iyi bir biçimde bunları kontrol etmeyi öğrenmişti.

Ayrıca, korkusuz bir savaşçıydı. Onun ne kadar vahşi olabileceğini tam olarak fark etmemiştim ama olanları düşününce, onun büyük yara aldıktan hemen sonra olmamak kaydıyla, ilk kez nasıl savaştığını gördüğümü fark ettim. Kılıcın anıları onun sadece bir kılıçla savaşırkenki halini biliyordu; bu da görülecek şeydi ama o sırada yaptığı şey çok daha vahşi bir danstı.

Raffe'nin tamamıyla iyileştiğini sanmıyordum ama onu izlemek büyüleyiciydi. Onu sokmaya çalışan akreplerden çok daha hızlı hareket ediyordu. Tek bir ateş karıncası bir insan için ne kadar tehdit oluşturabiliyorsa, tek bir akrep de onun için aynıydı.

Ama karşısında tek bir düşman yoktu. Yine de kılıcını sallayarak, ağır ağır Beliel'e yaklaşırken bunu umursuyormuş gibi bir hali yoktu.

Beliel durumu fark edince, uçup gecenin karanlığına karıştı. Belli ki kötü niyetli sağlık planı kanat yaralanmalarını kapsıyordu, çünkü kanatları gayet iyi durumdaydı.

Raffe de onun ardından havalandı.

Giderek benden uzaklaşmasını izledim. Yakınlarda bir yerde olduğumu fark etmemişti bile.

Silinip giden bir rüya gibi karanlıkta gözden kayboldu.

Gökte kaybolduğu noktaya muhtemelen bakmamam gerektiği kadar uzun süre baktım.

Akreplerin ilk grubu yerden havalanmadan önce tereddüt etti. Raff'e'nin peşine takılacaklarını düşündüm ama çok da emin olamadım. Havaya yükselişlerinde belirgin bir tereddüt vardı. Neredeyse yarısı yerde kaldı ve ne yapacaklarından emin değil- lermiş gibi birbirlerine baktılar.

Bunlar kesin dünyadaki en kötü yordakçılardı. Onlara her ne özellik verilmişse, cesaret kesinlikle bunlardan biri değildi. Beliel'in akreplerin varışından çok çok önce Raff'e'yle savaşıma- sına şaşırmamak gerekirdi.

En sonunda, uçabilen akreplerin hepsi havalandı. Yarım dü- zine kadarı kanlar içinde ve ölü vaziyette kırık dökük iskelede kalırken, birkaçı da yanlarında acı içinde hırlayıp tıslıyordu. Artık pek bir zarar verebilirmiş gibi gözüküyorlardı ama her ihtimale karşın gözümü onlardan ayırmıyordum.

Annem yanımda derin bir oh çekti. Ama Clara hâlâ korku- dan donmuş gibiydi. Büyük bir ihtimalle, o kadar çok akrebi bir arada gördükten sonra, travma sonrası sıkıntılar yaşayacaktı.

Artık oradan gitme vaktimiz gelmişti. Gece güven içinde kalabileceğimiz Paige'i nasıl kurtarabileceğimize dair çılgın- ca bir plan yapabileceğimiz bir yer bulabilirdik. Ama çılgınca

planlar için bile heyecan hissedecek durumda değildim.

Sadece bir kızdım işte. Bu canavarlara rakip değildim. Raff'e'ye kıyasla güçsüz gözüküyor olabilirlerdi, ben de onunla yaptığım yolculuk boyunca ona eş değer hissetmiş olabilirdim ama az önce gördüklerimden sonra, gerçekler tüm ağırlığıyla üstüme çökmüştü.

Alkatraz Adası'na gizlice gitmek intihardan farksız olurdu. Ada o canavarlarla kaynıyordu ve oradan sağ çıkmak da imkânsızdı.

Tuhaf davranışlarıma rağmen, annemle Clara oradan ne zaman çıkacağımız konusunu bana bıraktılar. Hâlâ gölgelerin arasında gizleniyorduk, bu yüzden de kimseye görünmeden kaçabilme şansımız yüksekti.

Etrafta düşmanlar ve canavarlar var mı diye kulak kesildim. Duyduğum tek şey, konteynerin içine tıklmış dehşet içindeki insanların hıçkırıklarıydı. Sesler muhtemelen dikkat çekmek istemedikleri için artık boğuk geliyordu ama yine de ağlamadan edemiyorlardı.

Konteyner yerde duran iş lambasının gidip gelen ışığıyla aydınlanıyordu. Yukarı çekilip açılan kapının ardında, tutsaklar birbirlerine sokulmuşlardı ve her üstlerine yansıdığı anda bir çaresizlik ve kasvet tablosu çiziyorlardı.

Ardında gizlendiğimiz sandıklardan fırlamak üzere hazırlandım. Ama bir türlü gidemiyordum. Bakışlarım hâlâ konteynerin içine hapsolmuş insanlara takılıyordu.

Teorik olarak, konteynere koşup onları serbest bırakmak işten bile değildi. Onları bekleyen dehşetli şeyler bekleyen, konteynere hapsolmuş bir grup insanı kurtarmak sadece birkaç dakika sürerdi.

Ama ancak elimde anahtar olsa.

Beliel anahtarı lambalardan birinin üstüne asmıştı ama o

sırada iki lambadan hangisine astığından emin olamıyordum. Raff'e fırlattığı lambaya astıysa, anahtarı bulmam bir saat bile sürebilirdi.

Gözlerimi yumup mahkûmların görüntüsünü ve seslerini aklımdan atmaya çalıştım. Paige'le anneme odaklanmalıyım. Yardıma ihtiyacı olan herkese odaklanamazdım, çünkü hepimizin yardıma ihtiyacı vardı. Hem de çaresiz bir biçimde.

Anneme bakınca, suratındaki dehşet ifadesini fark ettim. Dudaklarını sessice oynatıyor, ileri geri sallanıyordu. Onlar dosdoğru annemin kâbuslarından fırlamış canavarlardı. Nasıl olabiliirdi bilemiyorum ama Clara ondan da beter gözüküyordu.

Derhal ayağa kalkıp, hepimizi oradan kurtarmalıyım. Sorumlu olduğum kişileri kurtarmam gerekiyordu.

Derken, yürekleri parçalayan, korku dolu bir hıçkırık iskeleden ta bana kadar ulaştı.

Duymazlıktan gelmeye çalıştım.

Ama beceremedim.

Ses, canavarlar ona ulaşmadan önce Paige'e ait olabiliirdi. Birisinin kız kardeşine, kızına ya da annesine ait olduğuna neredeyse emindim. Birileri de benim bu insanlara yardım edebileceğim gibi Paige'e yardım etse, ne kadar inanılmaz olurdu, değil mi?

Öff. Neden bu aptalca düşüncüyü aklımdan atamıyordum?

Evet, o kadar düşünmek yeterdi.

Çömeldiğim yerden kalktım. Annem mahkûmlara doğru ilerlediğimi görünce, suratındaki korku ve endişe ifadesi gideerek arttı. Peşimden geleceğinden endişelenmeme gerek yoktu. Bazen paranoyak olmak, gerçekten de hayatınızı kurtarabiliyordu.

Clara'nınsa beni takip etmeyeceği neredeyse kesindi. Akreplerden ölesiye korkması için son derece geçerli nedenleri

vardı. Ama korkunun yanı sıra, gözlerinde hiç de beklemediğim bir şey daha gördüm.

Gurur.

Onları kurtarmamı bekliyordu. Hâlâ aptal bir kahraman olduğumu sanıyordu. Oradan çekip gittiğim takdirde, bir yanı ciddi bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

İşte bunu düşününce, neredeyse mahkûmları kurtarma fikrinden oracıkta vazgeçecektim.

Ama geçmedim tabii.

Daha koyu renkli gölgelerin güvenli kollarından dışarı fırladım.

Yaralı akrepler beni derhal gördüler. Hepsi bana dönüp tıslayınca, kalbim neredeyse duracaktı.

İğnenin batışından kaynaklanan o müthiş acıyı ve bilincim hâlâ yerindeyken, bedenimin kontrolünü kaybedişimi adeta yeniden hissedebiliyordum. Tekrar aynı şeyi yaşama düşüncesi o kadar hızlı koşmama neden oldu ki, o sırada bayılacağımı sandım.

Korkuya kapılmış bir halde, nereye bastığıma dikkat etmedim ve ayağım kaydı.

Ellerimle ve kılıcımla tuhaf bir dans yapıp, düşmemek için dengemi korumaya çalıştım.

Odaklan.

Akreplerin sırf bu ihtimal yüzünden dehşete kapılıyorsun diye seni ikinci kere incitmesine izin verme.

Her şeyi –korkuyu, umudu, düşünceleri– zihnimdeki kasaya tıktım ve hepsini bir anda dışarı fırlamadan önce bir güzel kilitledim. O kasanın kapısını açmak gün geçtikçe daha zorlu hale geliyordu.

Artık dünyadaki tek şey mahkûmların bulunduğu konteynerin kapısını açmaktı. Ayakkabımın tabanını yere sürüp, kandan kurtulmaya çalıştım.

Yaralı akrepler tıslayıp cıykladıkları halde yerden kalkamadılar. Bana doğru sürünmediklerinden emin olabilmek için gözümü onlardan ayırmadım.

Daire biçimindeki ışığa yürümeden önce, bana doğru gelen akrepler, melekler ya da kanatlı fareler olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Gözlerimin ışığa alışmaya başlamasının, gölgelerin daha da koyu gözükmemesinin de bir faydası olmuyordu.

ışığa adeta suya atlarmışım gibi atladım.

Bir anda kendimi savunmasız hissettim.

O sırada, iskeledeki herkes beni görebilirdi. Elimden geldiğince hızlı bir biçimde metal hapishaneyi hâlâ aydınlatan ışığa koştum. Tüm mahkûmlar hep birlikte nefeslerini tutuyorlarmış gibi sus pus kesilmişlerdi.

Anahtar sağlam iş lambasının yanında ya da yakınında herhangi bir yerde yoktu.

Beliel'in iskeleye fırlattığı diğer yanıp sönen lambaya baktım. Anahtar herhangi bir yere uçmuş olabilirdi.

Ya bu kırık dökük ahşap iskelede anahtarı arayacaktım ya da vazgeçip annemle Clara'nın güven içinde kaçmasını sağlayacaktım.

Ya da kılıcımın metali kesip kesemeyeceğine bakacaktım.

Rüyamdaki eğitimde, kılıcım kemikleri kolaylıkla kesmişti ve çok özel bir kılıç olması gerekiyordu. Neler olacağını düşünmeden, kılıcı havaya kaldırıp metal kapıya savurdum.

Kılıcın keskin tarafı, kilidi ve kapının metal kısmını rahatlıkla kesti.

Vay canına.

Hiç de fena değildi.

Kılıcımı ikinci kilit için havaya kaldırdım. Ama kilidi kesmeme fırsat kalmadan, arkamda bir hisırtı sesi duydum.

Kılıcı hâlâ havada tutarken, yaralı bir akrebin sürünerek yanıma geldiğine ve bana saldırmaya hazır olduğuna yarı emin bir biçimde arkama baktım.

Ama gelen kişi yaralı bir akrep değildi.

Gayet sağlıklı gözüküyordu.

İncecik kanatlarını yere yeni konmuş gibi kapattı. Bana doğru, son derece insanımsı gözüken çıplak ayaklarının üstünde yürüdü. Niyeyse, bu yaratıkların onları daha az insanımsı gösterecek pençemsı ayakları falan olsa daha rahat edecektim.

İki akrep melek daha ilkinin arkasına kondu.

Geriye tek bir kilit daha kalmıştı. Hızla arkama dönüp, kılıcımı kilide savurdum.

Kilit parçalanarak kırıldı. Zincirlerle kaplı kapı da bir anda açılıverdi. Artık yapmam gereken tek şey, kapıyı yukarı çekip kaçırmaktı.

Ama mahkûmlar kaçmak yerine, korkuyla konteynerin girişine sindiler.

“Haydi!” Onları şok edip hareket etmeye zorlamak için konteynerin kenarına vurdum. “Kaçın!”

Kaçıp kaçmayacaklarını görmek için beklemedim. Annemle Clara’yı korkunç bir ölüm tehlikesine atmıştım. Bensiz oradan gitmeleri için onları ikna etmediğime çok sinirlenmiştim.

Arkamdaki kapıdan zincir sesleri geldi.

Serbest kalan mahkûmlar ayakları ahşap iskeleye güm güm vurarak, çil yavrusu gibi dört bir yana dağılarak kaçışmaya başladı.

Ben de aksi istikamete, akrepleri annemle Clara’dan uzak tutmayı umarak onlara doğru koşmaya başladım.

Derken, annemin sesini duydum.

İnsanın kanını donduracak bir biçimde avaz avaz bağırıyordu.

Herkes birbirinden uzaklaştı, içgüdüsel bir biçimde farklı yön-
lere kaçıştı.

Geriye sadece birkaç canavar ve çok sayıda insan kalmıştı.
Bazılarımızın kurtulma şansı oldukça yüksekti.

Bir öbek kırık tahtanın ortasından pembe renkli bir don-
durma tabelasının çıktığı gölgelere doğru koştum. Etrafından
dolanabilirsem, tırtıklı gölgelerin arasında gözden kaybolabi-
lirdim.

Ama oraya varmadan, bir şey başıma çarptı ve üstüme ya-
yıldı.

Bir ağa yakalanmıştım.

Aklımdan geçen ilk şey, kılıcımla ağı parçalamak oldu ama
etrafım arkamdan koşan insanlarla çevriliydi ve hareket ede-
cek yeteri kadar boşluk yoktu. Ne kadar çok debelenirsek, ağa
o kadar çok takılıyorduk.

Gökten gölgeler indi. Böcek kanatlı ve kıvrık iğneli gölgeler.

Yaratıklar farklı yerlere kondular. Bir tanesi tok bir güm sesi
çıkarak yük konteynerinin üstüne indi. Birkaçı bir ağ üstleri-
ne inmeden önce beş, altı kişinin eskiden yan yana mağazala-
rın bulunduğu yere koştuğu alana indi.

Beş, on derken tam yirmi yaratık geldi. Sayıları o kadar fazlaydı ki, kendimizi bir arı kovanına girmiş gibi hissediyorduk.

Kapana kısılmıştık.

Herkes yine ağlamaya başlamıştı. Bu sefer, öylesine yoğun bir çaresizlik hissediliyordu ki, adeta içinde boğuluyor gibiydim.

Ağrı kesebilsem bile, o kadar çok akrebi kılıçtan geçiremezdim. Kılıcım fazla göze çarpmasın diye tekrar kınına soktum.

Ağ balık kokuyordu. İlk önce, ağ üstümüzdeyken yürüemeyeceğimizi sandım ama akreplerden biri ağrı kenarından tutup büzdü. Ağ bacaklarımızın altında daralırken, bizler de birbirimize doğru kaydık.

Akrep bizi bir köpeği tasmaından çekestirir gibi ağ kapaında çekiyordu. İğnesini bize doğrultmuştu ve her an saldırbileceğı bir mesafede uçuyordu. Bir başka akrep de yanımızda yürüyor, iğnesinin ritmik saplama hareketleriyle ne isterse yapmamız gerektiğini ima ediyordu.

Çılğınlar gibi Clara'yla annemi aradım ve her şeye rağmen onları görmemeyi umdum.

Ama onlar da oradaydı; benden sadece ağa yakalanmış iki grup ötedeydiler. Annem oyuncak ayımı uzun süredir görmeyip de yeni kavuştuğı bebeğı gibi göğsüne bastırırken, Clara annemin kolunu sanki bırakırsa ölecekmiş gibi tutuyordu. İki si de korkudan ölmek üzereymiş gibiydiler.

Midemin bulandığını hissettim.

Korkudan. Öfkeden. Yaptığım şeyin aptallığından.

Oraya kız kardeşimi bulmak için gelmişim ama bunun yerine kendimi aptalca yakalatmışım. Daha da kötüsü, annemle Clara'nım da yakalanmasına neden olmuşum. Rihtımdaki çok sayıdaki tutsağı bakınca, hiç kimseyi kurtaramadığımı da anladım.

Akrepler bizi suya doğru götürürken, ağa yakalanmış birkaç insan grubu olduğunu fark ettim. İlk önce, akreplerin bizi yeni bir yük konteynerine götürdüklerini anladım ama bizi bir hücreye tıkmak yerine, bir tekneye götürüyorlardı.

“Brian!” Benimle aynı ağın altında olan genç bir kadın iki farklı ağ birbirine yaklaşıncı elini ağın altından diğer ağa yakalanmış bir adama uzattı.

“Lisa!” diye bağırdı adam çaresizlik içinde kadına. Ağın içinde güçlkle ilerleyip, birbirlerine dokunabilmek için kollarını uzatabildikleri kadar uzattılar.

Bir anlığına, parmak uçları birbirine değdi.

Sonra, bizim grubumuz onlarınkinin yanından geçince, parmakları birbirinden ayrıldı. Kadın kolunu geri çekmeden ağlamaya başladı.

Brian'ın önüne bir başka grup getirilince, o da kolunu hâlâ öne uzatır vaziyette kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Tekne iki katlıydı ve oldukça yıpranmıştı. Boyası o kadar çizilip dökülmüştü ki, kötü adamlar onu kullanmadan önce yıkık binanın tepesinde yanlamasına duran tekne olduğuna emindim. Her nasılsa, batmadan suda duruyordu. Üstünde hâlâ mavi boya ile ‘Kaptan Jake’in Alkatraz Turu’ yazıyordu ama boya yer yer döküldüğü için yazı ‘Alktz uru’ gibi gözüküyordu.

Motor çalıştı ve kapkara bir egzoz bulutunun arasında kaldık. Gaz kokusu havayı derhal kapladı. Tekneyi bir insan yardımcı kullanıyor olmalıydı. Onun Kaptan Jake olmamasını umdum.

Herkes tekneye doğru itilip kakıldı. Akrepler bizi ağlardan çıkarmaya koyuldular. Birkaç dakika daha yaşamak istiyorsak, hiçbir yere kaçamazdık tabii.

İlk tutsaklar tekneye binerken, annemle ve Clara’yla birlikte

yürüyebilecek kadar onlara yaklaşmayı başardım. Annem benim için sakladığı oyuncak ayıyı bana geri verdi.

Oyuncak ayıyı hemen kılıcın üstüne geçirip, kılıcı bir kez daha sakladım. Kılıcı götürüleceğimiz yere beraberimde götürmek ve yeni öğrendiğim kılıç becerilerini bizi o berbat durumdan kurtarmak için kullanabilmek gibi çılgınca bir fikrim vardı.

Ama tekneye bindirilen kişilerden silahların toplandığını görünce, hayal kırıklığına uğradım. Tekne rampasında giderek büyüyen bir öbek oluşuyordu. Baltalar, çivili sopalar, demir tekerlek çubukları, palalar, bıçaklar, hatta birkaç da tabanca vardı. Öbek sırf silahlardan ibaret olsaydı, belki biraz umutlanabilirdim ama içinde cüzdanlar, sırt çantaları, oyuncak bebekler ve evet, içi doldurulmuş pelüş hayvanlar da vardı.

Suratında kasvetli ifadeler olan kişiler –insanlar– tutsaklardan eşyaları topluyorlardı. Ne konuşuyorlar, ne de kimsenin gözlerinin içine bakıyorlardı. Tutsakların üstünde yarı gözükür vaziyetteki her şeyi topluyorlar ve bunları öbeğe fırlatıyorlardı.

Oyuncak ayıyı okşayıp, bunun kaçmak için en iyi an olup olmadığını düşündüm. Kaçmayı başaramasam bile, belki de annemle Clara'nın kaçabileceği kadar büyük bir karmaşa yaratabilirdim. Kılıcımın hâlâ üstümde olduğu kısacık bir zaman dilimindeydik ve üstümüzde ağ da yoktu. Yani, ya o anda kaçmayı deneyecektık ya da hiç.

Derken, o kadar yakından bir ateş sesi geldi ki, hepimiz eğildik.

Akreplere silahını teslim etmediği belli olan bir adam, silahı rampanın üstünde kanlar içinde yatan kadın yardımcılardan birine doğrultmuştu. Bir anda etrafı iğnelerini havaya kaldırmış akrepler çevirdi. Yaratıkların sivri dişleri adamın suratına öylesine yakındı ki, nefeslerinin kokusunu bile aldığını tahmin ediyordum.

Adam o kadar kötü bir biçimde titriyordu ki, silahını elinden düşürdü ve pantolonunun ön tarafına bir ıslaklık yayıldı.

Ama akrepler ateş eden adama saldırmadılar. Bir şeyi bekliyor gibiydiler.

“Al, bıçağını al,” dedi bir başka insan yardımcı. Suratı acıdan kırıkmış, gösteriyse yarı ölü ve büyük bir şok geçiriyormuş gibiydi. Tutsaklardan birinin elindeki bir mutfak bıçağını alıp ateş eden adama uzattı. “Şimdi, hemen öbeğin üstüne fırlat.”

Ateş eden adamın kolu bıçağı öbeğe ani bir hareketle fırlattı. Adam korkudan ölecekmiş gibiydi ve bu yüzden bıçakla akreplerden birine saldırmak aklından bile geçmemişti muhtemelen.

Akrepler tıslayıp geri çekildiler ve yine kalabalığı kontrol etmeye başladılar.

O korkunç olay hepimizi öylesine yerine mıhlamıştı ki, hiçbirimiz olanlar sırasında kaçmayı akıl edememiştik. Annemle Clara’nın kaçabilmesi için dikkatleri dağıtma planım da böylece suya düşmüştü.

Ateş eden adam vurduğu insan yardımcının yerine geçti ve tutsaklardan silahları ve çantaları toplamaya koyuldu. O da konuşmuyor, kimsenin gözlerine bakmıyordu. Arada bir sadece ayaklarının dibinde yatan kadının cansız bedenine bakıyordu.

Bu olaydan sonra, herkes tekneye binene dek başka bir şey olmadı.

İnsan yardımcılardan biri oyuncak ayıyla gizlenmiş kılıcına uzanınca, kendimi kayışı omzundan çıkarıp kılıcı öbeğe koymaya zorladım. Bunu yapabilmek için de tüm irademi kullandım, çünkü bir yanım kılıcı kınından çıkarıp birkaç akrebi doğramak istiyordu. Ama orada yirmi, otuz kadar akrep olmalıydı.

Kılıcı öbeğin alt kısmına doğru itip, mümkün olduğunca gizlemeye çalıştım. Birisi onu er ya da geç bulacaktı. Ondan sonra olacaklarıysa kimse bilemezdi.

Annemle Clara beni öbeğin başında kaldırıp yanlarına çektiler. Sanırım, o sırada kılıçtan ayrılmak istemiyormuş gibi gözüküyordum. Silahlardan ve çantalardan oluşan öbeğin kısmen altında duran şapşal oyuncak ayıya bakınca, Raffe'yi ya da kılıcını belki de bir daha göremeyeceğimi düşünmeden edemedim.

Arkamda, sevgilisine ulaşmaya çalışan kadın sessizce ağlıyordu.

Teknenin güvertesi ileri geri sallanırken, su teknenin yan kısmına çarpıyordu. Apar topar tekneye bindik ve çok geçmeden karanlık sularda ilerlemeye başladık.

Alkatraz dünyanın kaçması en imkânsız hapishanelerinden biri olarak bilinirdi. Loş ışıktaki hapishaneyi karşımda görmek bile içimde kaçma isteği uyandırıyor. Annemle ve Clara'yla birlikte suya atlayıp şansımızı denemeyi düşündüm ama birileri benden önce davrandı.

Bir çift hızla ayağa fırladı. Bu denemeyi yapanlar, ağlarla ayrılan çift Brian'la Lisa'ydı. Başaracakları umuduyla kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Su çok soğuk olsa da, karşı tarafa yüzemeyecekleri kadar uzaklaşmamıştık kıyıdan.

Ama akrepler çok hızlıydı.

Öylesine hızlıydı ki, üç akrep kapılardan geçmeye çalışan çifti anında iğneleriyle soktular.

Ama onları kovalamadılar. Çiftin seçimlerini yapmasına izin verdiler. Paralize olmak biraz vakit alıyordu ama müthiş acının ve kaskatı kesilmenin derhal başladığını biliyordum. Çift teknenin kenarına vardığında, güçlkle adım atar haldeydi.

Suya atlamak intihardan farksızdı. Kıyıya varamadan paralyze olacaklardı.

Ama diğer seçenek, donmuş vaziyette akreplerin elinde olmak demektir.

Zor bir karardı. Onlara gerçekten de içim gitmişti. Ben olsam, hangi kararı verirdim bilemiyordum.

Teknede kalmayı tercih ettiler. Brian atlamayı düşünüyormuş gibi tırabzanlara yaslandı ama bunu yapamıyordu. Lisa da yanında başını önüne eğdi, öylece güvertede kalakaldı.

Onları anlayabiliyordum. Hayatta kalmayı başaran herkesin hâlâ bir şansı var demektir. O aşamaya kadar ne gerekiyorsa yapmışlardı ve yola devam etmemek ellerinde değildi. Brian aşağı kayıp Lisa'nın yanına uzanırken, kasları seğiriyor, kontrolü elden kaybediyordu. Akrepler olanlardan sıkılmış gibi onlarla pek ilgilenmiyor, kimisi uçmak için tekneden havalanırken, diğerleri de güverteye konuyor ve etrafta dolanıyordu.

Akreplerden biri eğilip Brian'ın gözlüğünü çıkardı. Sonra, gözlüğü ters bir biçimde kendi suratına takmaya çalıştı. Gözlük düşünce, yerden alıp tekrar denedi. Sanki bir erkek bedeniyle, sinekkuşu kanatlarıyla ve bir akrep kuyruğuyla yeteri kadar tuhaf gözükmüyordu. Şimdi bir de metal çerçeveli, tek camı kırık bir gözlük vardı suratında.

Kılıcım olmadan, kendimi tuhaf bir biçimde çıplak hissediyordum. Sürekli olarak elimi sırtıma götürüp oyuncak ayımın yumuşak tüylerini ellemek istiyordum ama sonra artık orada olmadığını hatırlıyordum. Annemle Clara'nın arasında otururken, etrafı canavarlarla çevrili silahsız üç kadın olduğumuzu düşünüyordum.

Daha birkaç ay önce, bu teknede fotoğraf makineli ve telefonlu turistler oturmuş, fotoğraflar çekiyor, çocuklarına bağıyor, yüksek binaların oluşturduğu şehir manzarasına karşı

öpüşüyorlardı. Muhtemelen yeni satın aldıkları tişörtlerle ortalıkta salma salına geziniyor, San Francisco'nun soğuk yaz rüzgârına hazırlıksız yakalanıyorlardı.

Artık etrafta hem pek çocuk yoktu, orada olanlarsa koşturmuyorlardı. Kalabalığın arasında sadece bir yaşlı çift vardı ve kalabalığın sadece dörtte biri kadındı. Herkes uzun süredir düş almamış ya da yemek yememiş gibiydi ve tüm dikkatimizi akreplere vermiştik.

Bizi bir süre rahat bıraktılar. Birçoğu düşündüğüm gibi iri yarı ve geniş omuzlu değildi. Hatta bazıları sıska bile sayılırdı. Avlarını kasları sayesinde yakalamak üzere yaratılmamışlardı. En esaslı silahları, iğneli kuyruklarıydı.

Hepsinin kuyruğu da steroid kullanmışlar gibi çok iriydi. Kalın ve kaslı, anormal bir biçimde şişkin ve tuhaf görünüm-lüydüler. Biraz daha yakından bakınca, bedenlerinin işlediğini göstermek istermiş gibi, her iğnenin ucunda bir damla şeffaf zehir olduğunu fark ettim.

Akreplerden biri bir pantolon giymişti. Ama pantolon tersti ve kuyruğunun dışarı sarkabilmesi için fermuarı açık bırakılmıştı. Bu manzara beni huzursuz etti ama sebebini o anda anlayamadım.

Akrep pantolonu gayet insanımsı gözüken eliyle yukarı çekerken, bir şey parıldadı. Bunun ne olduğunu fark ettiğimde, midem alt üst oldu.

Bir alyanstı.

Bir alyansın bir canavarın elinde ne işi vardı?

Onun için kurbanlardan birinden bulduğu parlak bir şeydi muhtemelen. Bir oyuncakla oynayan bir hayvan gibi. Ya da yüzüklerin yumruk atarken pirinç muştalar gibi faydalı olduğunu keşfetmişti.

Evet, öyle olmalıydı.

Yüzük parmağında olması da tamamiyle tesadüftü herhalde

Birkaç dakika içinde, Alkatraz loş ışıktaki karşımızda belirdi. Tekneyi yavaşlatabilirmişim gibi geriye yaslandım. Karaya vardığımızda, tir tir titriyordum.

Aklım sürekli olarak başımıza neler gelebileceğine gidiyordu. O ana odaklanmaya çalıştım ama bunu pek de başaramadım.

Ada kocaman bir kaya parçasına benziyordu. Su muhtemelen insanı donduracak kadar soğuktu; dahası köpekbalıklarıyla, vahşi akreplerle ya da cehennemden fırlamış sivri dişli iblislerle dolu da olabilirdi.

Demek her şey orada sona erecekti.

Dünya yok olacak, inanlar tutsak edilecek, ailem parçalanacaktı.

Bunları düşünmek beni öfkeliyordu. Hissettiğim öfkenin tüm diğer hisleri yok edeceğini umdum, çünkü muhtemelen beni ayakta tutan ve hareket etmemi sağlayan şey öfkeydi.

Birçok tutsak ağlıyor ve sızlanıyor, tekneden inmemek için direniyordu. İnsanlar ve hayvanlar o kadar da farklı değillerdi. Katledilmeye götürüldüğümüzü anlayabiliyorduk.

Adanın iskelesi de anakaradakine benziyordu: kırık dökük, karanlık ve nemliydi. Soğuk körfez rüzgârı gömleğimin içine işliyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Hava o kadar da soğuk olmadığı halde, her yanımda buz kesmişti. Kendimi olacıklar için hazırlamaya çalıştım.

Ama iskelenin ötesinde olacıklara beni hiçbir şey hazırlayamazdı.

Binaların arasında parlak spot ışıkları yanıyor, adada ilerlediğimiz yolu aydınlatıyordu. Nereye baksam, taş ve beton görüyordum. En yakındaki binanın duvarlarındaki boyalar dökülmüş, pas lekeleriyle kaplanmıştı.

Dört akrep anakaradaki gibi zincirli metal bir kapısı olan bir yük konteynerinin yakınlarında çalışıyordu.

Kovalardan parlak renkli iç organlarını ve beden parçalarını alıyor, beton yola döküyorlardı. Leş parçaları metal konteynerde tutsak olan insanların uzanabileceği bir yere düştü.

Leş kokusu dayanılacak gibi değildi. O insanlar düşünmek istemeyeceğim kadar uzun bir süredir o konteynerde hapisti. Bunu sırf feci kokularından değil, cılız kollarını iç organlarını ve beden parçalarını almak için konteynerden dışarı uzatmalarından da anlıyordum.

O insanlar hıçkırarak ağlıyor, inliyorlardı. Saldırgan değil, sadece çaresizlerdi. Kolları sanki çoktan ölmüşler ama farkında değillermiş gibi olabildiğince incecikti.

Bu insanları yeni canavarlara dönüştürmek ya da onlarla beslemek gibi bir amaç olamazdı. Hepsi fazlasıyla işkence görmüş ve besinsiz kalmıştı. Çiğ ve kesik beden parçalarını

yemeyi isteyebilmek için insanın ne kadar aç kalmış olması gerekirdi?

“Birçok açıdan toprak kadar aptallaşmışlar,” dedi tanıdık bir ses. “Ama hâlâ insanların o sinsi ve çarpık içgüdülerine sahipler.”

İblis Beliel konuşuyordu. Çalıntı beyaz kanatları ardında açık duruyor, aşırı iri bedeninde cennetten kopmuş bir manzara gibi gözüküyordu. Yere pof diye yapışan iç organları atan akreplerin ardında duruyordu.

Bir kalp kırık tahta zemine atıldı ve kocaman bir çıkıntıya yapıştı.

Beliel’in yanında, karamel renkli saçları ve gri tüyleri rüzgârda uçuşan bir melek duruyordu. Üstünde zevk sahibi olduğunu gösteren açık gri renkli zarif bir takım elbise vardı.

Yanında ödül kızları olmadan bile, onun politikacı Baş melek Uriel olduğunu anladım. Yaklaşan melek seçimlerinde, Raff’e’nin kendisine rakip bir aday olmasını engellemek için kanatlarının Beliel’e verilmesi işini gizlice ayarlayan oydu. Sanki bu durum ondan hoşlanmamam için yetmiyormuş gibi, bir de ondan ölesiye korkan ve birbirine benzeyen kızlarla ortalıkta dolanmayı seviyordu.

“Çekirgelerinden mi söz ediyorsun, yoksa oyuncaklarından mı?” Uriel’in kanatları bir beden halesi gibi ardında kısmen açıldı. Kuş yuvası otelinin yumuşak ışığında, tüyleri üstünde hafif gri tonları olan kirli beyaz gibi görünmüştü ama şimdi parlak spot ışıklarının altında kanatları yer yer siyah ve gri gözüküyordu.

Çekirgeler mi?

“Çekirgeler,” dedi Beliel. “İnsanlar kayalar kadar da aptallar. Ama içgüdüsel bir deha kullanamayacak kadar işkence görmüş durumdalar. Çekirgeler bu oyunu kendileri buldular biliyorsun. Çok etkilendim. Cehennemdeki herhangi bir iblis kadar zekiler.” Neredeyse onlarla gurur duyuyormuş gibi konuşuyordu.

Akrep canavarlardan söz ediyor olmalıydı. Çekirgelerin akrepler gibi değil de bildiğimiz çekirgeler gibi olduğunu düşündüğümünden, onlara neden öyle dediğini anlayamadım.

“Eğittiklerinin diğerlerini de eğitebileceğine emin misin?”

“Kim bilir? Karar verme becerileri bulandı, beyinleri küçüldü, muhtemelen metamorfoz yüzünden akıllarını da yitirdiler. Ne yapacaklarını kestirmek zor ama bu gruba hem daha fazla önem verildi, hem de diğerlerine kıyasla daha becerikli gibiler. Lider bir gruba yaklaşabilecekleri kadar yaklaştılar.”

Saçlarında beyaz bir tutam saç bulunan bir akrep oyundan sıkıldı ve insanlarla dolu konteynere gitti. Dışarı uzanmış cılız eller bir anda zincirli kapının ardına çekildi. Tutsakların ayakları canavardan kaçarlarken metal zemine sürtündü.

Akrep loş girişin önünde dimdik durdu. Sonra, kafesten içeri bir parça leş attı.

Gecenin karanlığı bir anda zemine sürtünen metal sesleriyle, hayvanımsı iniltilerle, çaresizlik ve bıkkınlık dolu çılgımsı seslerle doldu.

Kafesin içindeki insanlar kanlı et parçaları için kavga ediyorlardı. Et parçası sürüklenerek kafesten çıkarılan ve işkence yemine dönüştürülen kendi aralarından birisi bile olabilirdi.

“Ne demek istediğimi gördün mü?” dedi Beliel çocuklarıyla gurur duyan bir baba gibi. Adımlarımı sıklaştırıp, konteynerin yanından bir an önce uzaklaşmak istedim. Ama diğerleri aynı hızda yürüyor, dikkatleri üstlerine çekmemeye çalışıyorlardı.

Koluma sıkı sıkı yapışılmıştı ve öylesine sert bir biçimde çekiliyordum ki, boynumun çıt diye kırılacağını sandım. Yağlı saçları omuzlarına dökülen bir akrep beni sürünün arasından çekti.

Tutsaklara et parçaları fırlatan, saçlarının arasında bir tutam beyaz saç olan akrep bana baktı ve suratı ilgiyle aydınlandı. Bana doğru yürüdü.

Yakından bakıldığında, omuzları ve kalçaları inanılmaz iri-likteydi. Beni ilk akrebin elinden çekip aldı ve iki bileğimi tek eliyle tutarak sürüklemeye başladı.

İçinde çaresiz kurbanların bulunduğu işkence konteyneri-ne götürdü.

Anormal derecede uzun parmakları olan iskelet kollar me-tal kapının aralığından dışarı uzandı.

Ciğerlerime yeteri kadar hava çekemiyordum ve nefes alma-yı başardığımda da içimden kusmak geliyordu. Kafese yaklaştıkça, leş koku daha da dayanılmaz hale geliyordu.

İri ve kaygan bir şeye basıp kaydım ama canavar beni o ka-dar sıkı tutuyordu ki yere düşmedim.

Taş binaya gitmediğimi, kafesteki işkence gören kurbanla-rın arasına tıklacağımı fark edince, kalbim duracak gibi oldu.

Ayaklarımı sürüyüp akrebe direnmeye çalıştım. Debelenip canavarın ellerinden kurtulmaya gayret ettim. Ama onun gü-cüyle başa çıkamıyordum.

Kafesin girişinden birkaç adım ötede, akrep beni metal ka-pıya doğru itti.

Kapıya sert bir biçimde çarptım ve düşmemek için zincirle-re tutundum.

Ama oraya çarpar çarpmaz, konteynerin arka tarafındaki daha karanlık gölgeler bana doğru gelmeye başladılar.

Kolları ve bacakları belirgin kılan sert açılarla bükülmüş, üstlerindeki paçavralar yerleri süpüren insanlar bana ilk ulaş-mak için birbirlerini ittiler.

Kendimi çılgınlar gibi geriye iterken, bir çığlık attım.

Zincirli kapının arasından, bir kemik ormanı gibi kollar uzandı. Saçlarımı, suratımı ve giysilerimi tuttular.

Debelenip çığlıklar attım, iskelet suratlarını, tel tel saçlarını ve kanlı tırnaklarını görmemeye gayret ettim.

Kıvranıp ellerinden uzaklaşabilmek için kendimi geriye çektim. İçeride çok sayıda insan vardı ama güçsüz düşmüşlerdi ve ben geri çekilirken, onlar ayaklarının üstünde zor duruyorlardı.

Beyaz Saç gülme sesi olabilecek bir dizi cıyıklama sesi çıkardı. Gördüğü şeyin komik olduğunu düşünüyordu.

Beni yakaladığı gibi, tekneden inenlere doğru sürükledi.

Beni işkence konteynerine atmayı planlamamıştı. Sadece tutsaklarla ve sanırım benimle dalga geçmek istemişti.

Hayatımda hiç o denli bir şeyi öldürmeyi istememiştim. Ama onu öldürmeye can attığımı adım gibi biliyordum.

Kaldırım taşlı yoldan adanın tepesinde bulunan ana binaya doğru yürüdük. Tepemizde uçan akrep sürüsü feci bir karmaşa yaratıyordu. O kadar fazla akrep vardı ki, anormal bir biçimde yön değiştiren bir rüzgâr oluşturuyorlardı. Daha önce şahit olduklarımdan uçuşlarını belirli bir biçimde yaptıklarını biliyordum; ama aşağıdan, kocaman bir böceğin yuvasının tam ortasındaymışız gibi görünüyor ve hissediliyordu.

Ortalıkta bir tane bile normal görünümlü melek yoktu. Yeni kuş yuvaları orası olamazdı. Gördüğüm kadarıyla, melekler güzel yer tercih ediyorlardı; Alkatraz tam olarak kaliteli ve konforlu bir yer sayılmazdı. Burası bir tür insan işleme merkezi olmalıydı.

Annemle Clara'nın ne durumda olduğunu görmek için etrafına bakındım. Clara kuru teniyle; minnacık kalmış bedeniyle kalabalığın arasında hemen seçiliyordu ama annem ortalıkta yoktu. Clara annemi aradığımı fark edince, o da etrafına bakınmaya başladı ve annemin yanında olmadığına şaşırdı.

Kimse kayıp bir tutsağı aramıyordu. Bunun iyi mi, kötü mü olduğunu bilemedim.

Akrep kanatlarının böceğimsi vızıltısından başka bir şey duyamıyordum ama muhafızlarımız nereye gitmemizi istediklerini gayet açık bir biçimde göstermişlerdi. Alkatraz denen o koca kayanın tepesindeki taş binaya doğru tırmanıyor, geçmişte birçok tutsağın izlediği yolu takip ediyorduk.

Tuhaf rûzgâr saçlarımı başımın dört bir yanına savurunca, içimdeki fırtınayı tıpatıp yansıttığını düşündüm.

Binaya girdikten sonra, gürültü ve rüzgâr dindi. Bunun yerine, duvarlara vurup yansıyan alçak bir uğultu sesi vardı içeride. Tek bir kişinin değil, bir bina dolusu insanın çıkardığı bir inleme sesi.

Cehennemdeydim.

Yabancı ülkelerdeki hapisanelerde, insan haklarının sadece televizyonlarda izlenen ya da üniversite öğrencileri tarafından okunan bir hayal olduğu, korkunç durumlardan söz edildiğini duymuştum. Ama o ana dek fark etmediğim şey, muhafızların, o dehşetengiz ortamın ve orada mahsur kalmanın cehennemin sadece bir parçası olduğuydu.

Geri kalanı insanın zihnindeydi. Nereden geldiğini bilmediğiniz çılgınlıklar hakkında hayal ettikleriniz. Sizden birkaç hücre ötede, dur durak bilmeden çılgık atan kadının suratını düşünmeniz. Boğulma, çınlama ve tiz sesin ancak bir tür elektrikli testereye ait olduğunu parçaları bir araya getirerek anlamanız.

Duvarları pas ve yer yer boyayla kaplı eski hapisane hücrelerine tıklandık. Ama hücreler çok küçük olduğu halde, oralara bir ya da iki kişi tıkmadılar. Ayakta durmak zorundaydık.

İşin iyi tarafı, hücrelerdeki yatakların yer kaplamasıydı,

yoksa akrepler içeri daha da fazla insan tıkaabilirlerdi. Birkaçımız aynı anda yatağa oturabiliyorduk; böylece, yaralıların biraz dinlenmesini sağlayabilir, uyuyabilecek kadar sakinleştiğimizde dönüşümlü olarak uyuyabilirdik.

Ama orası yeteri kadar dehşet verici değilmiş gibi, bir de tesadüfi aralıklarda bir alarm çalıyor, binada yankılanıyor ve hepimizi yerinden sıçratıyordu. Ayrıca, her birkaç saatte bir, aramızdan bir grup koridorda yürütülüyordu ki, bu, hepsinden çok daha asap bozucuydu.

Kimse götürülenlere ne olduğunu bilmiyordu ama hiçbiri geri dönmüyordu. Bu gruplara eşlik eden muhafızlar birkaç insandan ve onları koruyan birkaç akrepten oluşuyordu. İnsan muhafızlar ifadeden yoksundu ve onları daha da korkutucu kılacak şekilde, mümkün olduğunca az konuşuyorlardı.

Bu korku döngüleri sırasında, ara ara uykuya dalıp uyandığımdan, zaman mevhumumu yitirmiştim. Orada saatlerdir mi, yoksa günlerdir mi kaldığımızı bile anlayamıyordum.

Metal bir kapı çınlayarak açıldığında, bir grubun daha götürüldüğünü anlıyorduk.

Yanımızdan geçerlerken, suratlardan birkaçını tanıdım. Bir tanesi oğlundan ayrı düşen babaydı. Metal parmaklıkların ardında kalanlarımız arasında çılgınlar gibi oğlunu arıyordu bakışları. Onu görünce, suratından aşağı gözyaşları süzüldü.

Çocuk bulunduğum hücrenin tam karşısındaki hücredeydi. Çocuk gözyaşları içinde titrerken ve babasının götürülüşünü izlerken, diğer mahkûmlar etrafını sardılar.

Adamlardan biri derin bariton bir sesle *Amazing Grace* şarkısını söylemeye başladı. Ben de dâhil olmak üzere, birçoğumuzun sözlerini bilmediği bir şarkıydı ama hepimiz yüreklerimizde şarkıyı tanımiştık. Sonu gelen grup yanımızdan geçerken, ben de herkesle birlikte şarkıyı mırıldanmaya koyuldum.

Sigara. Dünyanın sonunda bunun o denli büyük bir sorun olabileceğini nereden bilebilirdik?

Hücremizde birkaç sigara içen kişi vardı; içlerinden biri diğerlerine sigara dağıttı. O kadar sıkışık vaziyetteydik ki, sigara içenler ne kadar deneseler de birisinin suratına duman üflemeden edemiyorlardı. California'da birisinin suratına duman üflemek, suratına duman tükürmekle eş değerdı.

"Cidden, şunu söndürebilir misiniz?" dedi adamlardan biri. "Siz havayı kirletmeden de burası yeteri kadar leş gibi değil mi?"

"Pardon. Hayatımda canımın sigara içmek istediğı bir an varsa, o da şimdi." Kadın sigarasını duvarda söndürdü. "Kocaman bir latte de fena olmazdı doğrusu."

Diğer iki tutsak sigaralarını içmeye devam ettiler. İçlerinden birinin kollarında omuzlarında dövmeleler vardı. Dövmenin deseni karmaşıktı, renkliydi ve Kıyamet Öncesi'nde yapıldıkları belliydi.

Körfez Bölgesi'nde melekler gelmeden önce çeteler vardı. Sayıları çok değildi ve kendilerine ait ufak alanlarda yaşıyorlardı ama oradaydılar. Sokak çetelerinin hızla çoğalmasının sebebi de muhtemelen onlardı. Her zaman düzenli ve yerleşiklerdi. Ayrıca, mağazaları ilk ele geçirenler de onlardı. Sonra, aralarına yeni üyeler kabul etmeye başlamışlardı.

O hücredeki adam da bence orijinal çete üyelerinden biriydi. Son birkaç aydır yollarda yaptıkları onca şeye rağmen, Sili-kon Vadisi'ndeki mühendisler hiçbir şeyden anlamaz der gibi bir tavrı vardı.

"Neden endişeleniyorsun vegan çocuk?" diye sordu Bay Dövmeli. "Akciğer kanserinden mi?" Diğer adamın suratına eğilip, mahsusçuktan öksürerek suratına duman üfledi.

Herkes gerildi. İnsanlar adamın yolundan çekildiler ama zaten uzağa gidemezlerdi. Hücrede o kadar daracak bir alanda

duruyorduk ki, bir kavga çıksa, hepimiz mahvolurduk. Tıpkı bir karıştırıcının içinde olmaya benziyordu. Ne yaparsanız yapın, içeri emilip kalıyordunuz.

Bir de içerideki gerilim yetmezmiş gibi, alarm yine çalmaya başlayınca, sinirlerimiz iyice laçkalaştı.

Grupta gerçek bir çete üyesi olsa, herkesin geri çekileceğini düşündürdünüz. Ama yanılırdınız.

Vadi'de sadece yumuşak başlı, zeki mühendisler yaşamıyordu. Kendisi dünyanın en eğitilmiş kasiyeri olmadan önce o yumuşak başlı mühendislerden olan babama göre, vadide yüksek risk içeren, dik başlı CEO'lar ve mega-alfa kişilikleri olan girişim sermayecileri de vardı. Sektör duayenleri. Hızlı girişimciler. ABD Başkanı'nın akşam yemeğinde ziyaret ettiği türden kişiler.

Artık Sarmaşık Birliği'nde eğitim almış mega-alfalar Bay Dövme gibi kimin sigara içmeye hakkı bulunduğu konusunda tartışan, sokaklarda yetmiş çete üyeleriyle aynı parmaklıklar arasındaydılar. Kıyamet Sonrası'na hoş geldiniz.

"Sigara dumanına alerjim var," dedi Alfa. "Bakın, burada hayatta kalabilmek için birlik olmalıyız." Kontrolü elden kaybetmemeye çalışarak, dişlerini sıkarak konuşuyordu.

"O yüzden senin için sigaramı söndürmem mi gerekiyor? Def ol git. Kimsenin dumana karşı alerjisi yoktur. Sadece sevmeyizler." Dövmeli sigarasından derin bir nefes çekti.

Üçüncü içen sessizce sigarasını söndürürken, kimsenin onu fark etmemesini umar gibiydi.

"Sigarayı söndür!" Zırıl zırıl öten alarmanın bile sesini bastıran, gerçek bir emir hissi vardı Alfa'nın sesinde. Bu adam sözünü başkalarına dinletmeye alışık birisiydi. Eskiden önemli olan birisiydi.

Dövmeli hâlâ yanan sigarasını Alfa'ya silkti. Bir an için, her-

kes rahatlar gibi oldu. Ama tam o sırada, Dövmeli yeni bir si-gara çıkarıp yaktı.

Alfa'nın suratı ve boynu kıpkırmızı kesildi. Diğer adamı fena halde dayak yemekten bile korkmuyormuş gibi itti. Belki de gerçekten de korkmuyordu. Belki de melekler bize her nasıl bir son hazırladıysa, orada kavga ederek ölmek daha kolay bir çıkış kapısıydı.

Sorun adamın bu kararı geri kalanımız için de alıyor olma-sıydı. Bir tabut büyüklüğündeki ufacık bir hücrede bir kavga çıkması demek, hiç kaldıramayacağımız bir zamanda birçok kişinin yaralanması demekti.

İnsanlar geri çekilmeye başladılar.

Ben ön köşede, Clara'nın yanında duruyordum. Diğerle-ri bizi çoktan parmaklıklara sıkıştırmaya başlamıştı. Panik o yöne yayılacak olursa, metal parmaklıklarda sıkışıp ezilebilir-dik. Ölmezdik ama kemiklerimiz kırılabilirdi. Kemiklerimizin kırılmasının da hiç sırası değildi.

Hücrenin tam ortasında, Bay Dövmeli Alfa'ya çullandı. Ama Alfa da hafife alınacak bir adam değildi.

Bir adamın ceketini kaptığı gibi, alt fermuarı Dövmeli'nin gözlerine savurdu. Ama ceket bir kadının suratına isabet etti.

Dövmeli kolunu bir yumruk savurmak için arkaya çekince, dirseği yaşlı bir adamın boynuna geldi.

Adam geri geri Clara'nın üstüne düştü, Clara'nın başını parmaklıklara çarpmasına neden oldu. Kendi başımın çare-sine bakmaya çalışıyordum ama bu iş hiçbirimiz için iyi bit-meyecekti. Kavgacılara doğru insanların arasından ilerleyip, Dövmeli'nin omuzlarını tuttum.

Dizimle dizinin arkasına vurdum. Dizini kemiğini kırma-dan öne doğru itebilmek için dikkatli davrandım. O durumda kırık bir kemik, bir ölüm fermanı demekti.

Adam benim boyumla aynı hizaya gelince omuzlarını kendime çektim ve kafasını bir mengene gibi kolumla sıktım. Tek kolumla alnını tutup, diğer elimle ensesine sert bir darbe geçirdim.

Kollarımı sıkıp, onu bırakmaya niyetli olmadığımı gösterdim. Nefesini kesmeye falan çalışmıyordum. Beynine giden kanı kesmek çok daha kolaydı. Bayılmadan önce, sadece üç ile beş saniye kadar süresi vardı.

“Sakin ol,” dedim. Adam hemen direnmeyi kesti. Bu adam ne zaman pes etmesi gerektiğini bilecek kadar çok kavgaya karışmıştı.

Öte yandan, Alfa çocuk ne zaman duracağını bilmiyordu. Pörtlemiş gözlerinden ve kıpkırmızı suratından, hâlâ korktuğunu ve öfkeli olduğunu anlamıştım. Bacağını arkaya salladı, bunu yaparken birisini tekmeledi ve ben Dövmeli’yi tutarken, ona bir futbol topuymuş gibi vurmaya hazırlandı.

“O tekmele atarsan, yemin ederim ki seni çiğ çiğ yemesine izin veririm.” Sesimi alçaltıp, elimden geldiğince emir veriyormuş gibi konuşmuştum. Ama Bay Dövmeli de o sırada kollarının ne kadar cılız ve kısa olduğunu düşünüyor olmalıydı. Sesin bir kadına ait olduğunu yavaş yavaş anlıyordu.

Adam dizlerinin üstündeyken kontrolü sağlayamazsam, çok acı çekeceğim bir dünyada bulacaktım kendimi. Çünkü adamın boyu benden çok uzundu ve bana tepeden baktığı için, farklı davranmaya karar verebilirdi.

Bu yüzden, Eski Dünya’da daha önceden hiç yapmadığım bir şey yaptım.

Adam pes ettiği halde, onu yine de boğdum. Adam bir anda yere yığıldı, başı yana kaydı.

Birkaç saniyelğine baygın kalacaktı ve bu süre bana Alfa çocukla ilgilenebilmek için yeteri kadar süre verecekti. İkisi

de kendilerine geldiklerinde, ben tepelerine dikilmiş vaziyette, onlarsa yerde olacaklar, şu mesajı gayet açık bir biçimde idrak edeceklerdi: Burada benim sözüm geçer. Benim merhametime göre yaşayacak ya da öleceksiniz, ben dediğimde savaşacak ya da savaşmayacaksınız.

Tüm bunları içimden düşünürken, iyi bir fikir gibi gelmişti. Ama ne yazık ki öyle olmadı.

Tam Alfa'yı kapacakken, öylesine şiddetli bir şey bize çarptı ki, bunu ancak bir havan topundan fırlatılan dolu parçaları gibiydi diye tarif edebilirim. Güç beni duvara doğru fırlattı. Ama bir havan topu gibi durmadı.

Bir, iki saniye sonra, bunun bir yangın hortumundan tutulan can acıtıcı su olduğunu fark ettim. O kadar buz gibi ve keskindi ki, ciğerlerindeki havanın donduğunu hissettim.

Su nihayet kesildiğinde, yerde güçsüz yatan lime lime olmuş ıslak bir bez parçası gibiydim.

Sert eller beni tutup kaldırdı ve hücreden dışarı sürükledi. Nefes almak için debelenirken, asık suratlı adamların Dövmeli'yle Alfa'yı da dışarı sürüklediklerini belli belirsiz fark ettim.

Beni hücreden çıkaran kişilerle birlikte yürüyebilmek için doğrulmaya çalıştım. Kollarımı bedenimden ayırmak istermiş gibi beni tutmalarından daha iyiydi. Direnmeden yürüyeceğime kanaat getirdikten sonra, adamlardan biri beni bıraktı ve Dövmeli'yi çekiştiren diğer iki adama yardım etmeye koyuldu. Dövmeli kendisine gelmişti; korku, şaşkınlık içinde debeleniyordu.

Yanımdaki muhafız dosdoğru Dövmeli'ye gidip karnına sıkı bir yumruk atarken, diğer iki muhafız da onu hareketsiz tutmaya çalıştılar. Canının ne kadar acımış olabileceğini düşünüp suratımı ekşittim. Sonra, merkezi koridorda muhafızlara direnmeden yürüdük.

Muhafızlar bizi boyaları dökülmüş taş bir tünele götürdüler ve metal bir kapıdan geçirdiler. Silik bir yazıda şöyle diyordu:

SADECE YETKİLİ PERSONEL GİREBİLİR

Kapı bizler aşağı inerken, tok metalik bir ses çıkaran dar basamaklara açılıyordu. Aşağısı neredeyse bir fabrikayı andıran, bir yerd. Tavandan neredeyse yere kadar uzanan iri iri su damlacıkları vardı.

Bunlara yaklaşılanca, biraz daha dikkatli baktım. Su damlacıklarının içinde kıvrılmış duran bir şeyler vardı.

Bunlar insandı.

Hepsi çıplaktı ve cenin pozisyonu almışlardı. Bilinçleri yerinde değildi ve suyun içinde duruyorlardı.

Bu manzara bana hem dehşet verici, hem de tanıdık geldi.

İçlerinden birinin başparmağını emmesini ya da kıpırdanmasını bekledim ama hiçbiri bunları yapmıyordu.

"Bu da ne?" diye sordu odanın ortasına duran bir adam bize bakıp. Üstünde keten bir gömlekle bir kot pantolon vardı, elindeyse klipsli bir defter tutuyordu. Kıvrıcık kahverengi saçları ve ela gözleriyle, araştırma yapan sıradan bir üniversite öğrencisini andırıyordu. O şartlar altında olmasaydık, gayet düzgün biri olduğunu düşünebilirdim.

"Bela çıkaranlar," dedi muhafızım.

"Onları arkaya götürün," dedi dikkati dağılan klipsli defterli adam. "Son sıranın biraz yardıma ihtiyacı var."

Sorun çıkarmadan yürümekte olan Dövmeli, su damlacıklarının bulunduğu alana ilk götürülen kişi oldu. Alfa'nın muhafızları sonra onu götürdüler. O ana dek, muhafızım bana dokunmadan tek başıma yürümeme izin vermişti. Ama o anda, kaçacağımdan korkuyormuş gibi kolumu sıkıca tutmaya başlamıştı.

"Hangileri, Doktor?" diye sordu muhafızım.

"Son sırada oldukları müddetçe, hangisi olduğu fark etmez," dedi Doktor yanımdan geçip penceresi su damlacıklarına bakan bir ofise girerken.

Su damlacıklarının bulunduğu alana girdik. İlk sırada insanlar vardı.

Odanın arka tarafına doğru yürürken, damlacıkların içindeki insanlar değişmeye başladı. Cenin gelişimini hızlandırılmış bir videoda izler gibiydim.

Alanın üçte birlik kısmında, insanların kuyrukları vardı.

Arka tarafa doğru alanı yarıladığımızda, incecik kanatları da çıkmaya başlamıştı.

Yolun üçte ikisini kat ettiğimizde, hemen hemen akrep canavarlara dönüşmüşlerdi.

Mağaramsı oda gelişimlerinin farklı aşamalarında bulunan akreplerle doluydu.

Yüzlercesi vardı.

Hepsi de önceden insandı.

Son sıraya vardığımızda, akrepler artık tamamıyla gelişmiş gözüküyordu; saçları omuzlarına uzanıyordu ve dişleri de insan dişlerinden aslan dişlerine dönüşmüştü. O son sıradakiler bizler yaklaşırken kımıldanıyor, dikkatle bizi izliyorlardı.

O laboratuvar kuş yuvasının bodrum katında gördüğümden birkaç nesil ilerideydi. Daha sistematikti ve ceninler daha sağlıklı ve tehlikeli gözüküyordu. Acaba kaç akrep fabrikası vardı?

Dövmeli yine muhafızlarına zorluk çıkarmaya başladı. Üç muhafız vardı; kaslı bedenine ve tavrına rağmen, Dövmeli'nin dövüş becerileri beceriksiz ve eğitimsizdi.

Muhafızlarını iterken ve onu tutan adamlara karşı koymaya çalışırken, boynundaki ve kollarındaki kaslar şişti. Muhafızları onu tam su damlacığına iteceklerken, Dövmeli beklenmedik bir biçimde silkindi ve muhafızlardan birinin dirseği damlacığa girdi.

Sudaki şey öylesine hızlı hareket ediyordu ki, neler olup bittiğinden emin olamadım.

Bir an için, muhafız Dövmeli'nin omzunu tutuyor, dirseğiyle damlacığa giriyordu.

Sonraki saniyedeysse, muhafız ayaklarını çırpıp yarısına kadar damcığın içine giriyor, suyun rengi kanlanıyordu.

Muhafız havada asılı bir halde yerçekimine karşı gelirken, hepimiz hayretler içinde yarısına kadar damlacığa giren adama olanları izliyorduk; tabii, bu arada daha kim bilir kaç fizik kuralına da karşı geliyordu. Damlacığın içinde, canavar muhafızın boynuna zehir pompalarken, suratını da emiyordu. Her nasılsa şekli bozulmayan ve muhafız yarısına kadar içine girdiği halde içindeki su yere boşalmayan o tuhaf damlacıkta etraflarında kan bulutları oluşmaya başladı.

Dövmeli'nin gözleri, başına neler geleceğini anlayınca, fal taşı gibi açıldı. Bana ve Alfa'ya baktı. Muhtemelen, bizim suratımızda da aynı ifadeyi gördü.

Ondan sonra, sıra bize gelecekti.

Alfa Dövmeli'ye aralarında bir anlaşma yapmışlar gibi başını hafifçe sallayarak işaret verdi. Sanırım, feci bir ölüm insanlara farklılıkları unutturan en önemli unsurdur. Hâlâ Dövmeli'yi tutan geriye kalan muhafızlardan birini kaptılar. İkisi bir anda adamın kafasını bir başka damlacığa soktu.

Damlacıktaki akrep, muhafızın üstüne atlamak için suda kıvrılarak yüzdü. Muhafız çılginlar gibi geri çekildi, kuvvet alabilmek için ellerini içgüdüsel bir hareketle damlacığın etrafına sardı.

Elleri aniden suya giriverdi.

Sonra, ellerini de oradan çıkaramadı.

Sırtı, ensesi ve kolları, kendisini dışarıya çekmek için gerildi.

Ayakları öne kaydı. Ama bir santimi bile damlacıktan çıkmadı.

Adam sarılmaya başladı. Bedenindeki tüm kaslar titrerken, boğuk bir çığlık atarak akrep ceninden kurtulmaya çalıştı.

Daha fazla izleyemedim.

Artık sayıları bizden fazla olmayan geriye kalan muhafızlar koşmaya başladılar. İki tanesi arka kapıya koşarken, benim muhafızım da diğer yöne koştu.

Kurbanın çıkardığı boğulma sesleri ve ayakkabılarının yerde çıkardığı sürtünme sesleri sinirlerimi ayağa kaldırmıştı. Ama çok geçmeden, her iki kurban da paralize olunca, ortalık sessizleşti.

İçerisi birden fazla sessiz bir hal aldı.

Şimdi ne olacak diye sordu Dövmeli. Kaslarına rağmen, ne yapacağını bilemeyen ufak bir çocuk gibiydi.

Tavandan sarkan damlacıkların içine hapsolmuş canavarlar sürüsüne baktık.

“Buradan gideceğiz,” dedi Alfa.

Arka kapıdan bir akrep tıslaması duyuldu.

Alandan ön merdivenlere koşmaya başladık ve damlacıklardan hiçbirine çarpmamaya gayret ettik.

Mağaramsı odada bir gürleme sesi koptu. Sıralarca damlacık düşecekmiş gibi sallanmaya başladı. Yere düştükleri takdirde, neler olacağını düşünmek bile istemiyordum. Aklımdan, suyun yere foş diye döküldüğünü ve biz yanlarından geçerken, canavar ceninlerinin doğrulduklarını geçirmeye başlamıştım bile.

Sıra sıra damlacığın tavanda asılı olduğu yapı yavaşça geri çekildi. Arkamda yere suyun döküldüğünü mü duyuyordum, yoksa hayal gücüm bana oyun mu oynuyordu?

Matris bir sıra geriledi, sonra durdu.

Şeffaf rahimlerin arasında koşmanın yarattığı ürkütücü his, her sıradaki akrep ceninleri insana dönüşürken ortamı daha da gerçek dışı kıldı. Boş damlacıkların bulunduğu yeni ilk sıraya koşarken, önümüzdeki basamaklarda ayak seslerinin çıkardığı tok bir ses duyduk. Telaşla durup etrafımıza bakındık.

Gidebileceğimiz tek yer canavar matrisine bakan yüksekteki ofisti. Ofise giden birkaç basamağı da koşarak çıktıktan sonra, hızla içeri daldık.

Keten gömlekli ve kot pantolonlu Doktor eski bir televizyon setinin önünde, klipsli not defterine bir şeyler yazıyordu.

Alfa tek eliyle bir kalem kaptı, diğer eliyle de Doktor'un

saçlarını kavradı. Kalemî Doktor'un gözüne batıracakmış gibi suratına tuttu.

"O canavarları peşimizden almazsan, bunu gözüne saplayacağım," diye fısıldadı Alfa. Onun hâlâ eskiden bir şirkette çalıştığını düşünüyordum ama adam dediğini yapacak gibiydi. Belki de ofis hayatı düşündüğümde de zordu.

"Onlar için bir insan bir diğerinden farksızdır," dedi Doktor kaleme bakarak. "Sizi aramayacaklar."

Dediklerini doğrulamak istercesine, bakışlarını laboratuvara bakan geniş pencereye çevirdi. Aşağıda kalan fabrikaya yeni bir grup gelmişti. Birkaç akrep kirli ve çıplak insanı öne itti.

Önlerinde boş ve yeni su damlacıkları duruyordu.

İnsan yardımcılardan biri grubun önünde duruyordu. Kapı açık olduğundan, aşağıda dediklerini duyabiliyorduk: "Size denileni yaparsanız daha iyi olur." Buna inanıyormuş, bir sır vererek iyilik yapıyormuş gibi konuşuyordu. "Yoksa bu, siz olabilirsiniz." Başıyla diğer iki yardımcıya bir işaret verdi.

En yakındaki kişiyi alıp, onu birkaç sıra öteye götürüp bir damlacığın içine tıkıverdiler.

Durduğum yerden bile, adamın dehşet içinde çıkardığı boğuk sesi duyabiliyordum. Yarı oluşmuş akrep, henüz sahip olmadığı iğneyi ona batıracakmış gibi irkildi ama sonra hâlâ insan ağzı gibi, olan ağzıyla adama yapıştı.

Şansım varken, bakmamaya çalıştım.

Kapının önündeki çıplak insanlar donakalmışlardı; hem büyülenmişlerdi, hem de dehşet içindeydiler.

"Siz bilirsiniz," dedi şefi olduğunu düşündüğüm adam. "Onun gibi olabilirsiniz." Akrep kurbanı işaret etti. "Ya da bu su şeylerinin içine hiç zorluk çıkarmadan girebilirsiniz. Gönüllü olan ilk on beş kişiye suya girme hakkı verilecek."

Herkes öne çıktı.

Şef gelişigüzel insanları seçti, onlar da su kafeslerinin içine girdiler.

Bedeni suya girmiş, sadece kafası dışarıda kalmış iri yarı bir adam “Nasıl nefes alacağım?” diye sordu.

İnsan yardımcılardan biri yanıt veremeden adamın kafasını da suya itti.

İnsanlar suya girer girmez bunu sormayı akıl ediyor gibiydiler. Sanırım, tüm olay öylesine tuhaf ve gerçek dışıydı ki, kurbanlar bu ayrıntıların onlar için halledileceğini düşünmüşlerdi. Belki de sadece kafalarını nefes alabilmek için suyun dışında tutabileceklerini sanmışlardı.

Kapana kısıldıklarını ve dışarı çıkamadıklarını fark ettiklerinde, suratlarında endişe paniğe dönüştü.

Yeni kurbanlar su kafeslerinin içinde paniğe kapılırken, ön damlacık sırası sallanıp oraya buraya savrulmaya başladı. Kurbanların değerli son nefesi de ağızlarından çıkarken, damlacıkların içi hava kabarcıklarıyla doldu. Birkaçı suyun altında bağırdı. Boğuk yankılar laboratuvarın duvarlarına çarptı.

Kalanlar, verdikleri karardan pişman olduklarından geri çekildiler. Ama yardımcılar onları yakaladı ve damlacıkların içine tıktı. Onlar için daha kolay bir işti, çünkü ilk seçtikleri kurbanların en irileri ve güçlülere olduklarını fark ettim.

Bunun bir pazarlık olmadığını fark ettiklerinde, geriye sadece grubun en güçsüzleri kalmıştı.

Dövmeli sessizce ofisin kapısını kapatıp, aşağıdaki sesleri duymamızı engelledi.

Alfa elindeki kalemi bırakmadan, Doktor'un kafasını sert bir biçimde geriye çekti. "Bunları yapıp, nasıl da vicdanın sızlamıyor?" diye böğürdü.

"Kendisi gibi bir insanın gözüne kalem saplamakla onu tehdit eden adamın söylediğine bak," dedi Doktor.

Dövmeli, Doktor'un üstüne eğildi. "İnsani önceliklerin elinden alındı gerzek," dedi.

Ofiste bir masa, bir sandalye ve bakmak istemediğim, içinde ten rengi yumruların bulunduğu eski tip kavanozlar vardı. Bunların Alkatraz'm gerçek suçlular için gerçek bir hapishane olduğu zamanda kullanıldığını öğrensem şaşırmazdım.

"Ben de tıpkı sizin gibi burada bir tutsağım," dedi Doktor dişlerini sıkarak. "Tıpkı sizin gibi, bana ne söyleniyorsa onu yapıyorum. Tıpkı sizin gibi. Başka. Seçeneğim. Yok."

"Evet ama bizlerden farklı olarak ne canavar bebek maması oluyorsun, ne de bu şeyler her neyse, onlar için biokütle değilsin."

Doktor'un ardında, birer kitap büyüklüğünde birkaç dik-

dörtgen kutu duruyordu. Her birinin üstüne altına isim yazılı olan bir resim yapıştırılmıştı. Tam yazıları hızla okurken, gözüm bir tanesine takıldı.

Kutuların üstüne keçeli kalemle biri PAIGE yazmıştı. Pürüzlü fotoğraf oldukça kötüydü ama o koyu renkli gözler ve şirin surat şüphe götürmezdi.

“Bunlar nedir?” Kalbim gümbür gümbür atıyor, bana bunu unutmamı söylüyordu.

“İnsan ırkı yok ediliyor ve siz buna mutlu olduğumu mu sanıyorsunuz?” diye sordu Doktor.

“Nedir bu?” üstünde PAIGE yazan kutuyu havaya kaldırdım.

“Dur bir tahmin edeyim,” dedi Alfa. “Bizi kurtarmak için cesurca savaşıyorsun.”

“Elimden geleni yapıyorum.”

“Perde arkasından herhalde,” dedi Alfa.

“Perdenin çok arkasında, adamım,” dedi Dövmeli.

“Hey!” dedim. “Nedir bu?”

Nihayet üstünde Paige’in isminin ve resminin bulunduğu kutuyu havaya kaldırdığımı fark ettiler.

“Bir video,” dedi Doktor.

Alam zili yeniden çaldı ve duvarlarda yankılandı.

“Bu ne yahu?” dedi Dövmeli. “Neden çalıp duruyor?”

“Çatlak bir kadın kaçmış,” dedi Doktor. “Sürekli olarak acil çıkışları geçiyor. Alarmları tetikliyor. Beni bırakacak mısınız?”

Eh, en azından annem iyi durumda olmalıydı.

“Bu videoyu görmek istiyorum,” dedim.

“Cidden mi?” dedi Dövmeli. “Patlamış mısır da ister miydin?”

“Galiba bu kız benim kız kardeşim.” Videoyu aldım. “Bunu görmem gerek.”

"Paige kız kardeşin mi?" dedi Doktor. Beni ilk kez fark ediyor gibiydi.

Bu adamın Paige'i tanıyor olması içimi irkiltti.

Doktor bana yaklaşmaya çalıştı ama Alfa saçlarından tutup başını geriye çekti.

"Ya kalemi gözüme sapla ya da beni bırak." Doktor birden ona yumruk atmaya hazır halde, Alfa'nın elinden kurtuldu.

"Bu videoyu izlemem gerek."

"O küçük kız, kardeşinse, ne yazık ki kuş yuvası saldırısının da öldü," dedi Doktor.

"Hayır, ölmedi," dedim.

Doktor şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Daha dün onunla birlikteydim; daha doğrusu, buraya ne zaman geldiyse, bir gün önce beraberdik."

Doktor bakışlarını üstüme öyle bir dikti ki, sanki dünyasında bir tek ben kalmıştım. "Sana saldırmadı mı?"

"O, benim kız kardeşim," dedim sanki bu yanıtlım yeterliymiş gibi.

"Şu anda nerede?"

"Buraya geldiğini düşünüyorum. Onu takip ettik."

Alarm sesi kesilince, hepimizin gerilen omuzları rahatladı.

"Bir video izleyecek vaktimiz yok, hayatım. Çıldırдың mı?" dedi Dövmeli. "Yanına al."

"Kaset Betamax," dedi Doktor. "Körfez Bölgesi'nde sağlam kalan tek Betamax oynatıcı da muhtemelen buradaki. Burada geriye kalan her şey gibi, bu da çok eski."

"Betamax nedir?" diye sordum.

"Artık kullanılmayan video formatı," dedi Alfa. "Yaşı senden büyük."

"Dolayısıyla, bu makineden başka bir yerde izleyemezsin," dedi Doktor.

“Planınız nedir?” diye sordum Alfa’yla Dövmeli’ye. “Bunu bir şekilde izleyip sizinle sonradan buluşmam mümkün olur mu?”

Birbirlerine baktıklarında, ikisinin de bir planı olmadığını anladım.

“Onu tutsak alıp buradan gidelim,” dedi Alfa.

“O zaman, hepimiz ölürüz,” dedi Doktor. “Çekirgeler için sizden farklı bir şey ifade etmiyorum.”

“Çekirgeler mi?”

“Şu şeyler.” Doktor başıyla pencereyi işaret etti. “Melekler onlara öyle diyorlar. Neden bilmiyorum. Bu yaratıklar insanlığın sonu olacak.” Bakışları bir süre akrep fabrikasına daldı, kendi dünyasında kayboldu; bir süre sonra, orada olduğumuzu hatırladı. “Bakın, kaçmak istiyorsanız, bunu yapacağınız zaman bu gece. Tüm çekirgelerin bir göreve gitmesi planlanıyor.”

“Peki, sana neden inanacağız?” diye sordu Dövmeli. Bir yerden bir zarf açacağı bulmuş, kenarlarını inceliyordu.

“Çünkü ben de insanım, siz de insansınız. Hoşunuza gitse de gitmese de, aynı takımdayız.”

“Yaratıklar ne kadar süre burada olmayacaklar?” dedi Alfa.

“Bilmiyorum.”

“Ne zaman gidecekler?”

“Sadece size söylediğim kadarını biliyorum. Bu gece tek ve en iyi şansınız.”

“Hepsi giderlerse, biz de herkesi serbest bırakabiliriz,” dedim. Clara’yı, annemi ve o insanlar ölüme götürülürken *Amazing Grace* şarkısını söyleyen herkesi düşünerek. Artık nereye götürüldüklerini biliyordum.

“O kadar kalabalık olursak, kaçmamız güçleşir,” dedi Alfa.

“O tekneyle sessiz sedasız kaçamayız,” dedim. “Tabii, köpekbalıklarıyla birlikte yüzmek istiyorsanız ayrı konu. Ne ka-

dar kalabalık olursak, bazılarımızın kaçmak için de bir o kadar fazla şansı olur.”

“Herkes kaçarsa, birçoğumuzun *başaramayacağını* da garantilemiş oluruz,” dedi Alfa.

“Ama insanları geride bırakırsak, *hiçbirisinin* hayatta kalmayacağı da garantilenmiş olur,” diye yanıt verdim.

“Kız haklı,” dedi Dövmeli.

Alfa içine derin bir nefes çekip, ağır ağır dışarı verdi.

“Hücre anahtarları muhafız odasında,” dedi Doktor. “İnsan muhafızları onlar da dâhil olmak üzere, herkesi serbest bırakacağınıza ikna edin. Anahtarları alırlar, herkese söylerler ve hücreleri sizin için açarlar.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Dövmeli.

“Söylemiyorum. Sence burada olmak isteyen tek bir kişi bile var mı? Elimizde olsa, hepimizin kaçmayacağını mı sanıyorsun? Onları sadece size karşı savaşmaktansa, sizinle birlikte kaçıp kurtulma ihtimalinin daha yüksek olduğuna inandırmanız gerek. Ama işin o kısmı sandığınızdan daha zor olacak.”

“Muhafızlar gidiyorlarsa, neden hepiniz kaçmayı planladınız?” dedi Alfa. “Neden herkesi serbest bırakmamızı bekliyorsunuz?”

“Çünkü sadece bir tane tekne var. Hem muhafızlar gittiklerinde, tekne burada değil, San Francisco’daki limanda olacak. Burası Alkatraz, beyler. Muhafızlara ihtiyaçları yok. Su var.”

“Yüzebilir miyiz peki?” diye sordu Dövmeli.

“Belki. Bu iş için eğitilmiş ve köpek balıklarından korkmayan bir atlet yüzebilir. Bir balıkadam giysisi giymiş, gündüz yüzen ve bir teknedeki ekipten destek alan birisi bunu başara bilir. Böyle birisini tanıyor musunuz?”

“Buradan bir kaçış yolu var,” dedi, Dövmeli. “Düşün, küçük adam. Yoksa bu gece ilk senin suya atılmanı sağlarım.”

Doktor bana baktı. Kafasındaki dişlilerin döndüğünü, bir şeyler düşündüğünü görebiliyordum. “Tekneyi kullanan adamın tekne buraya demirlediğinde iskelede bir yere kapatıldığını biliyorum.” Başıyla beni işaret etti. “Belki de kız adamı serbest bırakabilir ve tekneyi geri getirmeye ikna edebilir.”

“Ben giderim,” dedi Dövmeli. “Bir kişiyi de yanıma alırım.”

“Gidebileceğine eminim ama bu işi kızın yapması gerek,” dedi Doktor.

“Neden?”

“Burada, kuş yuvası için kadınları seçen bir ekip var. Onlar adadan ayrıldıklarında, kızın da aralarında olmasını sağlayabilirim. Yani, genç bir kadın olmadığın sürece, buradan tekneyle ayrılamazsın.”

Dövmeli beni süzdü. Anakaraya varır varmaz kaçıp kaçmayacağımı düşünüyor gibiydi.

“Annem de, arkadaşım da burada,” dedim. “Kaçış planıyla ilgili olarak elimden gelen her şeyi yaparım.”

Adamlar sessiz bir konuşma yapıyorlarmış gibi yine birbirlerine baktılar.

“Tekne kaptanının bizim için geriye dönerek hayatını riske atacağından nasıl emin olabiliriz?” diye sordu Alfa. “Onun da annesi burada mı?”

“Kızın onu ikna etmesi gerekecek,” dedi Doktor.

“Ya bunu beceremezse?” dedi Dövmeli.

“O halde, tekneyi sürece başka birisini bulacağız,” dedi Doktor kendinden emin bir tavırla.

“Bu kadar eminsen, bunu neden daha önce denemediniz?” diye sordu Alfa.

“Çünkü tüm yaratıklar ve melekler ilk defa buradan hep birlikte ayrılacaklar. Hem bunu siz olmadan denemeyeceğimizi de nerden çıkardın?”

Adamlar başlarını salladılar. “Var mısın?” dedi Alfa bana.

“Evet. Zorunda kalırsam, tekneyi buraya kendim getiririm.”

“Tekne yolda batmazsa iyi olur,” dedi Alfa.

“Tamam,” dedim. “Ne yaptığını bilen birisiyle bu konuda konuşurum.” Sesim hissettiğimden daha kendinden emin çıkıyordu.

Alarm tekrar çalmaya başladı, duvarlardan yansıyıp kulaklarımızı tırmaladı.

“Belki de şu kadının sana yardım etmesini sağlayabilirsin,” dedi Doktor. “Sana tüm çıkışları gösterir.”

“Gidin,” dedim. “Vakit geldiğinde, tüm hücrelerin kapısını açın. Ben de tekne kaptanını anakarada serbest bırakırım.”

Dövmeli ve Alfa tereddütle birbirlerine baktılar. Alarm sesi tekrar kesildi.

“Tabii, daha iyi bir planınız yoksa,” dedi Doktor.

Adamlar birbirlerine bakıp başlarını salladılar. “Umarım doğruyu söylüyorsunuzdur,” dedi Dövmeli. “Yoksa sabaha köpekbalığı yemi olursun. Anladın mı?”

Alfa bana bu işi gerçekten de yapıp yapamayacağımı sormuş gibiydi ama sonra neden orada olduğumuz hatırlayıp gitmek üzere arkasını döndü.

“Acil çıkış kapılarından geçip duran kadını görürsen, ona seni Penryn’in yolladığını söyle,” diye seslendim arkasından. “Ona iyi bak, tamam mı? O kadın annem olabilir.”

Dövmeli dik dik Doktor’a bir kez daha baktıktan sonra gitti.

“Onlara doğruyu mu söylüyordun?” diye sordum.

“Genel olarak evet,” dedi Doktor kaseti televizyonun altındaki dikkörtgen makineye yerleştirirken. Her ikisi de çok eski gözüküyordu. Ekran küçük olduğu halde, televizyonun geri kalanı babamın eski fotoğraflarından fırlamış gibi kocaman ve ağır gözüküyordu. “Asıl önemli olan konuyu konuşabilmemiz için, onları bir an önce buradan yollamanın en hızlı yoluydu.”

“Nedir o konu?”

“Kız kardeşin.”

“Neden o kadar önemli?”

“Muhtemelen değil.” Bana yan yan bir bakış fırlattığında, hiç de   yle düşünmediğini fark ettim. “Ama çaresiz durumdayım.”

Dediklerinden pek bir şey anlamamıştım ama videoyu izleyebildiğim sürece umurumda değildi. Doktor televizyonun altındaki makinenin düğmesine bastı.

“Bu şey gerçekten de çalışıyor mu?”

Ofladı. “Bir bilgisayarım olmasını ne kadar çok isterdim.” Eski televizyonun üstündeki düğmelerle ve tuşlarla oynadı.

“Kimsenin seni durdurduğu yok. Körfez Bölgesi’nde sürüyle bilgisayar var, öylece duruyorlar.”

“Meleklerin insan yapımı aletleri sevdiğini söyleyemem. Onlar hayatla, yeni melez türler yaratmakla ilgileniyorlar. Ama nedense bunu yapmamaları gerektiği izlenimini edindim.” Bu son kısmı homurdanır gibi, kendi kendine konuşuyormuş gibi söylemişti. “Birkaç ekipman aşırıdım ama zaten bu adadaki alt-yapı kesinlikle modern teknolojiye uygun değildi.”

“Buradaki şeyler bana epeyi ileri seviye geldi,” dedim. “Kuş yuvasının bodrumundan çok daha ileri.”

Doktor kaşlarını havaya kaldırdı. “Kuş yuvasındaki bodrumu mu gördün?”

Evet der gibi başımı saldım.

Meraklı bir köpek gibi başını hafif yana eğdi. “Ama burada-sın. Bunları bana anlatacak kadar hayatta kalmışsın.”

“İnan bana, ben de herkes kadar şaşırdım buna.”

“Kuş yuvası laboratuvarı ilk laboratuvarlardandı,” dedi. “O zamanlar, hâlâ eski yöntemleri kullanıyordum... İnsan yöntemlerini diyorum yani. Bunun için test tüpleri, elektrik ve bilgisayarlara ihtiyaç vardı ama ihtiyaç duyduğum birçok şeyi bana vermediler. Meleklerin insan teknolojisine karşı gösterdiği direnç, o laboratuvarım 1930’lardan kalma bir Frankenstein bodrumu olmasına neden oldu.”

Video makinesinin OYNAT düğmesen bastı. “O zamandan beri, meleklerin yöntemlerinden hoşlanmaya başladım. Çok daha zarif ve etkin bir yöntemleri var.”

Ekranada iç karartıcı bir odanın parazitli ve gri görüntüsü belirdi. İçeride ufak bir yatak, bir şifonyer ve metal bir sandalye vardı. Birisini tek başına tutsak etmek için mi, yoksa zavallı bir bürokratin uyuması için mi hazırlanmıştı, anlamak güçtü.

“Bu nedir?” diye sordum.

“Bir ara, birisi bu adada bir gözlem sistemi kurmuş. Adanın turistlerin epeyi ilgisini çektiğini düşünecek olursak, hiç de şa-

şırtıcı değil. Bazı odalara ses sistemi de ekledim. Melekler tabii ki izlendiklerini bilmiyorlar, o yüzden sen de bundan kimseye söz etme.”

Ekranda, odanın metal kapısı açıldı. Gömleksiz iki melek ortalarında bir devle apar topar içeri girdiler. Parazitli görüntüye rağmen, iblis Beliel'i tanıdım. Karnının etrafına kanlı bir bandaj sarılıydı.

Arkalarından tanıdık gelen bir başka melek içeri girdi. Parazitli videoda kanatlarının ne renk olduğunu kestirmek güçtü ama koyu turuncu olduğunu tahmin ettim. Onu Paige'in götürüldüğü geceden, onun ve arkadaşlarının Raff'e'nin kanatlarını kestiği geceden hatırlıyordum. Tek kolunun altında, ufak Paige'i bir patates çuvalı gibi tutuyordu.

Paige'in suratı kesik değildi, bacakları da cılız ve cansız bir biçimde sallanıyordu. Paige'in kaçırıldığı gece olabilirdi.

“Kız kardeşin mi?” dedi Doktor.

Hiçbir şey söyleyemeden, evet der gibi başımı salladım.

Turuncu melek Paige'i odanın karanlık tarafına fırlattı.

“Bunu görmek istediğine emin misin?” diye sordu Doktor.

“Evet.” Aslında, istemiyordum. Kız kardeşimi korumak için yanında olmadığım bir zamanda ona neler olmuş olabileceği düşüncesine katlanmak istemiyordum.

Ama başka bir seçeneğim yoktu. Videonun geri kalanını da izlemek zorundaydım.

Kız kardeşim tok bir ses çıkarıp yere düşünce, odanın köşesindeki bulanık uçan kütlenin o olduğunu fark ettim. Paige duvara çarpıp, dermansız bacaklarının üstüne kıvrılınca, suratımı buruşturdum.

Ağızından cılız bir inleme sesi yükseldi ama odadaki kimse bunu fark etmemiş gibiydi.

Turuncu melek, Beliel'in ayaklarını kaldırırken, onu çoktan unutmuş gibiydi. Beliel'i yatağa yatırdılar. Beliel gıcırdayan yaylı şiltenin üstüne yığıldı. Ölmüş gibi gözüküyordu. Keşke öyle olsaydı diye düşündüm.

Arkalarında, küçük kız kardeşim kendisini karanlık köşeye biraz daha çekip, arkaya sindi. Elleriyle bacaklarını cenin pozisyonuna gelecek biçimde karnına doğru çekerken, dehşet içinde fal taşı gibi açılmış gözlerle melekleri izlemeye koyuldu.

Bilinci yerinde olmayan Beliel'in başı tuhaf bir açıda yatak başlığı olarak duran metal bara doğru kaymıştı. Onu biraz daha aşağı çekseler, gayet rahat bir biçimde yatabilecekti. Ama bunu yapmadılar.

Bir başka melek bir tabak dolusu sandviçle ve büyükçe bir bardak suyla içeri girdi. Yiyecekleri ve suyu şifonyere bıraktı.

O, bunları yaparken, diğer iki melek dışarı çıktı ve Turuncu'yla yiyecek getiren melek içeride kaldılar.

"Artık o kadar da sert gözüküyor, değil mi?" dedi Turuncu.

"Yara karın kaslarının ne kadar derinine indi acaba?" dedi sandviçleri getiren melek. "Sence sandviçlere uzanabilir mi?"

Turuncu gelişigüzel bir biçimde şifonyeri Beliel'den öteye çekti. "Artık uzanamaz."

Melekler birbirlerine bakıp pis pis sırttılar. "Bizden istendiği gibi, buraya yiyecek ve su getirdik. Doğrulup uzanamaması bizim suçumuz değil."

Turuncu, Beliel'i tekmelemek istemiş gibi dudaklarını kıvrıdı. "Birlikte çalışmak zorunda kaldığım en sert, pis ve bencil dışlanan olmalı."

"Daha kötülerıyla de çalıştığım oldu."

"Kim?"

"Sen." Melek, ikisi birlikte odadan çıkıp kapıyı kapatırken güldü.

Paige tamamıyla unutulmuş bir halde karanlıkta kıpırdandı. Acıkmış ve susamış olmalıydı.

Yürüyebilse, sessizce yatağın yanına gidip bir sandviç aşırabilirdi. Ama tekerlekli sandalyesi olmadan, yerde sürünmesi, sandviçi kapması ve geri sürünmesi gerekirdi. Bunu yapabilirdi ama neden denemediğini anlamıştım. İnsanın kaçacak bir yeri olmadığına, bir şey çalmayı denemesi zordu.

Video görüntüsü karardı.

Görüntü tekrar geri geldiğinde, odaya muhtemelen kameranın göremediği bir açıdaki ufak bir pencereden ışık sızıyordu. Aradan zaman geçmişti ama ne kadar zaman geçtiğini kestirmek güçtü.

Acı dolu bir kükreme giderek öfkeli bir ulumaya dönüştü. Beliel uyanmıştı ve doğrulmaya çalışıyordu. Tiksinmiş gibi bir ses çıkararak, tekrar yatağa yığıldı.

Kesik kesik nefes alıyor Paige'in hâlâ köşedeki taş zeminde yattığını görmemiş gibi davranıyordu. Belindeki bandajlarda parlak kan lekeleri oluşmuştu. Başını çevirip suya baktı. Öne eğilmeden kolunu uzattı. Ama üstünde sandviçlerin durduğu şifonyere ulaşamadı.

Beliel ne kadar aç ve susuz olursa olsun Paige daha kötü durumda olmalıydı. Minnacıktı. Bedeninde fazla et yoktu.

Beliel elini yana indirip yatağın kenarına vurdu. Bu hareketi yarasını etkileyince de öfkeyle ve acıyla bağırdı.

Geriye uzanıp hareketsiz durmaya gayret etti. Kuru kuru yutkundü ve şifonyerdeki bir bardak suya baktı.

Güç kazanmaya çalışıyormuş gibi içine derin bir nefes çekti ve tekrar bardağa uzandı. Bu sefer, biraz daha ileri uzanmayı başardı ama hâlâ yeterli değildi. Dişlerini sıkarak nefes almaya çalışırken, yine elini suya uzattı. Müthiş bir acı hissediyor olmalıydı. Bir başkası aynı durumda olsa, ona üzülebilirdim.

Öfkeyle inleyip pes etti ve yine geriye uzandı. Suratı acıyla bükülmüştü.

Paige kımıldamış ya da bir ses çıkarmış olmalıydı ki, Beliel birden dikkatle köşeye baktı.

“Burada ne işin var?”

Paige duvara sindi.

“Buraya beni gözetleyesin diye mi yolladılar seni?”

Paige hayır der gibi başını salladı.

“Çık dışarı,” dedi Beliel tükürür gibi. “Dur. Bir işe yara da bana şu masadaki suyla sandviçleri ver.”

Paige dehşet içinde ona baktı. Zavallı bebeğim. İçimden bir ses videoyu kapatmamı söylüyordu. Hem de ne olmuş olursa olsun. Bunları izlemem hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Ama kız kardeşimin geçmişinden bir kesiti gösteren bu görüntüler beni yerime mıhlamıştı. Onu korumak için yanında

olmadığım için Paige bunları yaşamak zorunda kaldıysa, ben de başına gelenleri izlememek edemezdim.

“Hemen!” diye böğürdü Beliel. Sesi öylesine yüksek ve sertti ki, olduğum yerde sıçradım.

Paige daha da geriye sindi.

Sonra, beton zemine uzandı ve kendisini ona doğru itmeye başladı. Gözleri iri iri açılmıştı, pantolonunun bacakları da kendisini yerde iterken neredeyse boş gözüküyordu.

“Neyin var senin? Sakat mısın?”

“Hayır. Sadece diğer insanlar gibi yürüyemiyorum.” Elini öne çıkarıp, birkaç santim daha ilerledi.

“O halde, sakatsın demektir.”

Paige sert zeminde durdu, dirseklerinin üstünde doğruldu. “Farklı bir şekilde hareket ediyorum demek.”

“Evet, bir solucan gibi yerde kıvranıyorsun. Göstersene bana, Ufak Solucan. Eğlendir beni. Buraya sürünürsen, sana suyumun birazını veririm.”

Televizyon ekranından ona yumruk atmak istedim.

Paige sana ihtiyaç duyduğunda neredeydin?

Küçük kız kardeşim suya bakıp kuru kuru yutkundu.

“İçmek istediğini görebiliyorum. Susuzluktan şu anda boğazın paramparçadır.” Kendi sesi de kuru ve çatlak geliyordu. “Çok geçmeden, başın ağrımaya ve dönmeye başlayacak. Sonra, dilin şişecek ve içindeki her içgüdü sana kendi kanını içebilmen için dilini ısırmanı fısıldayacak. Hiç birisini bir bardak suyunu içebilmek için öldürmek istediğin oldu mu? Hayır mı? Çok geçmeden, bunun nasıl bir his olduğunu anlarsın.”

Acısını paylaşmak istermiş gibi kanlı bandajını elledi. “Bu-

raya gel, Ufak Solucan. Bana ne kadar sakat ve terk edilmiş olduğunu ve şu farklı 'yürüme' biçimini göster de sana içecek bir şey vereyim."

"Terk edilmedim."

Beliel ofladı. "Bana seni terk etmemiş tek bir kişinin ismini söyle."

Paige ona irileşmiş gözleriyle ve şirin suratıyla baktı. "Ab-lam."

"Öyle mi? Nerede peki?"

"Buraya geliyor. Gelip beni alacak."

"Ama bana öyle demedi."

"Onunla konuştun mu?" Suratındaki umut dolu ifade beni mahvetti.

"Tabii ki konuştum. Seni bana kim verdi sanıyorsun?"

Yumruğumu o kadar çok sıktım ki, parmak eklemelerim birbirinden ayrılacak gibi oldu.

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır, gerçek bu. Bu konuda kendisini kötü hissettiğini ama artık bana bakmak gibi bir sorumluluğu sürdüremeyeceğini söyledi."

"Yalan söylüyorsun." Sesi titredi. "Öyle demedi."

"Artık çok yorulmuş. Her sabah kalkıp da sana yiyecek bulması, taşıması, yıkaması ve her şeyi yapması gerektiğini bilmekten yorulmuş. Denemiş ama ona çok yük olmuşsun."

İçimdeki tüm gücü yitirdiğimi hissedince, geri geri gıdıp ayakta durabilmek için duvara yaslandım.

"Hepsi öyledir." Beliel'in sesi gayet dostaneydi. "En sonunda, hepsi bizi terk ederler. Hem de onları ne kadar seversek sevelim ya da ne kadar çok şey yaparsak yapalım. Asla yeterli kadar iyi olamayız. Sen ve ben reddedilenleriz. Terk edilmiş olanlarız."

"Yalancının tekisin." Suratını ekşitti, sözcükler ağzından belli belirsiz çıktı. Yere yığılmış vaziyette hıçkırarak ağlarken, tamamıyla çaresiz haldeydi. Ses tonu neredeyse bu canavarın onu teselli etmesini ister gibiydi.

Göğsümün üstünde bir ağırlık varmış gibi hissediyor, nefes almakta güçlük çekiyordum.

"Göreceksin. Hiçbir şey bizlere diğerlerine verildiği kadar kolay verilmeyecek. Sevgi, saygı, hatta dostluk bile. Bunların herhangi birisine sahip olabilmemiz için, bunları hak ettikleri yerlere, bizden daha alt konumlara yerleştirmemiz gerek. Yapabileceğimiz son şey çaresiz ve güçsüz olmak. Güçlü olmalı ve onları dize getirmelisin. Sana yalvarıp söz dinlerlerse, belki sūs köpeğimiz olmalarına izin verebiliriz. Bizim gibi dışlanmışlar, istenilmeye ancak bu kadar yaklaşabilir."

Yedi yaşındaki masum bir çocuğun hassas umutlarını yıkması zaten yeteri kadar kötüydü. Ama beni asıl yerle bir eden şey onu haklı çıkarmış olmamızdı. Paige'in elleri kolları bağlı bir şekilde, vahşi bir hayvan gibi çekıştırılması hafızama son-suza dek kazınmıştı.

"Biraz su ister misin?" Behiel'in sesi tarafsızdı. İyi değildi ama aşırı bir biçimde gaddar da çıkmıyordu.

Kız kardeşim yutkundu ve diliyle çatlak dudaklarını yaladı. Ağladığından, fena halde susuzluk çekiyordu.

"Bana doğru sürün, Ufak Solucan. Gel de sana biraz su vereyim."

Paige bedeni kollarının ön kısmına dayanmış halde yerde hareketsiz yatıyordu. Şüpheyile ona baktı. Beliel'm bu tuzağına düştüğü için dehşet hissediyordum ama bir yandan da içimden çok susadığı için ona doğru sürünmesini istiyordum.

Paige yavaşça kolunu öne uzattı ve güçlkle yerde sürünmeye başladı. Bir kere, iki kere derken, yerde ağır bir tempoyla

süründü. Ölü ve kurumuş bacaklarını ardında sürükleye sürükleye ilerledi.

Beliel ağır ağır ellerini çırpı. "Bravo, Ufak Solucan. Bravo. Kendi türünün ne kadar da minik bir örneğisin. Siz maymunlar hayatta kalmak için ne yapılması gerekiyorsa yapacak kadar zekisiniz. Kendi insanlarına ve yapabilecekleri bazı şeylere kıyasla, ben iyi birisi sayılırım."

Paige üstünde bir bardak suyla bir tabak dolusu sandviçler olan masaya vardı. Şifonyerin yanındaki metal sandalyeye tutundu.

"Onu alabileceğini söylemedim," diye kükredi Beliel. "Bana doğru gelmeni söyledim, masaya git demedim." Öfkeyle doğrulmaya çalıştı ama elini kanayan karnına dayayıp tekrar geri uzandı ve dışarı derin bir nefes verdi.

Paige aleni bir özlemle ve susuzlukla suya bakarak bardağa uzandı.

"Tabii, sen de diğerleri gibisin." Beliel alaycı bir tavrıyla dudaklarını büktü. "Canlı olup kendisinden başka kimseyi umursamayan hiçbir yaratık yoktur. Şimdi, ablandan bir ders aldın ama değil mi? Nihayetinde önemli olan tek şey senin hayatta kalmandır. İnsanlar ve hamamböcekleri bunu çok iyi becerirler."

Paige suya baktı. Sonra, Beliel'e baktı. İçinde bir fırtına kopuyordu ve neyi düşündüğünü bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

"Yapma," diye fısıldadım. "Önce kendi iyiliğini düşün." Bir kez olsun.

Paige bir yudum bile almadan bardağı Beliel'in uzanabileceği bir mesafede tuttu.

Çaresizlik içinde inledim. Bardağı kapıp, suyu ona içirmek istiyordum.

"Ablam beni almaya gelecek." Sesi sanki bundan emin değilmiş gibi çatladı. Ağlamamak içim kendisini zorlarken, suratını buruşturdu.

Beliel suya baktı.

Sonra Paige'e baktı.

"Susamadın mı, Ufak Solucan? Neden kendin içmiyorsun?"

Sesi şüpheliydi.

Paige burnunu çekti. "Senin daha çok ihtiyacın var." İnatçılık ediyordu. O şartlarda bile, kim olduğunu unutmamıştı.

"Biraz su içmezsen öleceğinin farkında değil misin?"

Paige bardağı sallamadan tutuyordu.

Beliel bedenini oynatmadan bardağa uzandı ve aldı. Sırf su olmayabilirmiş gibi, şüpheyile bardağı kokladı.

Sonra, ufak bir yudum içti.

Sonra, büyük bir yudum aldı.

En sonunda, üçte ikisini bitirdi.

Soluklanmak için durdu. Paige ona hakaret etmiş gibi suratına baktı. "Neye bakıyorsun?"

Paige gözlerini kırıştırmakla yetindi.

Beliel bardağı tekrar dudaklarına götürdü ama bu sefer sadece ufak bir yudum daha aldı. Suyun geri kalanını ona veremeyi düşünüyormuş gibi Paige'e baktı.

Sonra, hepsini bir yudumda bitirdi.

"İyi davrandığında böyle olur işte. Bu dersi erken yaşta öğrensen iyi olur. Eskiden işe yaraymış olabilir ama artık fayda etmez. Bu strateji, sadece istendiğinde işe yarar. Ama artık benden bir farkın yok. Çirkinsin. İstenmiyorsun. Sevilmiyorsun. Bunu anlıyorum."

Onu öldürmek için sabırsızlanıyordum.

Paige'e bardağı uzattı. Paige çaresizlik içinde bardağı aldı. Ağzına dikti.

Ağzına sadece minnacık bir damla düştü.

Suratını buruşturdu ama bu sefer gözyaşları da akmadı. Muhtemelen, fena halde susuz kalmıştı.

“Bana sandviçleri ver.”

Paige dik dik ona baktı.

“Sana faydası olmaz. Onları yersen, daha da susarsın.”

Paige önce duraksadı ama sonra sandviçleri aldı. Bunlar teker teker ona fırlatmaya koyuldu.

Sandviçler göğsüne çarpıp, kanlı bandajının üstünde parçalanırken, Beliel cık cık etti. Bir sandviçi toparlayıp birleştirdi ve bir ısırık aldı. “Pek de zeki değilmişsin anlaşılan.”

Video görüntüsü yine karardı.

Tam Paige’in oradan sağ salim kurtulup kurtulmadığını soracakken durdum. Bir an için, artık neye benzediğini unutmıştum. Tabii ki oradan sağ salim kurtulmamıştı.

Doktor parmağını kaseti çıkarma düğmesinin üstüne götürdü. “Yeteri kadar izledin mi?”

“Hayır,” dedim dişlerimi sıkarak. “Henüz değil.”

Elini geri çekti. “Senin cezan. Ne diyebilirim ki?”

Ekran tekrar aydınlandı.

Aradan zaman geçmişti. Işık zayıflamıştı, gölgeler de daha

uzun gözüküyordu. Kapı açıldı ve içeri bir melek girdi. Turuncu gelmişti.

Paige başını kaldırdı. Kimin geldiğini görünce, sandalyeden apar topar uzaklaşıp, Beliel'in yatağının altına süründü.

"Hah, demek buradaymışsın," dedi Turuncu ona bakıp.

"Sen neredeydin?" diye sordu Beliel.

"Bize ihtiyacın yok gibiydi, o yüzden sana biraz yiyeceklerle su getirip uyuman için gittik. Nasılsın?" Turuncu eğilip Paige'e baktı.

"Harikayım, sorduğun için teşekkürler." Beliel'in sesindeki alaycı ifade gayet belirgindi. "Ne yapıyorsun?"

Turuncu Paige'i yatağın atlından çekerken, kız kardeşim çılgılık attı.

"Bırak onu," diye böğürdü Beliel.

Turuncu şaşkınlıkla onu bıraktı.

"İznim olmadan hiçbir şey yapmayacaksın." Beliel, Turuncu'yu kolundan yakaladı ve onu suratına doğru çekti. O durumda canı çok acımış olmalıydı ama bunu kesinlikle belli etmedi. "O kıza dokunmayacaksın. İznim olmadan nefes bile almayacaksın. Uriel seni benim emrim altına verdi. Kendini duvarda bir kıymık olarak bulursun, onca meşguliyeti arasında sana ne olduğunu umursayacağını mı sanıyorsun?"

Turuncu küstah ama biraz da asabi bir ifadeyle ona baktı. "Neden öyle yapacaktıydın?"

"Beni aç ve susuz bırakıp güçten düşürmek istediğinin farkında olmadığımı mı sanıyorsun gerçekten?"

"Sana su ve yiyecek bıraktık," dedi Turuncu dişlerini sıkıp, kolunu Beliel'in elinden kurtarmaya çalışarak. İblis çektiği acıya rağmen, Turuncu'nun kolunu sıkı sıkı tutuyor, bırakmıyordu. "Seni sokaklarda ölüme terk edebileceğimiz halde geri de getirdik."

“Geri getirmemiş olsaydın, Uriel işini bitirirdi. Siz çocukların hâlâ ona yalan söyleyecek cesareti yok demek ha? İlahi bir ceza alacağından korkuyorsun. Eh, vereceği ceza bir daha uyanıp da akşam yemeğime uzanamazsam sana vereceğimden yine de hafif olur. Anlaşıldı mı?”

Turuncu öfkeyle başını salladı.

Beliel kolunu bıraktı.

Turuncu geriye doğru bir adım attı.

“Doğru dürüst yiyecek bir şey ve su getir. Beden sıcaklığında taze et getir. Fındık ezmesi ve reçelli sandviçlerle yaşayabilecek bir çocuk değilim ben.”

Turuncu suratında pis bir ifadeyle gitmek üzere arkasını döndü.

“Ama ona birkaç sandviç getirebilirsin.” Başıyla Paige’i işaret etti. “Odanın bir köşesinde durup gününü berbat edecek sakat bir şey kadar kötüsü yok.”

Turuncu yine yatağın altında kalmış olan Paige’e baktı, sonra Beliel aklını yitirmiş gibi ona baktı.

“Sorun mu var?” dedi Beliel.

Turuncu ağır ağır başını salladı.

“Çok yazık. Şimdi, parmaklarımı kanma daldırıp duvarları boyamak için beklemek zorunda kalacağım.”

Turuncu gitmeye davrandı.

“Kız için bir sūrahi su ve biraz süt de getir. Pronto, tüylü çocuk. Burada bütün hafta öylece yatamam. Senin o değerli baş meleğinle konuşmak için ne kadar çabuk uçabilirsem, sen de görevinden o kadar çabuk azat edilirsin.”

Turuncu gitti.

“Dışarı çık, Ufak Solucan. Kötü kalpli dev melek gitti.”

Paige yatağın altında kafasını uzattı.

“Aferin sana kuzucuk.” Beliel gözlerini yumdu. “Ben biraz

şekerleme yaparken, bana bir şarkı söyle.” Diğer meleğe göstermemek için direndiği acıyla suratını buruşturdu. “Haydi. Herhangi bir şarkı olur.”

Paige tereddütle *Minik Minik Yıldızcık* şarkısını söylemeye koyuldu.

Sonra, ekran karardı.

“Bu kadar,” dedi Doktor televizyonu kapatırken.

“Sonra neler oldu?” diye sormadan önce, yutkunarak ağlamamaya çalıştım.

“Beliel kuş yuvasına uçabilecek kadar iyileşene dek onu evcil hayvanı gibi yanında tuttu. Baş melek Uriel’e rapor vermesi gerekiyordu. Uzun süredir ortalıkta olmayan efsanevi bir melek hakkında bilgi vermesi gerekiyordu.”

Raffe. Beliel Raffe’nin kaçtığını söylemiş olmalıydı.

“Konu her neyse, Uriel çok öfkeleni. Beliel de bu olaydan sonra gerçekten kötü bir ruh haline girdi ve öfkesini kız kardeşinden çıkardı. Günlerce ona evcil hayvanı gibi bakı, karnını doyurduktan, sırlarını anlattıktan ve onu beraberinde her yere götürdükten sonra, onu tıp ekibine verdi. Onu bize verdi ve bir daha da geriye bakmadı.”

Doktor videokaseti çıkardı. “Bizler, daha doğrusu onlar, onu şu anki haline dönüştürene dek, kız kardeşin onu sordu.”

“Onu mu sordu?”

Doktor omuzlarını silkti. “Yeni çevresinde tanıdığı tek kişi oydu.”

İçimden beliren kusma isteğiyle, evet der gibi başımı salladım.

“Onu tam olarak neye dönüştürdünüz?”

“Bir gün için yeteri kadar ceza çekmedin mi?”

“Umurundaymış gibi numara çekme. Anlat bana.”

İçini çekti. “Çocuklar Uriel’in en sevdiği projeydi. Bazen, Tanrı rolünü oynamaktan hoşlandığını düşünüyorum... Çok uzun süre önce, insanlar bana da bu suçlamayı yapmışlardı. Çocukları kendisinin bile tarif edemeyeceği bir şeye dönüştürmek istiyordu. Çocukların taklit etmesini istediği şeyleri daha önceden görmediğini ama önemli olan kimsenin de zaten bunları görmediğini söyledi.”

Sormaya korkuyordum ama yine de sordum. “Ne olmalarını istiyordu?”

“Hilkat garibeleri. İnsan yiyen, anormal çocuklar olmalarını istiyordu. Yeryüzünde ipini koparmış vaziyette dolaşacaklar ve meleklerin sonu gelmez politik makineleştirme sevdasının bir parçası olarak nüfusa dehşet saçacaklardı.”

Yani, onları nephilim olarak gösterecek, Raffe’yi de işini yapmamakla itham edebilecekti. Böylece, rakibinin itibarını yerle bir edecek ve Haberci seçimini kazanacaktı.

“Kasti olarak çocukları hilkat garibelerine mi dönüştürdünüz?”

Doktor sanki onu anlamamı beklemiyormuş gibi içini çekti. “İnsan ırkı sona ermek üzere ve ben korkudan aklını yitirmek üzere olanlardan biriyim. Bunu durdurmanın bir yolunu bulamazsak, işimiz bitmiş demektir.”

Akrep fabrikasına iyice bakmamı istemiş gibi kollarını iki yana açıp etrafı gösterdi. “Bir fark yaratabilmek, bunu durdurmanın bir yolunu bulabilmek için son derece özel bir yerdeyim. Tesislerine ve bilgilerine erişimim var. Bana güveniyorlar ve burunlarının dibinde biraz da olsa dilediğim gibi çalışabiliyorum.”

Yorulmuş gibi sırtını duvara yasladı. “Ama insan ırkına sadece bana söylediklerini yaparak yardım edebiliyorum. Korkunç şeyler isteseler de. İnsanın ruhunu lime lime etse de.”

Doktor duvardan kendisini öne itip ofiste volta atmaya başladı. “Her gece kâbuslarına giren o kararları almayan kişi olabilmeyi çok isterdim. Ama buradayım. O adam benim, bir başkası değil. Anlıyor musun?”

Anladığım tek şey, bu adamın küçük kız kardeşimi kesip biçtiği ve bir ‘hilkat garibesine’ dönüştürdüğüydü. “İnsan ırkına nasıl yardım ediyorsun?”

Ayakkabılarına baktı. “Meleklerden gizlediğim birkaç deney yaptım. Biraz melek bilimi ya da büyüsü seçtim, artık buna ne dersen de. Sonra, bunları arada sırada uyguladım. Öğrenirlerse, beni öldürürler. Ama şu ana dek sadece boşa umut veren netice aldım. Henüz doğrulanmış bir başarı elde edemedim.”

Bu çocuk kasabını yaptığı iş yüzünden pohpohlamaya hiç niyetim yoktu. Ama onu suçlayarak da bir yere varamayacaktım.

“Neden kız kardeşimi bir makine gibi hareket edecek hale getirdin?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Dimdik oturuyor, her hareketi kaskatı bir halde yapıyor, artık boynunu aynı şekilde çalışmıyormuş gibi kafasını çeviriyor. Anlarsın ya? Bir makine gibi.” Tabii, saldırdığı zamanlar dışında.

Aklımı yitirmişim gibi bana baktı. “O kızım her yeri bir bez bebek gibi kesilip yeniden dikildi. Bir de kalkmış neden öyle hareket ettiğini mi soruyorsun?” Paige’e bunlara yapan adam sanki esas düşüncesiz yaratık *benmişim* gibi bana baktı.

“Acı çekiyor.” Bunu sanki Paige’in ne durumda olduğunu bilmiyormuşum gibi söyledi. “Tamamıyla işlevsel olması, onun tahammül edilemez, ruhunu paramparça eden acıları çekmediği anlamına gelmez. Her yanının kesildiğini, kaslarının çıkarılıp

yerine başka şeyler koyulduğunu, dikişler atıldığını, bedeninin her dokusunun değiştirildiğini düşün. Şimdi bir de kimsenin sana ağrı kesici vermediğini düşün. İşte, bu durumda ona aspirin bile vermediğini düşünürken yanılmıyorum galiba?”

Doktor ciğerlerimdeki havayı bir yumrukla boşaltmış gibiydi.

“Bunlar aklımdan bile geçmediyse, kız kardeşinin gittiğine şaşırmmamak gerek, değil mi?”

İçim parçalanmadan onun ne durumda olduğunu düşünemeyecek hale gelmiştim.

Raffe'ye bile onu iyi tanımadan önce bayılmadan aspirin vermeyi önermişim. Düşmanın acısını dindirmeyi teklif etmişim ama bunu kendi kız kardeşim için yapmak aklımdan geçmemişti. Neden?

Çünkü bir canavara benziyordu, o yüzden. Canavarların acı çekebileceğini düşünmemiştim.

“Nerede olabileceğine dair herhangi bir fikrin var mı?” Sesi- min titrediğini duyunca, güvenim yerle bir oldu.

Karanlık televizyona baktı. Burada değil. Gelmiş olsaydı, çoktan duyardım. Ama haklısın. Kısa bir süreliğine buradaydı, sonra bir şey aramaya koyuldu. Ya da birisini.”

“Kimi? Bana ve anneme geldi zaten. Dünyadaki tek varlıkları bizleriz.”

“Beliel,” dedi Doktor kendinden emin bir tavırla. “Onu anlayabilecek tek kişi Beliel. Onu kabul edip herhangi bir yargıda bulunmayacak olan tek kişi de o.”

“Neden söz ediyorsun? O Paige'in yardım isteyebileceği son kişi.”

Omuzların silktilti. “O, bir canavar. Kız kardeşin de öyle. Onu bir ucube olarak görmeyecek, biraz olsun neler geçirdiğini başka kim anlayacak?”

“Biz...” Sözcükler boğazıma dizildi.

Paige'in Beliel'i bulmak istemiş olması beni afallatmıştı.

Ama Direniş Kampı'na ikisi birlikte geldiyse, onların bir canavar ekibi olarak yakalanmaları gerekmez miydi? İkisi birlikte olmalıymış, biz insanlara ait değilmiş gibi.

"Bir parça Stockholm Sendromu da geçiriyor olabilir."

Kulağa hoş gelmeyen bir isimdi bu. "Nedir o?"

"Kaçırılan bir kurbanın onu kaçıran kişiye karşı bir tür bağılılık hissetmesi."

Hayretten dilimi yutmuş gibi suratına baktım.

"Sık görülmez ama olabilir."

Sandalyenin arkasını sıkıca kavrayıp yaşlı bir kadın gibi titreyerek oturdum. Küçük Paige'in Beliel gibi bir kâbustan başkasına sığınmak istememesi fikri beni dünyanın sonunun gelişi kadar bile sarsamazdı.

"Beliel," dedim güçlkle nefes alarak. Gözlerimi yumup ağlamamaya gayret ettim. "Onun nerede olduğunu biliyor musun?" Ağzımdan çıkanlar, kalbime hançer saplıyor gibiydi.

"Şimdiye kadar yeni kuş yuvasına gitmiştir. Orada önemli bir şeyler oluyor. Beliel'in de baş melek için yapması gereken bir iş var."

"Ne işi?"

"Bilmiyorum. Ben bir laboratuvar maymunundan ibretim. Sadece bilmem gerekenler söylenir bana." Bana baktı. "Tekne kaptanıyla Alkatraz'daki tutsakların kurtarılmasını konuş, sonra da kuş yuvasına git."

"Ama ya..."

"Kaptanı kurtarma operasyonuna ikna et ya da etme, kuş yuvasına git. Burada birçok insanın ölüyor olması, orada olan bitenden daha kötü değil. Kız kardeşin insanların daha büyük bir mezbahaya salıverilmesinden daha önemli. Bunu durdurmanın bir yolunu bulamazsak, dünya kocaman bir mezbahaya dönüşecek."

Bu sözler beynimi harekete geçirdi. "Paige neden bu denli önemli?" Sesimin şüpheli çıkmış olması elimde değildi.

"O, çok özel bir kız. Meleklerle karşı savaşımızda bize yardımcı olabilir. Onu kuş yuvasında bulursan, buraya getir. Onunla çalışırım. Yardım edebilirsem ederim."

"Nasıl yardım edeceksin?"

Yarı utanmış, yarı heyecanlanmış gibi ensesini kaşıdı. "İtiraf etmem gerekirse, henüz bilemiyorum. Bu son gruptaki çocukları bir tür olarak hayatta kalma şansımızı artıracak biçimde değiştirdim. Çaresiz zamanlarda yapılacak çaresiz bir girişim gibi. Melekler öğrenirlerse, beni paramparça ederler. Ama değiştirilen çocuklar yaptığım şeyin işe yarayıp yaramadığını görmeme fırsat kalmadan kuş yuvasındaki saldırıda öldüler."

Ufak ofiste volta atmaya başladı. "Şimdi, sen bana o çocuklardan birinin hayatta olduğunu söylüyorsun. Onu bulmamız gerek. Ne yapabileceğini, hatta yaptığım şeyin düşündüğüm biçimde işe yarayıp yaramadığını bile bilmiyorum. Ama insanlık adına elimize bir fırsat geçmiş durumda. Ufacık bir fırsat ama şu anda elimizde olanlardan çok daha iyi."

Ona kuduz bir melekten daha fazla güvenmiyordum. Ama Paige'i bulmama yardım edecekse, o an için planına uyacaktım. "Tamam. Paige'i bulmama yardım et, ben de onu sana geri getireyim."

Ona güvenmediğimi biliyormuş gibi bana baktı. "Şunu bir açıklığa kavuşturayım. Beliel gibi birisinin kız kardeşini kontrol etmesine izin veremeyiz, anlıyor musun? Beliel'in kontrolü altında, sonumuzu getirecek önemli bir araca da dönüşebilir. Onu mutlaka Beliel'den uzaklaştırmalısın. Son şansımız kız kardeşin olabilir."

Harika.

Tüm bunlar gerçekleşmeden önce Paige'le birlikte annem uyanmadan önce mısır gevreği yiyip, televizyondaki çizgi film izlediğimiz bir cumartesi sabahı daha geçirebilirdim. O gibi sabahlarda, en büyük endişemiz hafta sonunda en sevdiğimiz mısır gevreğinden kalıp kalmamış olması ya da şekersiz türden mi yiyeceğimiz olurdu.

"Bu adadan kaçamazsam ya da beni bulamazsan..." Doktor başına gelebilecek korkunç şeyleri düşünmüş gibi duraksadı. "Kız kardeşinin neler yapabileceğini ve insanlara yardım edip edemeyeceğini anlamak sana düşüyor. İnsanlığa yardım edemediği takdirde, ben sadece düşman adına korkunç işler yapan bir doktor olup çıkarım. Lütfen, beni o kişi konumuna sokma."

Benden yardım isteyip istemediğinden emin değildim ama yine de tamam der gibi başımı salladım.

O da başını salladı. "Tamam, benimle gel."

Canavar fabrikasının kalbinden çıkıp taş geçitten bir başka odaya girdik. Kapının yanında unutulmuş bir raftaki kartpostallara ve anahtarlıklara bakılacak olursa, orası eskiden bir hediyelik eşya dükkânıydı.

İçeride birkaç insan yardımcı ve tutsak vardı. Yardımcılar temiz suratlarıyla, taranmış saçlarıyla ve temiz giysileriyle diğerlerinden hemen ayırt ediliyordu. Bir de tutsakların sahip olmadığı kendinden emin bir halleri vardı.

“Madeline,” dedi Doktor.

Belirgin surat hatları olan, yaşlanmış bir bale öğretmeni ya da modeli andıran bir kadın salma salına yanımıza geldi. Her hareketi ve adımı, eskiden ya sahnede ya da podyumda olma-ya alışmış gibi zarif ve akıcıydı. Grileşmiş saçlarını sıkıca bir topuz halinde bağladığı için de zümrüt yeşili gözleri daha da ortaya çıkmıştı.

“Ona bir yer bulabilir misin?” diye sordu Doktor alçak sesle.

Madeline bana baktı. Kim olduğumu görmek için şöyle bir bakmadı. Dikkatle saçlarıma, boyuma ve suratımın her kıvrımına, çıkıntısına baktı. Beni ezberlemeye, görünüşümün her ayrıntısını bir gruba uydurmaya çalışıyor gibiydi. Tekrar tutsak grubuna baktı.

Tutsakların hepsi kadındı ve çiftler çiftler ayrılmışlardı. Kızıl sarı saçlı, çilli ve pembe tenli ikiz kız kardeşler vardı. Diğer çiftler muhtemelen ikiz değillerdi ama ilk bakışta onlar da öyle gözüküyorlardı. Bir çift dolgun bedenli, çikolata tenli kadın; saçları bal rengi omuzlarını aşan sıska iki kız ve Akdeniz halkına özgü gözleri ve teni olan uzun boylu iki kadın daha vardı.

Madeline odada etrafına bakındı, sonra bana baktı.

“Yanlış beden tipi ve yanlış yaş,” dedi.

Kapı açılınca, bir adam içeri iki genç kız getirdi. Benim gibi koyu renk saçlı, çıkık elmacık kemikli, minyon tipliydiler.

“Ya bunlar?” dedi Doktor.

Madeline lazer gibi delip geçen bakışlarını kızlara çevirdi. Sonra, yine bana baktı.

“Bu iki daha iyi eşleşiyor,” dedi onları içeri getiren bronz tenli adam kızları göstererek.

“Bunu da uydurmak zorundayız,” dedi Madeline başıyla beni işaret ederek.

“Baş meleğe bulabildiğimiz en iyi eşleşmenin bu mu olduğunu söyleyeceksin?” diye sordu adam.

Baş melek, sözcüğünü duyunca, tenimin karıncalandığını hissettim.

“Aynı renk ten ve aynı beden tipi,” dedi Madeline. “Bir kaç değişiklikten ve saç kesiminden sonra, ikiz gibi olacaklar.”

“Olmazlarsa, sırf senin değil, hepimizin hayatı tehlikeye girer,” dedi adam.

Madeline başını sallayan Doktor’a baktı.

“Değiştirin yerlerini.”

Adamın suratı karardı. “Sırf kocan bir hapisane hücresinde tutsak diye, sevgili doktor her parmağını şaklattığında hayatımızı bu adamın istekleriyle değiştiremezsin.”

“Daniel, lütfen sana söyleneni yap.” Madeline’in sesi hem

emir verir gibi, hem de biraz tehditkâr çıkmıştı.

Daniel içine derin bir nefes çekti. Herkes bize bakıyor, odadaki gerilimi hissediyordu.

İki kıza baktı, sonra birisini kolundan tuttuğu gibi dışarı çıkardı.

İçimdeki o soğuk yanım, sakın soru sorma diyordu. Görebildiğim kadarıyla, yanıt lehime olmayacaktı. Ayrıca, kız kardeşime faydası dokunabilirdi. "Birisini tutsak mı aldınız?" dedim.

Yakın bir tarihte, çenemi kapalı tutmayı öğrenecektim.

"Burada, hepimiz tutsağız," dedi Doktor. "Birisinin hayatını kurtarmak için elimden geleni yapıyorum."

O anda anladım.

Onu bir kenara çekip "Hapishaneden kaçış, umduğumuz gibi gitmezse, annemin güvende olmasını sağlar mısın?"

"Annen, hani şu ortalıkta dolanıp alarmları çaldıran kadın mı?"

Evet der gibi başımı salladım.

"Bu konuda söz verebileceğimi sanmıyorum."

Şaşılacak bir biçimde, annemin güvende olacağını *sağlama*-ya söz vermesinden daha çok hoşuma gitmişti bu yanıtı. Dürüst bir yanıt vermişti.

"En azından, dener misin?"

Bu sorum çok da hoşuna gitmemişti.

"Paige de onun sözünü dinler." Annemin bizden yapmamızı istediği bazı şeyleri düşününce, tam olarak doğruyu söylemiş sayılmazdım ama ona ayrıntılardan söz etmeme gerek yoktu.

Biraz düşündükten sonra, tamam der gibi başını salladı. "Denerim."

Alabileceğim en iyi yanıt şimdilik oydu.

"Bir de Clara isimli bir kadın..."

Bu sefer, hayır manasında başını salladı. “Ben bir sihirbaz değilim. Alkatraz denen cehennemi yok edemem. Söz verebileceğim tek şey, onu güvende tutmaya çalışacağım.”

Benden geriye doğru bir adım attı ve Madeline’i bir köşeye çekti. İkisi bir köşede fısıldayarak konuşmaya başlayınca, ben de bir durum değerlendirmesi yapabildim.

Koyu renkli saçları olan kız yanıma geldi. Aynı boydaydık. Beden ölçülerimiz de aynıydı, koyu renkli saçlarımız ve gözlerimiz de.

Eşleşen kızlar.

Baş melek.

Politikacı Uriel’in kuş yuvası kulübünde dehşet içindeki birbirine benzeyen kadınlarla çalım atışı geldi aklıma.

Elim içgüdüsel bir hareketle ayı kılıcıma gitti; oyuncak ayının yumuşacık postunu okşayıp rahatlamak istedim ama yerinde yeller esiyordu.

San Francisco'ya yaptığımız tekne yolculuğu en az Alkatraz'a bizi götüren yolculuk kadar sessiz ve iç bunalıcıydı. Aradaki tek büyük farksa, başımızda akrepler yerine insan muhafızlarının oluşuydu.

Madeline ve ekibi iki düzinelik grubumuza dikiş dikip dikemediğimizi ya da kostüm tasarlayıp tasarlayamadığımızı, mücevher yapmayı bilip bilmediğimizi soruyorlardı. Evet dersek, bunları klipsli not defterlerine kaydediyorlardı. Bunların hiçbirisini yapmayı bilmiyordum ama onlar da umurlarındaymış gibi davranmıyorlardı.

O teknede en son ne zaman yolculuk ettiğimi bilemiyordum. Gökyüzü her zamanki gül pembesine bürünmüştü ama o sabah daha ziyade taze bir çürük rengini andırıyordu.

Kaptanla konuşabilir miyim diye etrafıma bakındım ama muhafızlar beni sert bir biçimde tuvaletlere götürdüler. Geri dönerken, merdivenlerin yanındaki duvarda asılı bir kalemle klipsli defter gördüm. Böylece, yolculuğun geri kalanını tekne kaptanıyla konuşamaz ve bir not vermek zorunda kalırsam diye, ona söylemek istediklerimi yazarak geçirdim.

Söylemek istediklerimi mümkün olduğunca ikna edici bir

şekilde ifade etmeye çalıştım. İşim bitince, kâğıdı katlayıp ceketimin cebine soktum ve buna ihtiyaç duymayacağımı umdum. Kaptanı kendim ikna edebilirsem, çok aha iyi olacaktı.

Limana varınca, hepimiz gümüşüğüne çıktık ve Alkatraz'da olmadığımıza inanamadık. Yakalandığımız gece yaralanan akrepler ortalıkta yoktu. Kırık dökük iskelenin üstünde ve sabah güneşinin oluşturduğu ilk gölgelerin arasında kan lekeleri vardı.

İnsan muhafızlarımız etrafta akrepler ya da melekler olmadığı halde, gidecekleri yönü değiştirmediler.

“Neden kaçmıyorsunuz?” diye sordum muhafızlardan birine elimde olmadan.

“Kaçıp ne yapacağız?” dedi tüm tutsakların duyabileceği bir biçimde. “Çöplerde yiyecek artıklar mı arayacağız? Melekler bizi avlayacak diye gözümüze uyku girmemesini göze mi alacağız?”

Etrafındaki tutsaklara baktı. Hepimiz tereddütlü, dikkatli ve şaşkın görünüyorduk. “Melekler diğerlerine zarar verebilirler ama bana veremezler. Ben yanlarından geçtiğimde, yaratıkları yolumdan çekilir. Her gün üç öğün yemek yerim. Ilık ve güvenli bir yerde kalırım. Siz de aynı şeyleri yapabilirsiniz. Sizler seçilmiş kişilersiniz. Yapmanız gereken tek şey, talimatlara karşı çıkmamak.”

Basit sorumu bir propagandaya çevirişinden, Kıyamet Öncesi'nde bir kamuoyu yaratıcısı olduğunu tahmin ettim. Özgür olduğunu söylemediğini fark ettim.

Rıhtıma bırakılmış olan silah, çanta ve diğer değerli eşya öbeği adeta telaşla incelenmiş ve rıhtıma yakın bir yere saçılmış gibi duruyordu. Geriye kalanlar sadece en kötü silahlar, ters yüz edilmiş çantalar ve oyuncaklardı. Aradığım iki şeyi de bulana dek öbeği karıştırdım.

Annemin izleme cihazı hantal bir cep telefonunu andırıyor, bir çantanın yanında duruyordu. Raff'e'nin kılıcı da aynen bıraktığım gibi, karıştırılmış ve içinden giysiler dökülen sırt çantasının altında gizlediğim yerde duruyordu. Kılıcı gizleyen oyuncak ayı Raff'e'nin aşağı konup onu kurtarmasını beklermiş gibi göğe bakıyordu.

Derin bir oh çektim. İzleme cihazını ve kılıcımı kaptım, oyuncak aya uzun süredir görmediğim bir arkadaşımın gibi sarıldım.

"Onları burada bırakman gerek," dedi Madeline. "Kuş yuvasına hiçbir şey sokmana izin yok."

Tahmin etmeliydim. Onları geride bırakmam gerekiyordu ama en azından bir yere gizleyebilirdim. Diğer muhafızlar büyük bir ihtimalle Madeline'in benimle ilgili ayrı planları olduğunu fark ettiklerinden bana bulaşmıyorlar, onunla başlarını derde sokmak istemiyorlardı.

Annemin iz sürme cihazına baktım. Ekranda, benim okum San Francisco rıhtımını gösteriyordu. Paige'in okuyorsa, Pasifik kıyısındaki Yarım Ay Körfezi'ne işaret ediyordu.

"Nerede bu yeni kuş yuvası?" diye sordum Madeline'e.

"Yarım Ay Körfezi'nde."

Paige gerçekten de Beliel'i mi arıyordu? Gözlerimi yumdum; karnımdan bıçaklanmış gibi hissettim.

İzleme cihazını kapattım. Onu ve kılıcımı yanıma almayı çok istiyordum ama bir seçeneğim yoktu. İzleme cihazını gizlemek istiyordum ama bende kalamayacaksa annemde olmayıydı.

Tüm dünya geride bırakılmış cep telefonlarıyla kaplanmıştı. İnsanların bir izleme cihazına dokunmaması büyük bir ihtimaldi. Cihazı kapattım ve kendimi gitmeye zorlayarak bulduğum bir yere bıraktım.

Öte yandan, kılıcın gizlenmesi gerekiyordu. Eşyaları karıştıranların acelesi olması büyük bir şanstı, çünkü oyuncak ayının elbisesin fazla uzun olduğunu fark ederlerdi. Ayıyı bir zamanlar bir mağazanın parçası olan bir kalas ve giriş yığının arasına gizlemeden önce, son bir kez okşamadan edemedim.

Tam kılıcı elimden bırakacaktım ki, görüşüm dalgalandı ve bulanıklaştı.

Kılıç bana bir şey göstermek istiyordu.

Eski kuş yuvasında Raff'eyle birkaç saat geçirdiğim camdan ve mermerden otel süitindeydim. Gizli içki satılan kulübünü ziyaret edişimizden ve kanat transplantından önce olmalıydı.

Süitin diğer tarafından duş sesi geliyordu. Oturma odasının penceresinden San Francisco'nun yerle bir olmuş halini gösteren panoramik manzara olmasaydı, süit huzurlu ve şık bir yer sayılabilirdi.

Raffe üstündeki takım elbiseyle tüm muhteşemliğiyle yatak odasından çıktı. Koyu renkli saçlarıyla, geniş omuzlarıyla ve kaslı bedeniyle, hayatımda gördüğüm tüm film yıldızlarından daha hoş gözüküyordu. Gecesi bin dolar olan bir otel süitine aitmiş gibiydi. Yaptığı her hareketten, attığı her adımdan zarafet ve güç akıyordu.

Gözüne bir şey takıldı ve pencereye doğru yürüdü. Aym önünden bir dizi melek geçti. Cama doğru eğildi, melekleri izlerken neredeyse suratını cama yapıştırdı. Suratındaki her çizgi, bana Raff'e'nin onlarla birlikte uçmak istediğine işaret ediyordu.

Sanırım, mesele sadece kanatlarını geri istemesi de değildi. Bir keresinde Paige'le birlikte midye kabuklarıyla süslediğimiz bir kâsede egzotik balıklar besliyorduk. Babam bize kâsede her zaman mutlaka en az iki balık olması gerektiğini, çünkü bazı

türlerin bir gruba ait olması gerektiğini söylemişti. İçlerinden biri yeteri kadar uzunca bir süre yalnız kaldığında bu yüzden ölüyordu.

Meleklerin de öyle olup olmadığını merak ettim.

Melekler gecenin karanlığında, ayın ardında gözden kaybolduğunda, Raffe yana döndü ve penceredeki aksine baktı. Takım elbisesinin ceketinin arkasındaki yarıktan dışarı çıkmış kanatları aşağıdaki kulüpte gördüğüm diğer meleklerin kanatlarına benziyordu ama öyle değillerdi. Kopuk kanatlar giysilerinin altına bantlanmıştı ve normal gözüksün diye yerleştirilmişti.

Bir süre gözlerini yumdu, hüznünü yutkunarak gidermeye çalıştı. Tam pencereden dönerken, beyaz gömleğinde bir şey gördü.

Bunu aldı ve havaya tuttu. Bir saç teliydi. Parmaklarını üstünde gezdirdi. Saç teli koyu renkli ve uzundu. Bana aitmiş gibi duruyordu.

Saç telimin gömleğine nasıl iliştiğini düşünmek komikmiş gibi dudakları seğirdi. Aşağıdaki kulübün yanındaki koridorda onu öptüğüm zaman üstüne konmuş olabileceğini tahmin ettim. Raffe de böyle düşünmüştü.

O rüyada bir bedenim olsaydı, yanaklarım kıpkırmızı kesilirdi. Bunu düşünmek bile beni utandırıyor.

Şarap şişeleriyle çevrili mermer bara doğru gitti. Barın altına baktı ve ufak bir otel dikiş paketi çıkardı. O kadar pahalı bir odada kalabilen birisinin neden bir acil durum düğme ve dikiş setine ihtiyacı olabilirdi bilemiyorum ama vardı işte. Paketi yırtıp açtı ve ipliği çıkardı. İplik tıpkı kanatları gibi kar beyazıydı.

Saç telini ve ipliği yan yana tutup, başparmağıyla ve işaret parmağıyla çevirerek birbirine doladı.

Uçlarını bir araya getirip tezgâhın üstünde duran kılıcın yanına gitti ve teli kılıcın kabzasının etrafına sardı.

“Şikâyet etmeyi kes,” dedi kılıca. “Şans getirsin diye yapıyorum.”

Şans. Şans. Şans.

Bu sözcük zihnimde yankılanıp durdu.

Dengemi sağlayabilmek için, kırık iskeleye yaslandım. İçime derin derin nefes çekmeye başlayınca, dünyaya tekrar odaklanabildim.

Raffe gerçekten de saç telimi mi saklamıştı?

İnanması güçtü.

Dikkatle kılıcın kabzasına baktım. Saç teli ve iplik birbirine dolanmış halde gerçekten kabzanın altındaydı. Kar beyazı bir ipliğe dolanmış kapkara bir saç teli.

Parmağımı saç teliyle ipliğin üstünde gezdirdim ve gözlerimi yumdum. Parmağımda kâh saç telini, kâh ipliği hissederken, Raffe'nin de aynı şeyi yaptığımı düşündüm.

Kılıç bana şans mı diliyordu?

Raffe'yi özlediğini biliyordum. Geri dönmeyecek olursam, kılıcın onu bir daha görme şansı olmayabilirdi. Başka birisiyle bir bağ kursa bile, o kişinin Raffe'yle bir bağı olmayacaktı ve ne olduğunu bilmeyecekti. Dolayısıyla, bana şans dilemesi ve Raffe'yi biraz hatırlatması için bir nedeni vardı.

Kılıcı geride bırakmak hiç hoşuma gitmiyordu ama başka seçeneğim yoktu. Üstünü yine ayıyla ve elbisesiyle, kırık tahta parçalarıyla ve kirişlerle örttüm.

Ayağa kalkıp yürümeye başladığımda, kendimi çıplak hissettim. Yağmacıların enkaz yığınlarının arasında gizli hazineler bulmak gibi bir lüksü olmamasını umdum.

Kaptan tekneden inene dek, grubumuz minibüslerden, arazi araçlarından ve kısa bir okul otobüsünden oluşan bir konvoyla götürüldü. Madeline kaptanı o dehşet verici yük konteynerlerinden birine götürdü. Ben de öylece peşlerinden gittim.

“Bu gece bir kaçış planı uygulanacak,” dedim alçak sesle.

Adam önce bana, sonra Madeline’e, sonra tekrar bana baktı. Düşündüğümünden daha gençti –muhtemelen otuzunu bile geçmemişti– temiz suratlıydı ve dazlaklı. “Sana iyi şanslar.” Sesi düşmanca da değildi, davetkâr da.

Madeline yük konteynerinin kilidini ve metal kapılarını açtı. Konteynerin içindeki raflar konserve çorbalarla ve sebzelerle, sıra sıra içkilerle ve kitaplarla doluydu. Bir köşede pille çalışan bir lamba, ufak bir fiskos masasının yanında da pofuduk minderli bir sandalye duruyordu. Kıyamet Öncesi standartlarına göre, oldukça rahat ve sevimli bir yer sayılırdı.

“Tekneyi geri götürmen ve tutsakları alman isteniyor,” dedim. Adamın surat ifadesi öylesine tereddütlüydü ki, hayır demesine fırsat vermeden konuşmaya devam ettim. “Tamamıyla güvendesin. Tüm akrepler ve melekler gitmiş olacak. Bu gece bir göreve gidiyorlar.”

Kaptan konteynerin içine girdi ve ışıkları açtı. “Hiçbir şey tamamiyle güveli değildir. Hem o tekne beni hayatta, karnımı da tok tutuyor. Bunu riske atamam. Seni gammazlamam ama kimsenin o tekneye dokunmasına da izin veremem.”

Yardım etsin diye Madeline’e baktım. “Onunla konuşamaz mısın? Yani, senin de o adada tutsak olan bir yakının var, değil mi?”

Madeline gözlerime bakmamak için başını öne eğdi. “Doktor ufak projelerine yardım ettiğim müddetçe onu güvende tutacak.” Omuzlarını silktilti. “Gitmemiz gerek.”

Madeline’den kendisine bir içki koymakta olan kaptana baktım. “Bu, bir fark yaratabilmek için eline geçmiş bir fırsat. Tüm o insanların hayatını kurtarabilirsin. Hayatta kalabilmek için yapmak zorunda kaldığını hissettiğin her şeyi telafi et. Orada neler olup bittiğini sen biliyorsun.”

Bardağı masaya indirdi. “Onu nereden buldun Madeline? Küçük-Baş-Belası’nım bize nutuk çektiği yetmiyor mu?”

“Yapılması gereken doğru şey bu,” dedim.

“Doğru şeyler zenginler ve korunan kişiler için bir lükstür. Geri kalanımız için, doğru olan tek şey başımızı beladan uzak tutmak ve elimizden gelen en iyi şekilde hayatta kalmak.” Sandalyeye oturup bana bakmamak için kitaplardan birini açtı.

“Sana ihtiyaçları var. Onlara yardım edebilecek tek kişi sensin. Annem ve arkadaşım...”

“Sırf senden kurtulmak için seni gammazlamamak konusunda fikrimi değiştirmeden git buradan.” En azından, bana yardım etmediği için huzursuz olmuş gibiydi.

Madeline kapıyı kapattı. “Kapıyı kilitlemiyorum.”

“Sorun değil,” dedi kaptan konunun kapandığını ima eden bir ses tonuyla.

Birisini hayatını başkaları için riske atmaya ikna etmenin

ne kadar zor bir şey olabileceğini hafife almıştım. Direniş'in ne tür meseleleri olursa olsun, bu tür bir amaç uğruna hemen öne atılırlardı.

"Tekneyi başka birisi kullanabilir mi?" diye sordum Madeline'e.

"İskeleden çıkarmaya çalışırken batıramayacak kimse yok. Birisini bir kahraman haline getiremezsin. Jake belki fikrini değiştirir diye kapıyı kilitlemedim."

"Yeterli değil. Tekneyi bu gece geri götüreceğ birisini bulmam gerek."

Madeline'in asistanı Daniel otobüsün penceresinden bronz suratını uzattı. "Gidelim!"

Madeline kolumdan tutup beni otobüse doğru çekiştirdi. "Haydi, gel. Bu, artık bizim sorunumuz değil."

Kolumu hızla geri çektim. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Cebinden ufak bir tabanca çıkarıp bana doğrulttu. "Doktora seni kuş yuvasına götüreceğimi söyledim, şimdi bunu yapacağım. Özür dilerim ama kocamın hayatı buna bağlı."

"Birçok kişinin hayatı kurtulabilir; kocanınki de kurtulabilir. Bunun için sadece..."

Olmaz der gibi başını salladı. "Burada o tekneyi kullanabilecek başka kimse yok. Birisini bulsak bile, Jake'ten daha fazla riske atmaz hayatını. Kocamın hayatını sonucu belli olmayan bir kurtarma planı için riske atamam. Gidelim. Hemen." Beni kolumdan vurup otobüse bindirmek istermiş gibi kararlı bir ifade vardı bakışlarında.

Tereddütle Madeline'le birlikte otobüse doğru yürüdüm.

Terk edilmiş arabaların arasından I-280 otoyoluna çıkıp güneye doğru yol aldık. İskelelerden uzaklaştıkça, Alkatraz kaçış planıyla ilgili daha da kötü hissetmeye başladım. Kaptan Jake köle kaptan olarak halinden gayet memnun gözüküyordu. Hayatta kalmasını sağlayan tek şeyi gözden çıkaracak, sonlarına götürdüğü o insanları kurtarmak için hayatını riske atacak mıydı?

Ufak da olsa yapma şansı vardı. O da insandı ve insanlar bazen o tür şeyler yaparlardı.

Ama akrepler görev yerlerine uçarlarken, gün boyunca içki içip suçluluk duygusuyla karışık bir aptallık duyar hale gelmesi daha büyük bir ihtimaldi.

Olanlar çok fazlaydı. Annem ve Paige çok fazlaydı. Kılıç, Clara ve Alkatraz'daki onca insan...

Her şeyi zihnimdeki kasaya attım ve kapağını kapatmak için zihnen sıkıca ittim. O kasada artık kocaman bir dünya vardı. İçindeki her şeyin bir anda dışarı dökülmesi gibi ciddi bir risk olmadan açmaya kalkışamazdım. Arkadaşlarımızın bazıları'nın Kıyamet Öncesi'nde terapistleri vardı. O kasada biriktirdiklerimi bir terapist tüm kariyeri boyunca ancak çözebilirdi.

Otobüsün arka koltuklarından birinde otururken, açık

pencereden dışarı bakıyordum ama aslında bir şey gördüğüm yoktu. Ölü arabalardan, hurdalardan, yıkılmış ve yanmış binarlardan oluşan bulanık bir görüntü vardı gözlerimin önünde.

Ta ki iki siyah arazi aracının yanından dikkatle dolanana dek.

Arazi araçları park halinde olduğu halde, içlerinde sürücüler vardı. Etrafa bakınıyor, her an harekete geçmeye hazır gibi gözüküyorlardı. Üç adam yolun kenarında yerdeki bir şeyi kurcalıyorlardı. O kadar küçük bir şeydi ki, ne olduğunu seçemedim.

Arabaların yanından geçerken, sürücüler gayet net bir biçimde gördüm. İlk önce, onları yeni sarı saçları yüzünden tanımadım. Ama Dee'yle Dum'm çilli suratlarını nerede olsam tanırdım.

Tekne kaptanıyla belki konuşmak için yeteri kadar fırsat bulamam diye ona yazdığım mektup geldi aklıma. Cebimden çıkarıp bakışlarımı beni görmelerini dileyerek onlara diktim. Yanlarından geçerken, onlar da bizi dikkatle izlediklerinden en sonunda beni gördüler.

Aşağı doğru kaykılıp muhafızların ne yaptığını görmelerini engellemeye çalıştım. Sonra, Dee'yle Dum'ın göreceğinden emin olacak biçimde mektubu kaldırıp, pencereden dışarıya attım.

Mektup yere düştü ama ona bakmadılar bile. Bunun yerine, istiflerini hiç bozmadan otobüsün geri kalanını incelediler. Mektubun yere düştüğünü gördüklerinden emin olduğum halde, almak için arabadan çıkmadılar.

Başımı rahat davranmaya çalışarak kaldırdım ve muhafızların ne yaptığını görüp görmediklerine baktım. Bana bakan tek kız yanımda oturan, bana benzeyen kızdı ve herkese ne yaptığımı söyleyecekmiş gibi bir hali yoktu. Herkes Direniş grubu-

nu paranoyaya varan öylesine büyük bir dikkatle süzüyordu. Tabii, artık paranoya diyebileceğimiz bir şey kaldıysa.

Hepimiz yol kenarındaki adamları birer nokta kadar kalıncaya dek izledik. Tahminimce, Körfez Bölgesi'ndeki gözetim sistemleri için kameralar yerleştiriyorlardı. Otoyola da birkaç kamera yerleştirmek istemeleri doğaldı.

Kalp atışlarımın normale dönmesi biraz zaman aldı; bir ara gülmek için kendimi zor bile tuttum. Direniş hakkında bir daha iyi bir şey düşünebileceğimi sanmıyordum. Ama birileri hayatını riske atacaksa ve büyük bir kurtarma operasyonu düzenleyecekse, kesinlikle onlar olacaktı. Bunun olacağının garantisi yoktu ama Bir-Numara-Kaptan-Jack'e güvenmekten çok daha iyiydi.

Yarım Ay Körfezi'nin etrafı Pasifik kıyısında hilal biçimi bir kumsalla çevriliydi. Depremler ve deniz fırtınaları sahil şeridini fena halde yıpratmış, neredeyse tanınmayacak hale getirmişti. Yarım Ay Körfezi artık kıyıda yeni açılmış onca göçükle ve çıkıntıyla artık daha ziyade Krater Ayı Körfezi'ne benziyordu.

Yeni kuş yuvası eskiden okyanusun kenarındaki kayalık uçurumlara bakan şık bir oteldi. Otel, bir mucize eseri etrafındaki dik kayalıklarla birlikte yıpranıp çökmemiş olan bir arazi parçasının üstünde duruyordu. Körfezden geriye kalanlarla otel adacığını daracık bir kara köprüsü birleştiriyordu ve manzaranın tamamı uzaktan bir anahtar deliğini andırıyordu.

Kara köprüsü eskiden otele giden yol değildi. Bir zamanlar bir golf alanının bir parçası olmalıydı. Kocaman, bir malikâneye benzeyen otele doğru giderken, yol eskiden her neyse, şimdi içimde kabaran hisler kadar engebeli ve titrekti. Denize o denli yakın olmasına rağmen, otelin sapasağlam duruyor olması inanılmazdı.

Tuhaf bir biçimde hâlâ çalışan hafif renkli bir süs çeşmesine bakan ana girişten geçtik. Araba yolu artık bir uçurumdan aşağı devam eden bir yolun sonundaydı.

Yan taraftan, kaldırımın hâlâ sağlam olduğu ve golf alanının aşağıdaki muhteşem okyanus manzarasını tümüyle gördüğümüz yerden devam ettik yolumuza. Çimler hem yeşildi, hem de hâlâ Kiyamet Öncesi'ndeymiş gibi kesilmişti.

Bu hayalimsi manzarayı bozan tek şey, alanın bir kenarındaki uçurumundan yarısına kadar sarkmış boş yüzme havuzuydu. Yolumuza devam ederken, ürkünç kocaman bir dalga uçuruma vurdu, muhteşem bir sprej oluşturdu ve geri çekilirken havuzun büyükçe bir bölümünü beraberinde götürdü.

Ana bina bir Regency aşk romanından fırlamış bir çiftlik malikânesi gibiydi. Otobüs durup park ettikten sonra, hepimizi arka girişe götürdüler. Merdivenleri çıkıp, bir oyunun kulisine dönüştürülmüş gibi gözükten krem ve altın renkli bir balo salonuna girdik.

Her yerde üstü kostüm dolu tekerlekli ayaklı askılar duruyordu. Kabarık elbiseler, tavus kuşu ve devekuşu tüyleriyle süslü yarım maskeler, 1920 tarzı şapkalar ve parıltılı saç bantları, şık kesimli elbiseler, çizgili takım elbiseleri ve zarif smokinler vardı. Bunlar da yetmezmiş gibi, raflardan ve odadaki askılardan her renkten incecik peri kanatları sarkıyordu.

Otel üniformalı bir insan ordusu kostümlemlerle ve büyük bir şok içindeki kadınlarla ilgileniyordu. Kadınlar ve genç kızlar aynaların önüne geçmiş makyaj yapıyor ya da birisi onlara yaparken kımıldamadan oturuyordu. Ayrıca, giydirilen, sonra da görkemli elbiseleriyle ve eski moda topuklu ayakkabılarla tüm personelin önünde dolaştırılan kadınlar vardı.

Makyözler ellerinde pudralarla ve fırçalarla bir aynalı istasyondan diğerine koşturuyorlardı. İstasyonlardan birinden havaya o kadar çok saç spreji ve parfüm yayılıyordu ki, o noktaya pus çökmüş gibi gözüküyordu.

Kostümler öylesine büyük bir hızla dolaştırılıyordu ki, bir-

birlerine çarpmamaları inanılmazdı. Asabi bir enerjiyle odada dolanıyor, etrafa sahte tüyler ve pullar dağıtıyorlardı. Salondaki herkes gözle görülür bir biçimde gergin ve ürkekti.

Orada Uriel'in ikiz ödülleri olamayacak kadar çok kadın vardı. İçeride en azından yüz kişi olmasına rağmen, neredeyse kimse konuşmuyordu. Gerilim sık bir partiye, oyuna ya da tüm o aktivite ne içinse, bir hazırlık odasındaki gibi değil, bir cenaze evindeki gibiydi.

Girişte içeri bakakaldım. Ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Karmaşa hoşuma gitmişti. Gizlice salondan çıkıp Paige'i ya da Beliel'i arayabilirdim. Madeline bizi unutup, bir grup kuaföre emirler yağdırmaya gittiğinde, her şey daha da iyi hale geldi.

Kurdelelerin ve simli kumaşların arasında dolanmaya başladım. Fısıltıyla söylendiğini duyduğum tek mantra şuydu: "Ne yaparsan yap ama kendine koruyucu bir melek bul."

Balo salonunun bir köşesinde hazırlanmakta olan bir grup eşleşmiş kadının arasına karışverdim. Bana benzeyen kız çoktan oraya gitmişti. Kadınlar tek yumurta ikizleri gibi çiftlere ayrılmışlardı ama zaten bazıları gerçekten de ikizdi.

Demek bu kadınlardan bazıları onları eski kuş yuvasında gördüğümde bu yüzden o kadar dehşet içindeydiler. Alkatraz'daki hücrelerinden alınmışlardı ve muhtemelen Uriel'i memnun etmediklerinde başlarına gelecek meşum olaylardan haberdarlardı.

Oraya gittiğimde, kuş yuvası kulübü manzarasının gerçeküstü olduğunu düşünmüştüm ama artık kabusumsu fabrikadan oraya getirilen kızlar için tüm bu olanların ne kadar çılgınca olduğunu anlayabiliyordum.

Tam gizlice salondan çıkabileceğim kadar herkesin meşgul olduğun düşündüğüm anda, Madeline'in asistanı Daniel telaşla

onunla konuşmak için yanma gitti. Sesi sessiz kuş yuvasında yankılandı.

“Kahverengi saçlılar. Ufak tefek olacaklar ama orantılı ölçülerini olacak,” dedi. Daniel ona söylemişim sana der gibi baktı.

Madeline çiftler halinde duran gruba göz gezdirdi. Herkes avlanmak üzere pike yapacak bir şahinin saldırmalarını bekleyen tavşanlar gibi donakaldı. Kızlar oldukları yere sinerek ve oradan başka her yere bakarak Madeline’in dikkatinden kaçmaya çalıştılar.

Madeline bana ve eşim Andi’ye baktı. Kahverengi kızların en ufak tefekleri bizdik. Dudakları suratına inatçı bir görünüm vererek gerildi.

“Hepimizi ciddi ciddi tehlikeye atmayacaksın, değil mi?” dedi Daniel. Madeline’in bunu yapacağına inanıyormuş gibi konuşmuştu. “İstediği kriterlere uyan elimizdeki en iyi seçeneği sunmalıyız. Bunu biliyorsun.” Hissettiği korku gözlerinin o yalvarır halinden ve omuzlarındaki gerilimden belli oluyordu.

Madeline gözlerini yumup içine derin bir nefes çekti. Doktor her kimi koruyorsa, onun için çok önemli birisi olmalıydı.

“Tamam,” dedi. “Hazırlayın onları.”

Daniel bize baktı. Herkes bakışlarını izleyip bize döndü. Gözlerindeki anlayışla rahatlama karışımı ifade hiç hoşuma gitmedi.

Çalışanlar aşırı yorgun gözükseler de, bize hemen özel bir ilgi göstermeye koyuldular. Bir duş, losyon, parfüm, saç kesimi, elbise ve muhteşem makyaj kasırgasından sonra, Madeline’in karşısına geçtik.

Maskelerimiz plastik maskeler yerine simli makyajdan oluşuyordu. Şakaklarımızda başlayan mavili gümüşlü kurdeleler birbirine dolanıyor, gözlerimizin etrafında bir kıvrım oluştu-

rup elmacık kemiklerimizin üstünde sona eriyordu.

Üstümüze tam oturan bordo renkli, dökümlü ipek kumaştan dikilmiş bir örnek elbiseler giydik. Tavus kuşu tüyü iliştirilmiş birer de saç bandı taktık. Düşmelerini engelleyen lastikli, kalçalarımıza kadar uzanan külotlu çoraplar giydik. Şekilli, parlak, harika ama çok daha rahatsız topuklu ayakkabılar da geçirdik ayağımıza.

İnsanlar hayatta kalabilmek için sokaklarda mücadele verirken, ben orada ayak parmaklarımı sıkıyan on iki santim topuğu olan ayakkabılarla kibar davranmaya çalışıyordum.

Madeline etrafımızda ağır ağır bir daire çizdi. İtiraf etmem gerekiyordu ki, gerçekten de ikiz gibi olmuştuk. Saçlarım Andî'ninki gibi omuz hizasında kesilmişti ve başlarımızın tepesine lüleler şeklinde toplanmış saçlarımıza o kadar çok sprey sıkılmıştı ki, bunları ancak bir kasırga kuvvetindeki rüzgâr dağıtabilirdi.

"Kırpıklar çok iyi olmuş," dedi Madeline. İnanılmaz derecede uzun, uçları gümüş renkli kırpıklar takmıştık. Uriel'in beni eski kuş yuvasında bir anlığına görmesinin ardından tanımasını beklemiyordum ama o sırada annemin bile beni tanıyamayacağı bir halde olmak bana yine de güven veriyordu.

Madeline incelemesini bitirip başını salladı. "Benimle gelin, kızlar. Baş meleşin yanma giren bir sonraki çift siz olacaksınız."

Uriel'in süiti muhteşemdi. Oturma bölümü devasa boyutlardaydı... Hollywood filmlerinde gördüğümüz tarz bir yerdi. Duvarlardan ikisinde okyanusun baş döndürücü, 180 derecelik bir manzarasını görecektir kocaman pencereler vardı. Ufukta bir pus bulutu yaklaşıyor, suyun üstünde kıvrılıp dönüyordu. Manzara büyüleyiciydi. Topuklarımız kalın halıya basar basmaz, hayranlıkla yavaşlamamak elde değildi.

"Buraya gelin, kızlar," dedi Madeline. Ten rengi deri koltukların ve sandalyelerin ardında, bir köşeye yerleştirilmiş geniş çalışma masasına doğru gitti. Duvarın önündeki masanın iki yanını işaret etti. "Baş melek süitinde olduğunda, bu iki noktada duracaksınız. Size hareket etmenizi söylemedikçe hiçbir şey yapmayın. Bir heykel gibi durun demiyorum... Sizler zaten birer heykelsiniz. Sadece nefes almanıza izin var, o kadar. Anlaşıldı mı?"

Bize gösterdiği yerlere geçtik. Yerde tam olarak nerede durmamız gerektiğini gösteren şeffaf bantlar vardı.

"Sizler canlı sanat eserlerisiniz. Baş meleğin ödülleriisiniz ve o masasında otururken iki yanınızda duracaksınız."

Pozisyonlarımızı aldık. Madeline omuzlarını dikleştirdi, göğsünü öne çıkardı, tek omzunun kıvrımlarını belirginleştirdi ve

nasıl durmamız gerektiğini gösterdi. Aynı şeyleri biz de yaptık. Yanımıza gelip duruşumuzu düzeltti, tek elimi kalça yasladı, başımı hafifçe yana eğdi ve saçlarımı düzeltti. Mağaza sahiplerinin aynı şeyleri vitrin mankenlerine yaptıklarını görmüştüm.

“Baş melek süitinden çıkınca, siz de peşinden gideceksiniz. Masanın ve diğer eşyaların etrafından aynı anda geçin. Her zaman iki adım gerisinden yürüyün. Geride kalırsanız, sakın koşmayın. Çaktırmadan hızınızı attırıp ona yetişin. Her zaman zarif olun hanımlar. Hayatınız buna bağlı.”

“Ya tuvaletimiz gelirse?” diye sordu Andi.

“Tutun. Birkaç saatte bir, yemek yemek ve tuvalete gitmek için mola verilecek. Ekibimizden birisi gelip, size yiyecek ve molalarda makyajınızı ve saçlarınızı düzeltmek için malzemeler getirecek. Bazen, baş melek uzun bir toplantı öncesinde size kendisi de mola verebilir. Siz evcil hayvanları isteklerini yerine getirdiğiniz müddetçe, size iyi davranabilir.” Sesinden bunun bir teselli değil de bir uyarı olduğu apaçık belliydi.

Masanın diğer tarafına gitti ve bizler o rahatsız pozisyonlarda dururken dikkatle bizi inceledi. Başını sallayıp hemen tuvalete gitmemizi söyledi. Geri döndüğümüzde, onun yardımı olmadan pozisyonlarımızı yeniden aldık. Bize tekrar baktı ve ufak tefek düzeltmeler yaptı.

“İyi şanslar hanımlar.” Sesi hiç de keyifli değildi.

Arkasını döndü ve süitten çıktı.

Kapı tekrar açılana dek, o pozisyonunda neredeyse bir saat durduk. Uriel’in bizi neden orada istediğine dair aklımdan her türlü olasılık geçmişti. Sırf benim değil, etrafımdaki herkesin hayatını tehlikeye atan bir başka aptalca, gerzекçe planın ortasında kalakalmıştım. Uriel için bir biblo gibi davranırken, oradan sıvışıp Paige’i nasıl arayabilirdim?

Dakikalar geçerken, zamanla omuzlarımız sarktı. Ama dışarıda sesler duyar duymaz, gözümün ucuyla Andi'nin de en az benim kadar canlandığını gördüm. Kalbim öylesine hızlı atmaya başladı ki, göğsümün titrediğini bile görebiliyordum.

Kapı açıldı ve Uriel içeri girdi. Suratındaki dostane gülümseme samimi gibiydi ve gözlerine bile yansyordu. Pencereleden içeri sızan okyanus parıltısında, kanatları yine kirli beyaz gözüküyordu. Alkatraz Adası'nda bana koyu bir renk gibi gelen şey, o pembe ışıktaki mavimsi bir ılıklik gibi gözüküyordu. Sanırım, suya yansıyan akşamüzeri güneşi onun gibi bir katili bile yumuşak gösterebiliyordu. Herkesin California'da yaşamak istemesine şaşmamak gerekirdi.

"... Yarın sabah ikincil laboratuvarından raporların gelmesi gerek." Arksında bir kadın yürüyordu. Altın renkli saçları omuzlarına dökülüyordu. Surat hatları kusursuzdu. İri mavi gözleri vardı. Sesiye... Eh, tıpkı bir meleğin sesi gibiydi. Laylah.

Midemdeki kasların hepsi birden gerildi ve o gerilimle topuklu ayakkabılarımın üstüne devrileceğimden endişe etmeye başladım. Laylah. Raffe'yi ameliyat eden baş doktor. Raffe'nin sırtına kendi kanatlarını değil de, bir iblisin kanatlarını diken kadın. Kusursuz çenesine okkalı bir yumruk atmanın yaratacağı tatmin hissi, korkunç bir biçimde ölmeye değer mi acaba diye düşündüm.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" dedi Uriel kapıyı kapatırken.

Laylah ona dik dik baktı; hem incinmiş, hem de kızmış gibiydi. "Bu kadarını bile başarmamız bir mucize. Bunu biliyor-sun, değil mi? Sadece on ayda, tüm kıyamet sonrası makinesini işletmeyi başardık."

On ay mı?

"Birçok proje, o kadar sürede hayata bile geçemez. Normal bir ekip olsa, şimdi hâlâ ilk grup üstünde deneyler yapıyor

olurdu ve dünyaya salıverilmeye hazır olgun bir çekirge sürüsü elde etmekten senelerce, hatta onlarca sene uzak olurduk. Eki-bim yorgunluktan ölmek üzere Uriel. Bunu dediğine inana...”

“Sakin ol,” dedi Uriel. Sesi yatıştırıcı, surat ifadesi yumuşaktı.

Melek istilası daha iki aydan kısa bir süre önce gerçekleşmişti. Gerçek istiladan önce mi laboratuvarlar kurmuşlardı?

Uriel onu deri koltuğa götürüp oturttu. Sonra, koltuğun yanındaki sandalyeye oturup ayaklarını mermer fiskos masasına koydu.

Ayakkabılarının kapkara tabanı, masanın üstüne yerleştirilmiş bir şişe şarabın ve çiçeklerin yanında kirli gözüküyordu. Yoksa manzara gayet güzeldi. İki narin melek pahalı mobilyaların üstünde dinleniyorlardı.

Uriel içine derin bir nefes çekti. “Nefes al. Tanrı’nın Dünyası’nın nimetlerinin keyfini çıkar.” Elini sanki bununla bir ilgisi varmış gibi, muhteşem kumsala bakan pencerelerine doğru gururla salladı. Ona nasıl yapıldığını gösterirmiş gibi, tekrar içine derin bir nefes çekti.

Laylah dediğini yaptı ve içine birkaç derin nefes çekti. O ana dek, iki melek de bize yemek masasına baktıklarından fazla bakmamışlardı. Onlar için birer biblodan ibarettik.

Bakışlarımı bir heykele yaraşır vaziyette kitap raflarındaki bir noktaya dikmişim. İstedğim son şey, onları izlediğimi fark etmeleriydi. Sensei’me göre, zaten insanın düşmanlarını gözünün ucuyla izlemesi daha iyiydi.

“Bu projeyi yönetemeyeceğini düşünseydim, üstlenmeni istemezdim.” Uriel şarap şişesini aldı ve tepesindeki ambalaj kâğıdını çıkardı. “Senden daha usta bir kimerabilimcisi daha tanımıyorum Laylah. Bunu hepimiz biliyoruz. Şey, daha doğrusu, Gabriel’den başka herkes biliyordu.” Haberci’den söz eder-

ken, sesinde belli belirsiz bir alay vardı. “O salak çıkırtkan asla diyarın Baş Hekimi olmamalıydı. Sen olmalıydın. Ben Haberci seçilir seçilmez de olacaksın. Belki unvanını Baş Yaratıcı'ya bile değiştirebilirim.”

Laylah'nın kusursuz dudakları şaşkınlıkla ve keyifle aralandı. Hah, bu iş çok hoşuna gitmişti.

“Çığırtnan bu projenin başında olsaydı, hücreli yaratıklarla işe başlardı ve senelerce hiçbir sonuç alamazdık,” dedi Uriel şarap açacağını çevirirken.

“Yüzyıllar sürerdi,” dedi Laylah. “Sırf uzmanlık dalı diye, her şeyin hücreli yaratıklarla başlaması gerektiğini düşünüyor.”

“Yöntemleri binlerce sene öncesine ait. Öte yandan, sen... Bu işi başaracağını biliyordum. Sen bir dahisin. Elimizdekileri karıştırıp eşleştirmektense, neden bir şeyi sıfırdan yaratmaya çalışalım ki? Yani, bunun da son derece karmaşık olmadığını söylemiyorum tabii.” Tıpayı çıkardı. “Yaptığın iş tam manasıyla muhteşem. Bu projenin inanılmaz, rekor kıracak bir hızla ilerlediğini biliyorum.”

Başını salladı. Bakışlarını üstüne dikti.

“Ama daha hızlı gitmesini istiyorum.” Dostane ifadesi birden daha acımasız bir hal aldı. Bir kadehe kırmızı şarap doldurdu. Şarap bir bardağa dolan kan gibi gözüküyordu.

“Bunu yapabileceğini biliyorum Laylah.” Ses tonu yumuşak ve cesaret vericiydi ama emir verdiği de belli belirsiz seziliyordu. “Bunu başaramayacağını düşünseydim, işi sana vermezdim. Personelinin sayısını üç misline çıkar, gerek kalırsa çekirgeleri vaktinden önce dünyaya getir.” Kadehi ona uzatıp, kendisine de bir kadeh şarap aldı.

“Personelimi kiminle üç misline çıkaracağım? Daha fazla insanla mı? İnsanlar tür yaratmakla ilgili hiçbir şey bilmedikleri için, köpekleri alıp eğitsem daha yerinde olur.”

"Dünyanın bu bölgesi bulabileceğin en iyi insanlarla dolu. Bunu sen demiştin. Mekke, Kudüs ya da Vatikan yerine, o yüzden bu ruhsuz yerdeyiz. Oradaki yerli halk dizlerinin üstüne çöküp, bize eski dünyadaki gibi saygı gösterirdi. Ama bunun yerine, ekipmanları, laboratuvarları ve çok iyi eğitilmiş biyologları seçtik. Hatırladın mı?" Şarabından bir yudum aldı. "Buraya gelmek isteyen sendin. O yüzden, bu işi başar Laylah."

"Elimden geleni yapıyorum." "Şarabını yudumlayınca, dudakları koyu kırmızıya büründü. "Son çekirge grubunun istediğin gibi aslan dişleri ve kadın saçları var ama ağızlarını doğru dürüst kullanamıyorlar. İncil'deki tarife daha çok uymalarını istiyorsan, biraz daha zamana ihtiyacımız var."

Uriel fiskos masasındaki bir kutudan bir puro çıkardı ve ona uzattı. "Puro?"

"Hayır, teşekkür ederim." Bir modelinki gibi uzun bacağına diğer bacağının üstüne atınca, koltukta otururken narin kıvrımları ve hatları ortaya çıktı. Kusursuz feminen formun şaheseri gibiydi; bir melekten ziyade bir tanrıçayı andırıyordu.

"Dene bir tane. Hoşuna gidecek."

Onun hayır diyeceğini düşündüm. İri, küllü uçlu bir puronun ona bile yakışmayacağını görebiliyordum. Ama Laylah tereddüt etti.

"Cidden, tanrıların nektarının sıvı olarak değil de duman olarak içilmesi gerekmediğini kim bilebilir? Üst kademelerimizin buna pek merak sarmasına şaşmamak gerek."

Laylah puroyu almak için öne uzandı. Sırtı kaskatı oldu. Bacakları yeni pozisyonunda pek rahat gözükmüyordu. Puronun kahverengi ucunu yakarken, bedeni kendinden emin değilmiş ve hantalmış gibi gözükmüyordu.

"Çekirgelerin kusursuz olmasına gerek yok," dedi Uriel. "Sadece iyi bir gösteri yapmaları gerek, o kadar. Uzun süre ha-

yatta kalmalarına bile gerek yok... Ortalığı yakıp yıksınlar, insanlara eski tarza göre, İncil'e göre işkence etsinler, sayılarıyla göğü karartsınlar yeter."

Laylah bir nefes çekti. Onun bir amatör gibi öksürüğe boğulmasını bekliyordum ama öyle olmadı. Ama neredeyse burnunu kırıştırıracaktı. "İşleri hızlandırmaya çalışırım."

"Çalışmak gerçekleştirmekle aynı şey değil." Uriel'in sesi yumuşak ama kararlıydı.

Laylah içine derin bir nefes çekti. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Baş melek."

"Güzel. Bundan hiç şüphe duymadım zaten." Dumanı üfle-di. İyi bir puro olmalıydı. Tatmin olmuş gözüküyordu Ayağa kalkınca Laylah da kalktı. "Partiyi kontrol etmem gerek. Muh-temelen, aşağısı iyice kontrolden çıkmaya başlamıştır. Kutla-malara ne zaman katılacaksınız?"

Laylah her nasıl başardıysa, daha da huzursuz oldu. "İşe geri dönmem gerek. Personelim bana ihtiyacı var."

"Tabii ki sana ihtiyaçları var. Ama bir geceliğine sensiz idare etmeleri gerekecek. Baş Hekim olmanın görevlerinden biri de önemli törenlere katılmaktır. İnan bana, bu seferki tarihe geçecek. Kaçırmak isteyeceğini sanmam." Uriel onu kapıdan dışarı çıkardı. "Madeline denen maymun törene katılmana yardım edecek."

"Peki Majesteleri." Laylah kaçarcasına gitti.

Uriel sonraki birkaç saat boyunca parti için giyindi. Belli ki bir başka dönem kostüm partisi olacaktı ama bu sefer tema yarı gizlenmekle ilgili gibiydi.

“Maskeleri ve kanat örtülerini her yere dağıtın,” dedi asistanına. Bu arada, Madeline ve diğer iki kişi de grimsi kanatlarını buğulu beyaz bir şeyle kapladılar. Melekler için kostümleri getirecek olanlar Madeline ve ekibi olduğu halde, Uriel sadece melek asistanına talimatlar veriyordu. “Bütün meleklerin kimliklerinin belirsiz olduğunu hissetmelerini istiyorum. İnsan Kızlarına gelince... Onlar da kanat taksınlar.”

“Kanat mı?” dedi asistanı. Kanatları gök mavisiydi; meleklerin kimliklerini gerçekten gizlemek istediklerinde neden kanatlarını örtmeleri gerektiğini anlamıştım. “Ama Majesteleri, şaraplarla ve kostümlerle, İnsan Kızlar sarhoş askerler tarafından melek sanılabilirler.”

“Ne kötü olur değil mi?” Uriel’in ses tonu hiç de öyle düşünmediğini belli ediyordu.

“Ama bazı askerler bir hata yaparlarsa...” Asistanı nazik bir biçimde cümlesini yarıda kesti.

“O zaman, Michael’ın değil de benim Haberci olmam için

dua etsinler. Dünyanın dört bir yanında bitmek tükenmek bilmez askeri seferlerinin başında olan Michael'ın aksine, törene ben atkılıyorum. Bu tür korkunç bir hatanın nasıl yapılabileceğini anlamak üzere burada olacağım. Raphael'e gelince, düşüğünü kabul etmeseler bile, İnsan Kızlar ile karışmak konusunda ne kadar nutuk attığını hatırlayacaklardır; Nöbetçileri de aynen bunu yaparak düşmüştü."

Madeline ve asistanları Uriel'in kanatlarının üstüne bir kat siyah tüy yerleştirdiler; böylece, altında kalan beyaz materyal tüylerin boşluklarının arasında görünebiliyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi Uriel asabi bir ses tonuyla.

Madeline Uriel'in onunla konuştuğunu duyunca, gözleri dehşet içinde açılmış bir halde Uriel'in asistanına baktı. Sonra, eğilip selam verdi ve olduğu yerde sindi. "Ben, şey, kostüm giymek isteyebileceğinizi düşünmüştüm Majesteleri." Sadece Haberci'ye Majesteleri diye hitap edildiğini düşünmeye başlamıştım; etrafındaki yalakalar onu yüceltmek için öyle hitap ediyor olmalıydılar.

"Bir maskeyle kanat örtücü takacağım ama uzaktan bile kim olduğumun anlaşılması gerek. Tanınmayacak olanlar kitleler. Size kitleler gibi mi geliyorum?"

"Kesinlikle hayır Majesteleri." Madeline korkudan nefessiz kalmış gibiydi. Adamlarıyla birlikte, titreyen ellerle tüyleri ve beyaz materyali çıkardılar. "Derhal daha uygun bir kıyafetle geri döneceğiz." Tüyleri arkalarından sürükleyerek apar topar gittiler.

"Özürlerimi kabul edin Majesteleri," dedi asistanı eğilerek.

"Sanırım, onlardan zeki davranmalarını beklemek fazla olur."

Sonra, şarap ve diğer içkilerle ilgili bir konuşmaya daldılar. Söylediklerine bakılacak olursa, Körfez Bölgesi'ndeki bütün

barları o gece meleklerle kesintisiz içki ikramı yapabilmek için boşaltmışlardı. Bir kez daha, nasıl bizim savaş halinde olduğumuz ama onların olmadığını fark ettim. Onlara göre, biz insanlar önemsizdik.

Son kuş yuvasına yaptığımız saldırıya rağmen, melekler insanlara karşı savunmalarından ziyade içkilerle ve kostümlerle daha fazla ilgileniyorlardı. Tabii, tüm meleklerin sadece yaralanmış ve tamamıyla iyileşecek olması –çoktan iyileşmedilerse– muhtemelen inanılmaz güvenlerini daha da destekliyordu.

Parmaklarımı gizlice kılıcımın olması gerektiği noktada elbisemin üstünde gezdirdim. Elbisenin kumaşı incecik ve savunmasızdı.

Çok geçmeden, Madeline ekibinin tamamıyla Uriel'in süiti-ne geri geldi. Parıltılı kanatları bulunan 1920'ler tarzı bir sürü takım elbise getirmişlerdi. Uriel'i hazırlamaya başladılar.

Uriel altın renkli parıltılı kanatları olan beyaz bir takım elbise giydi, yine altın rengi bir maskeden ziyade bir tacı andıran bir şey taktı. Taç alnının üstünden yükseliyor, boyunu daha da uzun gösteriyor ve surat hatlarını gizlemeden gözlerinin etrafında kıvrılıyordu.

Boy aynasında kendisine baktığında, Andi'yle arkasına geçmemizi emretti. Makyajımız bu arada yenilenmişti ve melek kanadından daha çok peri kanadını andıran parıltılı şeffaf kanatlar takılmıştı. Kostümüne kusursuz birer aksesuar olmuş-tuk.

Uriel'in neden kahverengi saçlı, minyon tipli kızlar istediğini daha iyi anlamıştım. Ufak bedenlerimiz onunkini daha da iri gösteriyordu. Kanatları devasa boyutlardaydı, boyuysa son-suza dek devam ediyormuş gibi gözüküyordu. Bizler elmaslarla süslü altın tacının koyu renkli ipekli arka planıydık.

Parti tam başlamak üzereyken oraya vardık. Kanatlı adamlar ve muhteşem kadınlar çok katlı terasta ve aşağıdaki golf alanında sohbet ediyorlardı. Meşaleler ve ateşler güneş batmadan önce gökyüzünü kaplayan altmımsı renge karışıyor, alanı aydınlatıyordu.

Oraya buraya asılmış renkli fenerler rüzgârda lime lime olmuş balonlar gibi sallanıyordu. Altın ve gümüş renkli fiyonk kurdeleler ve parlak konfetiler olan uzun bistro masaları parti alanının belirli yerlerine yerleştirilmiş, tüm alana bir kutlama havası vermişti.

Köpükler golf sahasının kenarındaki dik kayalıklara sert bir biçimde vururken, dalgalar da diğer tarafta kalan kumsala hafifçe çarpıyordu. Suyun ritmi yaylı dörtlüsünün müziğiyle zarif bir biçimde birleşiyordu.

Okyanusa bakıp, Alkatraz'daki kaçış planının nasıl gittiğini merak ettim. Direniş oraya gidiyor muydu? Kaptan Jake koltuğundan kalkıp doğru şeyi yapacak mıydı? Sonra, bakışlarımı parıltılı ve görkemli kalabalıkta gezdirdim ve kız kardeşimi orada nasıl bulacağımı düşündüm.

Uriel insanları karşılarken muhteşem gözüküyordu. İlk başlarda, Andi'yle ben tam olarak iki adım gerisinde yürüyorduk ama bir süre sonra, alan iyice kalabalıklaşmaya başlayınca, bir adım arkasında durabileceğimiz kadar ona yaklaşmak zorunda kaldık. Golf alanında yürürken, işimiz daha da zorlaştı. Topuklu ayakkabılar giymiş iki kızın çimlerin üstünde düzgün yürümesi gerçekten de zordu.

Yürürken, neler konuşulduğunu da iyi kötü yakalayabiliyordum. Sürekli olarak tekrarlanan iki sözcük "kiyamet sonrası" ve "Haberci" idi. "Kıyamet sonrası" yüksek sesle söylenirken, "Haberci" sözcüğü alçak sesle, dikkatle söyleniyordu.

Kadınlar da bizim gibi tuhaf ve renkli giysiler giymişlerdi.

Narin kanatlar, kıvrılmış ve toplanmış saçlar, parıltılı ve renkli yarım maskeler. Bazıları uzun ipekli elbiseler giymişken, diğerleri püsküllü elbiseler giymişlerdi.

Meleklerin saçları geriye taranmıştı ve eski tarz smokinler ya da takım elbiseler giymişlerdi. Suratlarında yarım maskeler, sırtlarındaysa kanatlarının renklerini ve desenlerini gizleyen kanat örtücüler vardı. Bazılarında maske yerine, bizimkiler gibi gözlerinin etrafında makyaj ya da dövme desenleri vardı. Diğerleri de zincirli takım elbiseler giymiş, şapkalar takmışlardı.

Kadınlar gülüşüyor, meleklerle flört ediyorlardı. Ama gözlerinde kesinlikle rahat bir ifade yoktu. Birçoğu kendilerine bir melek bulmaya oldukça kararlı gözükürken, çok sayıda kadın resmen dehşete kapılmış gibiydi. Belli ki, kendilerine bir melek koruyucu bulma işini son derece ciddiye alıyorlardı.

O partide, içlerinden dehşet çığlıkları atan kızlar Uriel'in arkasındaki eşleşmiş kızlar değildi sadece.

Etrafta çok sayıda kadın vardı ama o partide eski kuş yuvasındaki partiden daha da fazla melek vardı. Öncekinin aksine, bu parti sıkı kaslı, sert bakışlı savaşçılarla da doluydu.

Sonrandan, kanat takmış kadınların melek kanatlarından ziyade peri kanatları taktığını fark ettim. Tüylü kanatlar bile gerçek melek kanatları gibi değil, minik melek kanatları gibiydi. Kimse bu kadınların melek falan olduğunu düşünmezdi.

O gece, meleklerden biri kendisini kaybedecek olursa, sabahleyin suçluluk hissederdi. Bir yandan da diğerlerini bir hata yaptığına inandırması mümkün olmazdı.

Uriel de tek kurtuluş umudu haline gelirdi.

Sanırım, o partiye gelene dek Uriel'in manipülatif bir hergele olduğunu zaten biliyordum. Haftalardır verilen partilerle yavaş yavaş İnsan Kızları, ardı arkası kesilmeyen içkileri ve kostümleri onlara tanıtmıştı. Maskeler ve kanat örtücüler me-

leklerin kimliğini gizlediğinden, melekler birisinin onları izlediğinden endişe etmeden diledikleri gibi davranabileceklerdi. Uriel bunu dünyaya geldiklerinin hemen ardından teklif etmiş olsaydı çok tuhaf bir durum oluşurdu.

Aklıma “önceden düşünülmüş” ifadesi geldi.

Tüm bunların nasıl gerçekleştiğine dair konuşmaları duydukça endişelenmeye başladım.

Hem de çok.

Otel personelinin konuşmalarından yakaladığım bölük pörçük bilgiler sayesinde, bunun sadece bir parti değil, bir kutlama gecesi olduğunu da öğrendim. Gündemde içkiler, incecik giysiler giymiş İnsan Kızları ve daha da çok içki vardı. Sonra, daha çok içkinin servis edileceği akşam yemeği yenecekti. Sonra, İnsan Kızlarıyla dans ve yine içki vardı.

Sonuç olarak, o gece herkesin epeyi sarhoş olması planlanmıştı. Sanırım, melekler o gece kendi kurallarını çiğnemezlerse, Uriel'in destek planı, kuralları çiğnediklerini hatırlamamalarını sağlamak olacaktı.

Uriel bir gruptan diğerine geçiyor, tokalaşıyor, herkesin iyi vakit geçirdiğinden emin olmak istiyordu. Andi'yle beni kollarında kızlar olmayanlara teklif etti ama hepsi de bize bakmadan bu teklifi nazıkçe geri çevirdi.

Uriel'in bu son derecede önemli görevini daha iyi anlamaya başlamıştım. Bu kalabalık öyle kolay kolay manipüle edilecek kişilerden oluşmuyordu. Birçok asker ekstra içkileri geri çevirmeye ve kadınların gösterdiği ilgiyi görmezden gelmeye başlamıştı.

Kalabalığın bir kısmı onu sıcak bir biçimde, kanatlarını azı-

cık çırparak karşılıyordu. Bu, bir selama eşdeğeri. Kanatlarını çok çırpamaları fazla yer tutacağı için değil, yeteri kadar saygı göstermek adına öyle yapıyorlardı. Eski kuş yuvasında bunu yapmamışlardı. Uriel kampanyasında ilerleme kaydetmiş olmalıydı. O zamanlar, ona Majesteleri diye de hitap etmiyorlardı.

Diğerlerinin hafifçe başlarını sallayarak ve nazik gülümsemelerle onu karşıladıklarını görmek beni sevindirdi. Ona Uriel, Baş melek ve arada sırada da Uri diye hitap ediyor Majesteleri demiyorlardı.

“Gerçekten de Kıyamet Günü’ne yaklaşıyor muyuz, Uri?” diye sordu savaşçılardan biri. Kanatlarını çırpmamış ve ona pek de saygıyla hitap etmemişti ama cidden bu sorunun yanıtını merak etmiş gibiydi. Bir de suratında umuda benzer bir ifade vardı.

“Kesinlikle,” dedi Uriel. Sesi kendisinden son derece emin-di. “Baş melek Gabriel bizleri buraya bir amaç uğruna getirdi. Dünyaya diğer iki baş meleği ve savaşçılardan oluşan bir lejyona getirmek kıyamet sonrasını ima ediyor.”

Gerçek cidden de buydu.

Raffe’nin bu parti hakkında neler düşüneceğini merak ettim.

Uriel konuşmaya devam etmeye fırsat bulamadan, diğerleri araya girdi; Uriel başkalarını selamlamaya ve ağzı kulaklarına varacak biçimde gülümsemeye devam etti.

Ayaklarım çoktan acımaya başlamıştı ama parti daha yeni başlıyordu. Ayak parmaklarım aradan geçen her dakikayla birlikte adeta bir mengeneye daha da sıkıştırılıyor, topuklarım bir matkapla deliniyor gibiydi.

Kalabalığın arasına dalıp kaybolmayı hayal ettim. En kenara kadar gidip ortadan kaybolabilir miydim?

Tam bunu düşünürken, kumsaldan kadınlardan birinin cıgılık attığını, bunun hemen ardında da tuhaf bir kükreme sesi

geldiğini duyduk. Kulakları delip geçen ses, çok geçmeden dalgaların, konuşmaların ve müziğin ardında kayboldu.

Andi'yle birlikte aynı pozisyonu almadan önce bir an için göz göze geldik. Suratımıza bir kez daha vitrin mankeni süsü verdik; plastik ve ifadesiz. Ama birisi bize dikkatle bakıyor olsaydı, bakışlarımızdaki korkuyu görebilirdi.

Uriel parti alanının kenarına yerleştirilmiş eğreti sahneye doğru ilerledi. Kalabalığın arasında yürürken, birisine biraz daha uzun baktı. Davranışlarındaki değişimi fark edene dek, onu ne kadar dikkatle izlediğimin farkında değildim. Omuzları ve surat ifadesi otomatik olarak donarken, aklından başka bir düşünce geçti.

Bu değişim öylesine belli belirsizdi ki, kimsenin fark etmediğine emindim. Belki bir tek onu benim kadar dikkatle izleyen Andi fark etmiş olabilirdi.

Uriel kalabalığın kenarında duran devasa bir meleğe bakmıştı. Kar beyazı kanatlarına altın tüyler iliştirilmiş, suratına da sadece gözlerini örten yine altın renkli bir maske takmıştı. Dudaklarındaki alaycı gülümseme haricinde, her açıdan bir melek gibi gözüküyordu.

Kar beyazı kanatlarını oraya ait değilmiş gibi azıcık açmıştı. Kanatlarından birinde artık hafızama sonsuza dek kazınmış olan bir makas izi vardı.

Beliel.

Yanımdaki iki meleği de Doktor'un bana gösterdiği video-dan hatırlıyordum. Kanatları parlak bronz ve bakır rengiydi ama içlerinden birinin kostümünün altında turuncu kanatları olduğuna her şeyime bahse girebilirdim. Küçük Kızları Kaçıran Turuncu'ydu.

Yumruklarımı otomatik olarak sıkıp, kendimi gevşetmeye zorladım.

Beliel ve Uriel göz göze geldiler. Beliel çok hafifçe başını ona doğru salladı. Baş melek yanıt vermeden bakışlarını başka yöne çevirdi ama bir sonraki kişiye gülümseyince biraz daha rahatlamış gibiydi.

Beliel'in etrafında kimler var diye çaktırmadan baktım. Tabii ki Paige de Raffe de melek kalabalığının arasında değildi. Doktor'un Paige'in Beliel'e karşı hissettiği yakınlık konusuna inanıp inanmadığımdan bile emin değildim ama belli ki kalbim buna inanıyordu.

Uriel bir başka savaşçı grubunun arasına girdi. Bunlar "Majesteleri" diyen gruplardan biriydi. Gülümsüyorlar, kanat çırpıyorlardı. Uriel değişik maskeler takmış, kanatları gizlenmiş meleklerin arasında dolanırken, içlerinden bir tanesi gözüme takıldı.

Bu, geniş omuzlu ve Adonis gibi bedeni olan bir savaşçıydı. Alacakaranlıkta gümüşümsü parlıtılar saçan beyaz renkli bir kanat örtücü takmıştı. Buna uyan tüylerle süslü bir maske takmıştı; maske gözlerinden ve ağzından başka her yanını örtüyordu. Alnı bile kıvrıkcık koyu renkli saçlarıyla örtülüydü.

Ayağımı sıkan topuklu ayakkabılarımı, etrafımdaki kalabalığı, hatta canavar politikacıyı bile bana unutturan bir özelliği vardı. Bana tanıdık geliyordu ama nedenini bilemiyordum. Belki de başının gururlu duruşu ya da kalabalıktaki herkes yolundan çekilecekmiş gibi kararlılıkla, kendinden son derece emin bir biçimde yürüyüşüydü.

Beliel'e diğerlerinden daha fazla bakmadığı halde, Beliel hareket ettiğinde hareket ediyor, o durduğunda duruyordu.

Onun Raffe olabileceğine dair bir ipucu ararken, tüm dikkatimi ona yoğunlaştırmıştım. İnsan erkeklerin arasında duruyor olsaydı, onu ayırt etmek o kadar da zor olmazdı. Ama yürüyen kas abidelerinin ve dünyadaki tüm kadınların uğruna ölebilece-

ği türden bir yakışıklılık denizi içindeydik. Bu yaratıkların etrafında ölmek gibi çok büyük bir risk olması da çok yazıktı tabii.

Ona dikkatle baktığımı içgüdüsel bir biçimde hissetmiş olmalıydı ki, bakışlarını bana dikti.

Bir asker olarak, etrafımdakileri, taşıdıkları silahları ve en iyi kaçış planını incelediğini biliyordum. Ama bir melek olarak, insanlara dikkatli baktığına pek ihtimal vermiyordum.

Bana baktığında, bir insana ilk kez bakar gibiydi ve bu hali, bir meleğin kibrinin sınır tanımaz olduğunu bir kez daha doğruluyordu. Bunu düşününce, onun Raff'e olması olasılığı da artıyordu.

Beni dikkatle inceledi; tavus kuşu tüyleriyle süslü kesilmiş ve şekillendirilmiş saçlarıma, gözlerimin etrafından elmacık kemiklerime kadar uzanan mavili gümüş renkli makyaja ve bedenimin her yerini sıkı sıkı saran ipekli elbiseye baktı.

Ama birbirimizi tanıdığımızı göz göze geldiğimizde anladık.

Onun Raff'e olduğuna dair en ufak bir şüphem yoktu.

Ama o hâlâ kim olduğumu anlamaya çalışıyor gibiydi.

Bir an için, savunma kalkanı indi ve bakışlarının ardındaki kasırgayı görebildim.

Öldüğümü görmüştü. Bu, bir hata olmalı diye düşünüyordu.

Bu parıltılı kız, birlikte yolculuk ettiği sahipsiz kıza hiç mi hiç benzemiyordu.

Ama...

Yürümeyi kesti ve durup bana baktı.

Bir kaya gibi olduğu yerde dururken, kalabalık etrafından bir nehri gibi akıyordu. Etrafındaki parıltılı kumaş, rengârenk t y, maskeli surat ve tepsilerde gezdirilen şampanya kadeh trafiğinin farkında değil gibiydi.

Zaman onun için durmuş olabilirdi ama kalabalığın geri kalanı için durmamıştı. Beliel gittikçe kalabalığın i ine karışırken, Uriel Raffe'ye doğru yürümeye başladı. Raffe derhal yer değiştirmezse, Uriel'i selamlamak zorunda kalacaktı.

Uriel yaklaşırken, Raffe'nin etrafındaki melekler kanatlarını  ırpıtlar. Raffe de aynı şeyi yapmazsa, Uriel onu kesin fark edecekti. Belki de onunla konuşmak için duracaktı. Raffe'nin sesini tanıyabilir miydi? Bir melek partisine iblis kanatlarıyla girmek biraz da hedef olarak kılık değiştirip atış menziline girmek gibiydi.

Ona yaklaşırken, bakışlarımla Raffe'yi uyarmaya çalıştım ama bana bakarken transa girmişti sanki.

En sonunda, gözlerini kırptırtıp transtan çıktığında Uriel'i fark etti. Başını eğip arkasını döndü ama etrafındaki melekler Uriel'i selamlamak için öne çıkınca, yanlış yöne gitmeye çalışıyormuş gibi göründü.

Kafam uçurulmadan ya da başıma başka korkunç bir şey gelmeden onu nasıl uyurabileceğimi bilemiyordum.

Ama Uriel'in dikkatini dağıtacak bir şey yaparsam, beni sü-
itine döndüğünde parçalamak ve akrep kuyruklu köpeklerine
yem etmek için muhtemelen beklerdi.

En azından, bekleyeceğini umuyordum.

Eşim Andi'yle bir attığım adımları bozarak öne doğru iki
ufak adım attım. Sonra da tökezledim.

Uriel'e umduğumdan da sert bir biçimde çarptım.

Uriel dalkavuklardan birine çarpınca, şampanyası ayakka-
bılarına döküldü. Suratını buruşturarak bana bakmak için ar-
kasına döndü. Gözlerinde sonsuz bir işkence vaadi vardı.

Akrep canavarların bir yerden fırlayıp beni oracıkta yaka-
layacaklarını, zifiri karanlık bir zindanın derinliklerinde ölüm
yaratıklarının ortaya çıkıp beni parçalara ayıracaklarını sandım.
Uriel bana baktığında, korkmuş gibi yapmama gerek yoktu.

Ama tıpkı tahmin ettiğim gibi, tüyleri okşadıktan ya da
melek politikacılar her ne yapıyorlarsa onu yaptıktan sonra
benimle uğraşacaktı. O an gelene dek, bu karışıklıktan nasıl
kurtulacağımı düşünmeliydim.

Suratındaki o saf öfke bir politikacıya daha uygun bir ifa-
deye dönüşene ve bir kez daha hayranlarına dönene dek, Raffe
gözden kaybolmuştu.

Kalp atışlarımın normale dönmesi birkaç dakika sürdü. Ba-
kışlarımı ileride tutuyor ve örnek bir aksesuar gibi davranma-
ya çalışıyordum. Bir yandan da, Andi'ye bakmaktan ve sura-
tındaki korkuyu görmekten utanıyordum. Uriel'e bensiz hiçbir
faydası dokunmazdı ne de olsa.

Raffe'nin bir yerde, gölgelerin arasına sığındığını umdum.
Paige'in iyi olduğunu ve yakında onu bulacağımı umdum. An-
nemle Clara'nın iyi olduğunu ve başarılı bir biçimde hapisha-

neden kaçtıklarını umdum. Şimdi, bir de Andi'yi beraberimde götürmeliydim, çünkü ikizi kaçarsa ya da öldürülürse, onun da ölüm fermanı imzalanmış olacaktı. Bir de Alkatraz'daki onca insan vardı...

Çok fazla kişi vardı.

Annemden ve Paige'den sorumlu olmak beni neredeyse çöktürmeye başlamıştı. Kendime sadece bir çocuk olduğumu, bir kahraman olmadığımı hatırlatarak rahatlıyordum. Kahramanlar genellikle korkunç şekillerde ölürlerdi. Bir şekilde bu işten kurtulacak, Kıyamet Sonrası'nda mümkün olabilecek en sessiz sedasız hayatı sürdürecektim.

Uriel kalabalığın arasında ilerlerken ve alanın okyanusa bakan tarafındaki eğreti sahneye doğru giderken, onu izledik. Sahnede üstünde beyaz bir örtü bulunan uzun bir masa duruyordu. Örtü ardındaki okyanustan esen rüzgârla savruluyor, üstündeki tabaklar ve çatal bıçaklar uçmasını engelliyordu. Melekler tıpkı Son Yemek'teki gibi boş bir sandalyenin etrafındaki yerlerini almışlardı.

Uriel masanın ön tarafına ve tam ortasına geçti, aşağıdaki parti alanına baktı. Biz de oturacak bir yer bulsak mı diye baktım ama Andi de ben de ne yapacağımıza dair uzunca bir süre tereddüt edince, Uriel'in ardındaki ödül pozumuzu almakla yetindik.

Bir işaret verilmiş gibi, parti alanı sus pus kesildi ve herkes sahneye baktı. Tabii, Uriel'e bakıyorlardı ama ona o kadar yakın duruyordum ki kimse bana bakmadığı halde, baktıklarını sanıyordum.

Alaycı bir meleşti görebilmek için kalabalığa baktım.

İçime derin bir nefes çektim. Gerçekten de Raff'e'nin hâla orada olmasını mı istiyordum? Neredeyse yakalanacaktı. Derhal oradan gitmezse, bu iş intihardan farksız olacaktı.

Onun beni görüp görmediğini düşünmeden edemedim.

Pozumun gerektirdiği gibi kalabalığın üstündeki bir noktaya bakıyor olmalıydım ama bakışlarım sürekli olarak sahneye bakan kalabalığa çevriliyordu.

“Hoş geldiniz kardeşlerim,” dedi Uriel herkes sessizleştikten sonra. “Bu gece, burada ortak bir amaç ve kutlama yapmak için toplandık. Hem şaşkınlık verici, hem de inanılmaz haberlerim var. İlk olarak, şaşkınlık verici olandan başlamak isterim.

İnsanlar kuş yuvamıza saldırana dek, beklediğimiz gibi doğru dürüst davrandıklarını varsayıyorduk. Ancak, insanların arkamızdan kabul edemeyeceğimiz sinsice işler çevirdiğine dair duyumlar aldım.”

Uriel birisine öne çıkmasını işaret etti. Bir melek korkudan tırsmış bir adamı sahneye sürükledi. Adamın üstünde rengi atmış bir kot pantolon, bir Rolling Stones tişörtü vardı ve gözlük takmıştı. Titreyip terliyordu, korku içinde olduğu da her halinden belliydi. Melek, Uriel’e rulo yapılmış bir kumaş parçası uzattı.

Uriel kumaşı açtı, içindekilerin yere düşmesine izin verdi.

“Söyle bize Adam,” dedi Uriel. “Bu kumaşın içine ne gizlediğini söyle herkese.”

Adam yüksek sesle kesik kesik, hırıltılı nefesler almaya başladı ve dehşet içinde kalabalığa baktı. Bir şey demeyince, muhafız melek saçlarından yakalayıp başını geriye çekti.

“Tüylar,” dedi tutsak nihayet. “Bir... Bir avuç tüy.”

“Başka?” dedi Uriel.

“Sa... Saç. Bir tutam altın renkli saç.”

“Evet, başka?” dedi Uriel buz gibi bir ses tonuyla.

Tutsak fıldır fıldır gözlerle, kapana kısılmış gibi çaresizlik içinde etrafına bakındı. Muhafız başını yine geriye çekince, boynu çıt diye kırılacakmış gibi gözüksü.

“Parmaklar,” dedi adam hıçkırıklar içinde. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, medeni dünya sona ermeden önce ne iş yaptığını merak ettim. Bir doktor muydu? Bir öğretmen mi? Bir market kasiyeri mi?

“İki... kesik... parmak,” dedi adam güçlükle aldığı nefesler arasında. Muhafız başını bıraktı. Adam titreyerek sahneye yığıldı.

“Bu tüylerin, saçın ve parmakların kaynağı neydi?”

Muhafız elini havaya kaldırınca, adam irkilip suratını örttü.

“Birisinden aldım,” dedi. “Yemin ederim ki kimseyi incitmedim. Asla kimseyi incitmem.”

“Bunlar nereden geldi?” diye sordu Uriel.

“Bilmiyorum,” dedi adam gözyaşları içinde.

Muhafız adamın kollarını tutunca, kemiklerinin çatırdadığını duydum.

Adam acıyla haykırdı. “Melek.” Hıçkırarak dizlerinin üstüne yığıldı. Bakışları dehşet içinde düşman kalabalığı taradı. “Bunlar melek parçaları.” Bunu neredeyse fısıldayarak söylemişti ama dinleyiciler sessizlerdi ve onu duyabildiklerine emindim.

“Melek parçaları,” dedi Uriel kükrer gibi. “Maymunlar yaralı kardeşlerimizi iyileşmeden parçalıyorlar. Tüylerimizi, parmaklarımızı ve diğer parçalarımızı para birimi olarak kullanıyorlar. Hepiniz parmaklarımızın geri çıkarken ne kadar acı çektiğimizi, bazı parçalarımızın da geri çıkmadığını gayet iyi biliyorsunuz.”

Melekler kükreyip, hissettikleri öfkeyle kıpırdandılar.

Uriel kalabalıkta haklı bir öfkenin oluşması için bekledi. “Çok uzun süre bekledik. Çok uzun süre, bu maymunların bu güzelim toprakları kirletmesine, Tanrı’nın evrenindeki en sevilen tür *olduklarını* düşünmelerine izin verdik. Hâlâ neden Dünya’da bunca zamandır diledikleri gibi yaşadıklarını anlamıyorlar. Öylesine kibirli ve aptallar ki, kimsenin efsanevi bir savaş alanını bir yuvaya dönüştürecek kadar aptal olmadığını anlamıyorlar.”

Kalabalık cık cık edip, yuh diye bağırdı.

Uriel onlara gülümsedi. “Ama sizlere muhteşem haberlerim var, kardeşlerim. Öyle bir haber ki, insanları ait oldukları yere koyacak. Onları Tanrı’nın izniyle cezalandırmamızı sağlayacak.”

Kalabalık yine sessizleşti.

“Söylentileri duymuşsunuzdur,” dedi Uriel. “Konuşulanları biliyorsunuz. Size bunların doğru olduğunu söylemek için geldim. Belirtiler ortada. Haberci Gabriel’in neden bizi Dünya’ya getirdiğine dair artık kesin kanıtlarımız var.”

Kalabalık heyecanla bir şeyler mırıldanmaya başladı.

“Artık düşünmemize gerek kalmadı, kardeşlerim. Bunun bir tatbikat mı, Düşenlerle bir mücadele mi, yoksa bize çakıl taşlarıyla ve kayalarla saldıran insanlara bir başka uyarı mı olduğunu artık merak etmemize gerek yok.” Sözlerinin etkisi iyice anlaşılın diye duraksadı.

Kalabalık yine sus pus kesildi.

Uriel kalabalığa göz gezdirdi. “İncil’de söz geçen çekirgeler buradalar.”

Alçak sesle başlayan mırıltılar, çok geçmeden heyecanlı bir kükremeye dönüştü.

Elini kaldırıp onları susturmadan önce, sesin artmasına izin verdi. “Birçoğunuzun bildiği gibi, görevimin bir parçası da Boşluğu ziyaret etmek. Dün, Dipsiz Çukuru açtım. İçinden çıkan kapkara dumanlar güneşi ve havayı karattı. Dumanların arasında da çekirgeler dünyaya çıktı. Daha önceden söylendiği gibi, suratları insan gibiydi, kuyrukları da güçlü akrepler gibiydi. Binlercesi Çukur’dan çıktı ve göğe yayıldı.”

Kalabalıktaki meleklerin hepsi, bir işaret verilmiş gibi başlarını kaldırıp göğe baktılar. Onların duyduğu sesi duymadan önce, ufuktaki kara bulutu gördüm.

Bulut patladı, etrafa daha da fazla karanlık saçtı ve daha da genişledi. Alçak bir vızıltı sesi bir anda bir kükreme sesine dönüştü.

Bunu daha önce de duymuştum.

Akrep sürüsünün sesiydi.

Herkes sessizdi ve bize doğru yaklaşan bulutu izliyordu.

Uriel kollarını kalabalığı kucaklayacakmış gibi havaya kaldırdı. “Kesin bir teyit aldık kardeşlerim. Beklediğimiz şey gerçekleşiyor. Uğruna yetiştirildiğimiz şey. Yaşadığımız, içimize çektiğimiz ve hayalini kurdumuz şey nihayet burada!”

Uriel’in sesi zihnimde gök gürültüsünü andıran bir emir gibi yankılanıyordu.

“Ne gibi olacağımızı biliyor musunuz?”

Tanrılar.

“Eski Kahramanlar!”

İçine derin bir nefes çekti. “Nihayet.” Göğsü tatminkârlıkla dolarken, içine bir nefes daha çekti. “Kıyamet Günü geldi. Ef-sanevi kıyamet sonrası GELDİ!”

Herkes dediklerini idrak etmeye çalışırken, akrep çekirge bulutu da hızla oraya yaklaşıyordu.

Haykırarak yalan söylediğini anlatmak istedim. Akreplerin İncil'deki çekirgeler değil, onun eseri olduğunu söylemek istedim. Ama kalabalık birden çıldırınca, bunu yapamadım.

Kanatları onları gizleyen örtülerin altından fırlayıp hareket etmeye başladı.

Madeline'in dikkatle üstlerine yerleştirdiği tüyler dört bir yana saçıldı. Simler ve tüyler havada uçtu; eski zamanlardan kalma bir konfeti yağmuru gibi süzüldü.

Yok olmayı dileyerek arkada durduğum yere sindim. Tuhaf bir biçimde, Andi de aynı anda aynı şeyi yaptığı için, hâlâ ikizler gibi hareket ediyorduk.

Kana susamışlık hissi havayı feromonlar gibi kapladı. Hava bununla yoğunlaştı ve yoğunlaşmaya devam etti.

Sonra, o korkunç şey gerçekleşti.

Sahnenin yanında duran bir savaşçı melek parçalarını satan adamı tutup başının üstüne kaldırdı. Gözlüğü düşen adam, ufak bir çocuk gibi cıyıkladı. Melek onu sert bir biçimde kalabalığa fırlattı.

Yüzlerce kol zavallı adamı yakalayıp meleklerden oluşan kalabalığın tam ortasına çekti. Adam sürekli çılgık atıyordu.

Kalabalık adama ulaşabilmek için birbirini itmeye başladı. Kanlı kumaş parçaları ve daha irice ıslak parçalar adamın düş-tüğü yerden etrafa saçılırken, bunların ne olduğunu düşünmek istemedim.

Savaşçı melekler dur durak bilmeden birbirlerini aşmaya çalışırken öfkeyle bağırıyor, şiddetleri arasında boğulan adamı parçalayanlara tezahürat ediyordu.

Kalabalığın arasında insanlar da vardı.

Durduğum yerden, neler olduğunu fark eden insanlar ufak-cık ve dehşete kapılmış gibi gözüküyorlardı. Birçoğu kadındı ve incecik elbiseleriyle ve topuklu ayakkabılarıyla özellikle sav-unmasız gözüküyorlardı.

Akrepler yukarıda gürliyor, uçarken gökyüzünü karartı-yorlardı. Sayısız kanattan güç alan rüzgâr hızlandı, kalabalığın sesine karıştı. Çılgın enerji sarhoş savaşçıların kana susamışlı-ğını daha da kamçıladi.

İnsanlar panikleyip koşmaya başladılar.

Kaçan bir farenin içgüdülerini tetiklediği kediler gibi, savaş-çılar da peşlerine düştüler.

Bir katliam başladı.

Kalabalığın ortasında kalanların kaçabileceği hiçbir yer yoktu ama buna rağmen kaçmayı deniyorlardı. Meleklerin kılıçlarını kullanabilecekleri kadar boşluk yoktu. Melekler onları yakalamadan önce insanların kalabalığa kaçmaya çalışmasın-dan keyif alıyor gibiydiler.

Savaşçılardan biri yumruğunu bir garsonun karnına solup, ancak adamın bağırsakları olabilecek, ince uzun kanlı bir kütle çıkardı. Bunları zarif bir mücevher gibi çılgınlık atan bir kadı-nın boynuna astı. Etrafındaki melekler kukreyerek bunu be-

ğendiklerini gösterdiler ve çılgınlar gibi yumruklarını havaya kaldırdılar.

Sahneden, kan renginin alana hiç durmadan yayıldığını görebiliyordum.

Andi panik içinde cıyıklıyordu. Arkasını döndüğü gibi koşmaya başladı, sahneden aşağı atlayıp karanlığa karıştı.

İçgüdülerim bana da aynı şeyi yapmamı söylüyordu ama sahne görebildiğim en tenha ve güvenli yerd. Öte yandan, sahnede olmak bedenimin her hücresinin karanlıkta gizleniyor olması gerekirken, on bin vatlık bir spot ışığının da altında durmak gibiydi.

Uriel bile ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Başını ani hareketlerle oynatışı ve yardımcılara dönüp bir şeyler söylerken suratında beliren ifade, bana tüm bunların planın bir parçası olmadığını gösteriyordu.

Herkesi sarhoş edip heyecanlandırarak, o gece tabuları yıkmalarını hedeflemişti. Ama bunları beklemediği belliydi. Belki bir politikacı yerine bir savaşçı olsaydı, savaşçıların ne tepki verebileceğini kestirebilirdi. Sözde medeni davranışlarının altında kurtulmayı bekledikleri bir mazeret olduğunu anlayabilirdi.

Kalabalığın arasında, birbirlerini bir insan yakalayabilmek için itip kakan melekler birbirlerini yumruklamaya başladılar.

Katliam aynı zamanda bir kavgaya dönüşüyordu. Bazıları biraz daha fazla alan kazanabilmek için havalanınca, karmaşa üç boyutlu hale geldi.

Gözümün ucuyla daha yeni dikkatimi çeken bir kıpırtı gördüm. Birisi kalabalığı yararak sahneye doğru ilerliyordu.

Hayal gücümün gitmek istediği yere gitmesine izin vermeye çalıştım. Ama elimde değildi. Genellikle romanlardaki gibi kurtarılmayı bekleyen çaresiz kadın kahraman gibi davranmazdım ama ne kadar imkânsız gibi gözükse de, Raffe'nin gelmesi ve beni kollarına alarak göğе kaçırması için kusursuz bir an gibiydi.

Ama gelen Raffe değildi.

Beliel'di. Kalabalığı yararak ilerlerken, geniş omuzları karmaşayı bölüp geçiyordu. Beliel'in ardındaki kalabalığa baktım ama Raffe görünürde yoktu.

Öylesine büyük bir hayal kırıklığı hissettim ki içimden ağlamak geçiyordu.

Bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım.

Tek başıma.

Dikkatler üstümde değildi... Bu da iyi bir şeydi. Katil melekler alanın her yanına saçılmıştı... Bu da işin iyi olmayan yanıydı.

Donmuş beynim ancak bunları düşünebiliyordu.

Beliel sahneye çıktı ve Uriel'in etrafındaki melekleri itekleyip ilerledi.

Çığlıklar, bağırışlar ve kan kokusu adeta bana saldırdı. Benim ve kaslarım kaçmak istiyordu, kendimi Andi gibi ölümcül kalabalığa atmamak için zor tutuyordum. Melekler saldırana dek orada bekleyebilirdim ya da katliam alanına inip kimseye görünmeden kaçabileceğimi umabilirdim.

Hayatımda hiç panik atak geçirmemiştım, o sırada da geçirmeyeceğimi umuyordum. Ama bu yarı tanrı yaratıklara kıyasla da ne kadar savunmasız ve önemsiz bir yaratık olduğumun farkındaydım. Ciddi ciddi onlarla başa çıkabileceğimi mi sanmıştım? Onları yenebileceğimi mi düşünmüştüm? Ben hiç kimse ve hiçbir şeydim. Tüm doğa kanunlarına göre bir masanın altına sürünüp anneciğim diye ağlamalıydım.

Ama anneciklerine sığınmak başkalarının yaptığı bir şeydi.

Bu da benim naçizane tespitimdi. Her zaman tek başıma olmuş ve gayet iyi idare etmemiş miydim?

Zihnimden boyutları ve gücü önemsiz kılan diğer beden kısımlarını geçirmeye başladım. Gözler, gırtlak, apış arası, dizler... En iri, en azılı adamların bile çok az güç sarf ederek zarar verilebilecek savunmasız yanları vardı. Bu düşünce beni rahatlatmaya başlayınca, oradan kaçmanın bir yolunu aramaya başladım.

Daha az panikle etrafıma bakınırken, sahnenin basamaklarında yeni birisi olduğunu fark ettim.

Raffe bir heykel gibi kıpırtısız orada durmuş bana bakıyordu.

Beyaz renkli kanat örtüsü alacakaranlıkta yaz göğünde parlayan yıldızlar gibi parılıyordu. O örtünün altında uçlarında tırpan bulunan bir çift iblis kanadı olduğunu hayatta tahmin edemezdım.

Beni tanımış mıydı?

Uriel'in etrafındaki grup sahneden atlayıp tek kanatlı bir organizma gibi havaya yükseldi. Beliel sahneden uçan son melek oldu. Çalıntı kanatlarını tüm muhteşemliğiyle açtı ve havaya yükseldi.

Raffe de havaya sıçrayıp onu yakaladı.

İkisi birlikte küt diye sahneye düştüler ama kimse bir çift savaşı melekten başka bir şey olduklarını fark etmedi.

Sahnede bir tek bizler kalmıştık. Aşağıdaysa, katliam olanca şiddetiyle devam ediyordu. Ardı arkası kesilmeyen akrep sürüsüye, gök gürültüsünü andıran bir sesle uçmaya devam ediyordu. Ara sırada, sarhoş bir melek serbest düşüş yapıyor, hatta bazıları havada çarpışyordu.

Kanlar içinde kalmış bir melek yukarıdan sahneye düştü.

Üstünden başından o kadar çok kan sıçırıyordu ki, kanlar elbiseme bulaştı. Omzu bir sokak lambasının sivri ucuna sürünmüş gibi fena halde yarılmıştı. Ama daha fazla savaşabilmek için ayağa fırladığında, bunun farkında değilmiş gibiydi.

Bir anda, oradaki tek insan olduğumu fark ettim.

O sırada Raffe'nin kılıcını kullanmak için neler vermezdim.

Kanlar içinde kalmış olan melek bana doğru bir adım attı.

Masada duran şık biftek bıçaklarından birini alıp topuklu ayakkabılarımı fırlattım.

Daha doğrusu, fırlatarak çıkarmaya çalıştım.

Ayakkabılardan biri elimi kullanmadan çıkmayacak gibiydi. Ya ayağım şişmişti ya da ayakkabı bana gerçekten de çok ufaktı.

Ayakları iyi kullanmamayı gerektiren hiçbir dövüş sanatı bilmiyordum ve tek ayağımın çıplak, diğerinin topuklu ayakkabılı olmasının pek de tavsiye edilen bir yöntem olmadığından kesinlikle emindim.

Elbisem de sorun çıkarıyordu. Ayak bileklerime kadar uzanıyordu ve dardı. Harika gözüküyordu ama tekme atmamı bile engelliyordu. Bacaklarım bedenimin en güçlü parçasıydı ve mütevazılık adına kendimi bir dövüşe atmak niyetinde değildim. Bıçağı dikiş yerlerinden birine geçirip eteği ta kalçama kadar yırttım.

Bıçağı savurduğumda, meleğin kaburgalarının arasına girecek şekilde kaldırdım.

Boğazı daha iyi bir hedefti ama o yaratığın boğazına ulaşamayacak kadar kısaydım. En azından, ilk hamlede başaramazdım bunu. Ama onu bir kez bıçakladıktan sonra, ikinci hamle ayrı konuydu.

Bıçağıma bakıp sanki durum daha da komik bir hal almış gibi hafifçe gülümsedi. Bıçağı nasıl kullanacağımı bilirmiş gibi doğrulttuğumu görünce, kaşını havaya kaldırdı. Ama sanki o katliam ve kavga kılıcını kullanmasını gerektirecek kadar önemli değilmiş gibi kılıcına elini sürmedi.

Bakışlarını bıçağa ve suratıma dikti. Ellerimi savaşır pozisyonda suratına doğrultmuşken bunu yapması zor değildi.

Ama topuklu ayakkabılı geride duran ayağım hâlâ ön ayağımdan birkaç santim daha yüksekteydi. O şekilde topallayarak ayaklarımı doğru dürüst kullanamazdım. O yüzden, yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Topuklu ayakkabımla yakın mesafeden suratına bir tekme indirdim.

İşte, bunu beklemiyordu.

Melek sahneden aşağı uçtu.

“Gerçekten de sensin,” dedi Raffé.

Şok içinde bana bakıyordu. Yumruğu havada kalmıştı ama öncesinde kanlar içindeki, sendeleyen Beliel’i bir güzel benzetmişti.

Kemiklerimi ılıtan bir gülümseme ağır ağır tüm suratına yayıldı.

Beliel o anı bir kafa atarak böldü.

Raffé geriye doğru sendeledi.

Beliel dikkatle bana baktı. Bir sır biliyormuş gibi gülümsedi. Dişleri diş etlerinden akan kanlarla kıpkırmızı olmuştu.

Sahneden atlayıp kanatlarını çırpıttı.

Raffé havaya sıçrayıp Beliel’in bacağına yakaladı. Bacağını

geri çekip, uçmasını engelledi. Raffe kanatlarını geri almak üzereydi.

Diğer ayakkabımı da çıkarıp, ona yardım etmek üzere savaşıma hazırlandım.

Ama daha hareket etmeye fırsat bulamadan, sahneden atığım kanlar içindeki melek alanda istiflenmiş bedenlerin arasından sürünerek sahneye çıktı.

Cidden öfkeli gözüküyordu.

Topuklu ayakkabım burnuna isabet etmişti ve burnu suratının ortasında patlamış gibi gözüküyordu. Birkaç dakika önce suratında duran süslü maske artık bir korku filmine aitmiş gibi duruyordu.

Gerileyip hızla Raffe'ye baktım. Beliel'in uçmasını engellemek için, var gücüyle onu aşağı çekiyordu. Kanatlarını geri alması için kusursuz bir fırsattı. Onca şiddetin arasında gaddarca hareket bir kimin dikkatini çekebilirdi? Bir daha eline o kadar iyi bir fırsat geçmeyebilirdi.

Raffe de bana bakınca, gözlerimiz birleşti.

Rüzgâr saçlarımı suratıma savurdu, yırtık eteğimi bacaklarımın etrafında dalgalandırdı.

Hangisi daha kötüydü bilemiyorum: Kalçalarımın kadar uzanan külotlu çorabımın tamamıyla ortada olması mı, yoksa sırtımdaki peri kanatlarının tam savaşıacakken rüzgârda dalgalanması mı?

Rakibim suratıma isabet ettiği takdirde beni kesin öldürecek bir yumruk atmak için kolunu geriye çekti.

Kendimi savunmaya ve bıçağımı savurmaya hazırlandım. Kendimi onu alt edebileceğime ikna etmeye çalıştım ama sadece kaçınılmazı ertelemeyi başarabiliyordum. Rakibimin dengi olmadığımda, bunu bilirdim.

Yumruğu uçarak bana geldi.

Ben daha tepki bile gösteremedim, onunki kadar iri bir kol yumruğu engelledi. Raff'e ona öylesine sert bir yumruk attı ki, diğer melek sırt üstü sahneye yığıldı ve öylece kaldı.

Sahnenin kenarında duran Beliel gördüklerinden hoşlanmış gibi kanlı bir sırıtışla bizi izliyordu.

Havaya sıçradı.

Beliel'in sırtında, Raff'e'nin güzelim kanatları ileri geri hareket etmeye başladı. Bir kere, iki kere derken, zarif bir biçimde havalandı.

Dev iblis birbirine yumruklar atan, uçan ve sendeleyerek kalabalığa karıştı.

Raffe sersemlemiş saldırganın smokininin ceketini yırttı ve omuzlarıma koydu. Ceket bedenimin üst tarafını ve başımı tamamiyle örtüyordu. Üstüme kat kat büyük gelen ceketin aralığından dışarıyı görebiliyordum.

Ilık bir kol omzumu bir kalkan gibi sardı ve beni sahnenin yan tarafına çevirdi.

“Yanımdan ayrılma,” dedi tanıdık erkeksi bir fısıltıyla tepeden. Aşağıdaki azgın meleklerin ve dalgaların uğultusuna rağmen, Raffe’nin sesini duyunca, içimde bir rahatlık hissettim.

Tam ona bir şey söylemek için başımı kaldırdım ki, parmağını dudaklarıma dayayıp “Konuşma,” diye fısıldadı. “Masum ve çaresiz bir kadını kurtarma fantezimi ağzını açar açmaz mahvedeceksin.”

O kadar rahatlamıştım ki, zaten ağzımı açsam çılgınlar gibi gülmeye başlayacaktım.

Görüş alanım ceketin ön aralığıyla kısıtlı kalırken, ılık kollarının arasında yürümeye başladım. Beni kendisine çekmiş sıkı sıkı tutuyor, bedenini bana kalkan ediyordu. Adeta görünmez olmaya çalışarak, ayaklarımı sürüye sürüye yanında yürüyordum.

Dehşet verici alana doğru dört basamak indik.

Aşağı iner inmez de saldırıya uğradık. Bıçağımı daha da sıkı sıkı tuttum ve sonra olacaklara hazırlanmaya çalıştım. Raffe ustalıklı üstümüze gelenleri dört bir yana itiyordu. Önümüzdeki kalabalığı yarıp geçmeye çalışırken beni arkasında tutuyordu.

Kalabalığın kenarına varmıştık ama açık alana ulaşabilmek için hâlâ uğraşmamız gerekiyordu. Yerdeki cesetlerin üstüne basarken, aşağıya bakmamaya çalışıyordum.

Kalabalığın büyük bir kısmı bizimle ilgilenemeyecek kadar rakipleriyle meşguldü. Artık melekler meleklerle karşı savaşmaya başlamıştı ama üstlerine yağan yumruklara ve tekmele-re kollarıyla karşı koymaya çalışan birkaç insan da vardı. Savaşçılardan bazıları bu manzaraya tiksintiyle bakıp kafalarını sallıyorlardı ama bu bir teselli sayılmazdı. Bir yanım saldıran meleklerle bıçağımı sallamak isterken, bir diğer yanım kaçıp gizlenmek istiyordu.

Raffe beni bunları düşünemeyeceğim kadar büyük bir hızla çekiştiriyordu. Bize çarpanlar yüzünden pek bir şey göremediğimden, Raffe birdenbire durunca ona çarptım.

Savaşın en can alıcı kısmının büyük bir bölümü ardımızda kalmıştı ve en kenara varmıştık. Karşımızda karanlık kumsala inen kayalıklar duruyordu. Özgürlükle aramızda duran tek engel birbirleriyle savaş bir grup melekti.

İki melek birbirine saldırırken, diğer ikisi birbirlerinin etrafında daireler çiziyorlardı. İkisi de kılıcını çekmemişti. Bu tür kavgalarda en azından birbirlerine ciddi bir zarar vermemeleri gerekiyordu. Uriel'in kontrol altında tutabileceğini sandığı, cehennemvari bir vahşiliğe sahip olan sarhoş Viking savaşçıları andırıyorlardı.

Meleklerden biri durduğumuz yere doğru fırlatıldı. Yanım-

dan geerirken, kolu bana sürtündü. Biraz arkaya dönüp bıçağımı savururken, başıam yanlışıklıkla bol ceketin altından çıkıverdi.

“O arkandaki ne?” diye sordu hālā ayakta duran melek. “Bunlardan hālā sağ olanlar var mı?” Sendeleyerek yanımıza geldi ve beni yakalamak istedi.

Raffe meleğın suratına ani bir yumruk indirdi, hemen ardında da o kadar hızlı iki yumruk daha attı ki, hareketleri bir anda bulanıklaştı.

Yolundan ve gölgesinden çekildim. Diğeri melek geri çekilince, Raffe peşinden gitmedi. Doğruca yanıma geldi.

Artık tamamıyla açıkta kalmış durumdaydım. Ceketı yere fırlatıp kendimi savunmak üzere pozisyon aldım ve bıçağı ne doğrulttum.

nceki melek gibi, bu melek de bıçağımı görünce glmse-di. Ciddi bir dövüşe değıl, bir karıncayı ezmeye hazırlanıyor-muş gibiydi. Ama en azından bu karıncanın keskin bir bıçağı ve bir tavrı vardı.

Arka tarafım savunmasız kalmıştı ama ben savaşırken meleklerin bir hainlik yapıp arkadan saldırmayacaklarını umuyordum. Çünkü tüm bunlar, onlar için bir spordan farksızdı.

Raffe yanımda oktan bir meleklerle yumruk yumruğā dövüşmeye başlamıştı. Kafa kafaya çarpışan iki araba hızında ona saldırdı.

Karşımdaki melek ilk hamlesini yaptı. Gülümsemesi tüm suratına öyle bir yayılmıştı ki, ona güzel bir sürpriz hazırladığıını düşünüyor gibiydi.

Erkekler... Hepsi de birbirleriyle dövüşmek için eğıtilmişlerdi. Bedenlerinin belirli yerlerine, bedeninin üst kısmından g olarak birilerinin saldıracağını düşünürlerdi. Her zaman ama her zaman da kadınları hafife alırlardı.

Melek üstüme atıldı, bıçağımı kapabilmek için ellerini uzattı ve orada öylece dikileceğimi sandı.

Derhal eğildim, dizlerimi büküp neredeyse üstümden uçmasını sağladım.

Son anda ayağa fırlayıp, oyalanan bacaklarım elverdiğince bıçağımı var gücümle apış arasına sapladım.

Zayıflıklarına saldırabilecekken, neden güçlü yerlerini hedef alacaktık ki?

Bacak arasına tekme yemiş sıradan bir insan gibi kumların üstünde yuvarlandı. İyileşecekti. Ama yakın tarihte tabuları yı-kacağını hiç sanmıyordum.

Bir melek bir darbenin etkisiyle uçarak yüz üstü yere çakıldı. Hızla arkamı döndüğünde, Raffe'nin geriye kalan son meleği fena benzettiğini gördüm. Ama kalabalığın arasından iyi bir dövüşün kokusunu almış daha fazla melek bize doğru geliyordu.

Raffe elimdeki kanlı bıçağa baktı. "Hâlâ sen olduğundan emin olmasaydım bile şu anda olurdu," dedi. Bacaklarının arasını tutarak yerde yuvarlanan rakibimi işaret etti.

"Nazik davranıp gitmemize izin vermeliydi," dedim.

"Ona saygılı davranmayı iyi öğrettin doğrusu. Hep pis dövüşen bir kızla tanışmak istemişimdir."

"Nefsi müdafaada pis dövüşmek diye bir durum geçerli değildir," dedim.

Ofladı. "Onunla dalga mı geçeyim, seninle gurur mu duyuyum bilemiyorum."

"Yapma, bunun yanıtı gayet basit."

Bana bakıp sırtıttı. Bakışlarında içimi eriten bir şey vardı; sanki ikimiz de tam manasıyla farkında olmasak da derinliklerimizde bir şey birbirimizle iletişim kurmamızı sağlıyordu.

Bakışlarını ilk başka yöne çeviren ben oldum.

Bıçağı kalçalarıma kadar uzanan çorabın lastiğine geçirdim. Lastik savaştığım sırada çoraplarımın düşmesini engelleyecek kadar sıkıysa, bıçağımın düşmesini de engelleyebilirdi. Bu tür şeylerin işe yaradığını düşünüp sevindim.

Başımı kaldırıncı Raffe'nin beni izlediğini fark ettim. Bir anda içime bir utanç dalgası yayıldı.

Raffe beni eski filmlerdeki gibi belimden kavrayıp kollarına aldı. Kollarını sırtımda ve dizlerimde hissettim.

Ne yaptığımı düşünmeden boynuna sarıldım. Bir an için, kafamın karıştığını hissettim ve aklımdan olabilecek en aptalca düşünceler geçti.

"Sakın beni bırakma," dedi.

Beni sıkıca tutarak kayalıklara doğru koşmaya başladı. İki adım atar atmaz, kanatları örtünün altından dışarı fırladı. Madeline'in parlak beyaz kanatları arkamızda patlarken, devasa boyutlardaki yarasa kanatları iki yana açıldı.

İblis kanatlarıyla özgürlük. İçimden hem gülmek, hem de ağlamak geçiyordu.

Raffe'nin kollarında uçuyordum.

Havadaydık.

Ona biraz daha sıkı sıkı sarıldım; Raffe beni bacaklarını onun beline dolamış bir çocuk gibi tutunabileceğim şekilde çevirdi. Okyanustan esen serin rüzgâr sırtıma vursa da, Raffe'nin bedeni ılıktı. Ürkütücü bir yüksekliğe kadar çıktı ama beni sıkı sıkı tuttuğu için, kendimi güvende hissediyordum.

Ama o his uzun sürmedi. Raffe'nin kanatlarının arasından, ardımızdaki şeyi gördüm.

Çakır keyif olsunlar olmasınlar, melekler uçmakta hiç zorlanmıyorlardı. İblis kanatlarını görmek onları tetiklemiş olmalıydı, çünkü kumsalda gördüğümüzden çok daha fazla melek peşimize takılmıştı. Biz kapkara suyun üstünde uçarken, onlar da yerdeki ateşlerin ısıltılarını izleyerek pusların arasında ilerliyorlardı.

Meleklerin harikulade güzellikte ışık yaratıkları olmaları gerekiyordu ama peşimizdekiler daha ziyade pusların kustuğu bir iblis bulutunu andırıyorlardı. Raffe de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü "Bu sefer değil," der gibi belimi daha da sıkı tuttu.

Yan tarafa sapıp döndü ve pusun bir örtü gibi düzleştiği ve

kumsaldan uzaklaştığı noktaya yöneldi. Pusun daha yoğun, dalgaların daha gürültülü olduğu suya doğru alçaldı.

O kadar alçaldık ki, denizin kabaran dalgalarının köpüklerini üstümde hissedebiliyordum. Su kabarıp bembeyaz kesilmiş, altımızda dalgalanıyordu. Sanki kilometreler boyunca kapkara ve azgın köpükler devam ediyordu.

Raffe zikzak çizerek ilerledi. Bir süre dümdüz gittikten sonra, aniden sert bir biçimde yön değiştirdi. Kaçış manevraları yapıyordu.

Pus öylesine yoğundu ki, melekler gölgeleri de takip ediyor olabilir. Dalga ve rüzgâr sesleri, diğer meleklerin Raffe'nin kuvvetli bir biçimde havayı döven kanat seslerini duymamaları demekti.

Bedenine sıkıca tutunmuş, tir tir titriyordum. Buz gibi okyanustan sıçrayan sular ve okyanus rüzgârı ne boynuna doladığım kollarımı, ne de beline sardığım bacaklarımı hissetmeme el veriyordu.

Hiç konuşmadan, karanlığı yararlanarak ilerlemeye devam ettik. Meleklerin bize ne kadar yakın olduğuna ya da hâlâ peşimizde olup olmadıklarına dair en ufak bir fikrim yoktu. Pusun parıltısı arasında ne bir şey duyabiliyor, ne de görebiliyordum. Okyanusa doğru sert bir biçimde bir kez daha döndük.

Derken, pusun arasında bir surat belirdi.

Ardında da pus rengi tüyleri olan devasa kanatlar.

Bize çok yakındı.

Aniden bize çarptı.

Kontrolü kaybedip havada dönmeye başladık; Raffe'nin yarası kanatları tüylü kanatlara dolandı.

Raffe dışarı fırlamış tırpanları ve keskileriyle diğer meleğin kanatlarını ta kanat kemigine ulaşana dek parçaladı.

Üçümüz birbirimize dolanmış bir halde aşağı düşmeye başladık.

Raffe her seferinde biraz daha yükselerek bizi dengede tutuyordu ama kanatlarıyla savaşıırken bir yandan da uçması mümkün değildi. Melek kılıcına uzanırken, Raffe de kanatları birbirinden ayırdı.

Raffe'nin kılıcı yoktu.

Dahası, kucağında bir de ben vardım... 50 kiloluk boş bir ağırlığı taşımak sadece dengesini ve dövüş tekniğini alt üst ederdi. Kolları rahat rahat uçabilmesi için serbest değildi, beni tutuyordu. Kanatlarının her ikimizi de havada tutabilmesi için, daha da büyük bir çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Aklımdan geçen tek şey, bu sefer Raffe'nin kollarında gerçekten de ölmeyeceğimdi. Ruhuna açılan bir başka yara olmayacaktım.

Melek kılıcını çekti.

Personelle birlikte eğitim aldığımdan, bazı silahların etkili bir biçimde kullanılabilmesi için arada yeteri kadar mesafe olması gerektiğini biliyordum. Kılıç da bunlardan biriydi.

O sırada, kılıcın geriye uzanıp bizi kesebileceği ya da kılıcını havaya kaldırıp ikiye ayırabileceği kadar mesafe vardı. Ama bizi kucaklar durumunda olursa, ufak bir sıyrıktan başka bir şeye sebep olamazdı.

Sadece suydu. Buz gibi olacaktı ama düştüğüm takdirde sırf bu yüzden ölmezdim.

En azından, hemen ölmezdim.

Hayatta kalabilmek için, kaç kere hayatta kalma içgüdülerimize karşı geldiğimiz inanılmaz bir şeydi. Bacaklarımı Raffe'nin beline biraz daha sıkıca sardım ve bedenimin üst kısmını geriye ittim.

Kolları beni yeniden sıkıca tutmadan önce bir an için gevşedi. Bu da bana geriye uzanıp tek elimle meleğin kılıklı kolunu, diğer elimle de dik yakalı smokin gömleğini kavrayacak vakti verdi.

Dirseğimi kilitledim ve kılıcını bize savuramasın diye kolunu tutmaya devam ettim. Omuz eklemimi kıracak kadar güçlü olmadığını umdum. Diğer elimle de onu öne doğru çektim.

Her şey bir saniyede olup bitti. Melek bu hamleyi bekliyor olsaydı, o kadarını yapmama asla izin vermezdi. Ama hangi saldırgan kurbanının onu kendisine çekmesini bekler ki?

Dengesini tamamıyla sağlamasına yarayan kanatları olmadığından, artık epeyi hafiflemiş meleği kendimize doğru çektim.

Yakından bakınca, kılıcının bizi pek de parçalayacak kadar tehlikeli olmadığını fark ettim ama Raffé kanadının kesilmesi için beceriksizce uçmak zoruna kalmıştı. Kapkara dalgaların biraz üstünde havada asılı kaldık.

Raffé beni tek eliyle sıkıca tutarken, diğer eliyle de ona yumruk atmaya çalışan meleği engellemeye çalıştı.

Uzanıp kılıcın kabzasını kavradım. Kılıcı ondan alma şansım yoktu ama onu en azından dikkatini Raffé'den ayıracak kadar oyalayabilirdim. Hatta şansım çok yaver giderse, kılıcı onu yetkisiz birsinin kullanmaya çalıştığına dair ikna edebilirdim.

Havada boğuşuyor, sulara doğru aniden alçalıyor, sonra biraz yükselip suya batıp çıkıyor ve dönüyorduk. İki elimle birden kılıcın kabzasını tutmayı başardım ve meleğin elinden çekip alamadığım halde, oynatmayı başardım.

Bunu yaptığım anda, kılıç birden ağırlaştı; o kadar ağırlaştı ki meleğin kolu aşağıya sarktı.

"Hayır!" diye bağırdı melek. Kılıç ikimizin de elinden düşmek üzereydi.

Raffé serbest elini yumruk yapıp meleğin suratına indirdi. Melek geriye fırladı.

Kılıcını düşürdü. Kılıç suda gözden kayboldu.

Bir kez daha "Hayır!" diye bağırdı, kılıcının battığı kapkara sulara bakarken, gözlerinde dehşet ifadesi belirdi. Galiba, me-

leklerin okyanusun dibini boylayan kılıçlarını ve diğer değerli eşyalarını kurtarabilecek dalış becerileri yoktu.

Bir savaş çılgılığı attı, bükülmüş suratında kana susamış bir ifade belirdi.

Yoğun pusun arasından iki melek daha çıktı.

İlk meleğin yaptığı onca gürültüden sonra, diğerlerinin yerimizi bulması şaşırtıcı değildi ama onları görünce, yüreğim yine de ağzıma geldi.

Üçü birden saldırıya geçtiler. Raffé hızla aksi istikamete dönüp, açık denize doğru uçmaya başladı.

Kucağında beni taşıırken, üçünden de hızlı uçuşu mümkün değildi.

“Bırak beni,” dedim kulağına.

Raffé dediğim şey söz konusu bile değilmiş gibi, beni daha da sıkı tuttu.

“Savaşırken ağırlığının seni engellemesi yerine suda olmam her ikimiz için de daha güvenli olur.” Yine de beni bırakmadı. “Yüzmeyi biliyorum Raffé. Çok sorun değil.”

Derken, arkamızdan kocaman bir şey bize çarptı.

Raffé'nin kolları bir anda gevşeyince, kendimi iterek suya bıraktım.

Düşüşümün ilk anları ağır çekim gibiydi ve her duyum daha da keskinleşmişti. Dizlerimi hayatta kalmak güdüsüyle savurunca dengemi kaybettim ve tutunabildiğim ilk şeye tutundum.

Bir elim havayı tuttu. Diğer elimse, tüylü bir kanadın ucunu yakaladı.

Tüm ağırlığımı tek bir kanada verince, melek dengesini kaybedip dönmeye başladı.

İkimiz birlikte okyanusa daldık.

Bedenimdeki tüm hücreler önce dondu, sonra buz parçacıkları halinde patladı. Buzdan iğneler her yanıma delip geçti, içime çöktü. En azından, hissettiğim şey buydu.

Bu his en çok su başımı kaplayınca, başımın en tepesi bedenimdeki son ılıklik kalesiymiş gibi kalınca yoğunlaştı. Bunun yarattığı şoktan bağırarak kurtulmalıydım ama ciğerlerim öylesine donmuştu, öylesine büzülmüştü ki, çılgılık bile atacak halde değildim.

Bir havan topu gibi suyun derinliklerine inerken, etrafımda karanlık bir girdap oluştu. Tüm beden ve yön duyulanımı yitirdim.

En sonunda, dönmekten kurtuldum ama durur durmaz hangi yönün yukarısı olduğunu şaşırdım. Bedenim debelenmeye çalışırken, ciğerlerimdeki hava da giderek azalıyordu.

Aşağısıyla yukarısını ayırt edemeyeceğimi asla düşünmezdim ama yerçekimi ve ışık olmadan, hangisinin hangisi olduğunu bilemiyordum. Bir yön seçmeye de korkuyordum.

Baloncuklar bana sürtündüğünde, aklıma cehennem sularının derinliklerinden gelen dehşetengiz şeyler geçti aklımdan. Annemle birlikte senelerce karanlıkta şarkı söyleyerek geçirdiğimi hayal meyal hatırladığım geceler, beni cehenneme sü-

rükleyen iblislerin imgeleri kocaman bir tabut olan denizde yeniden aklıma geldi. Su hareket eden o şeyler karanlık şekiller miydi, yoksa... Kes şunu dedim kendime.

Hava. Yüzmek. Düşün.

Bana hiçbir faydası olmayacak anlamsız düşüncelere kapılıp gitmenin sırası değildi.

Baloncuklar.

Baloncuklara bakmalıyım.

Yukarı doğru mu gidiyorlardı?

Baloncukları hissedebilmek için elimi ağzıma dayayıp, yanan ciğerlerimden bir parça değerli havayı dışarı bıraktım. Baloncuklar suratımı ve kulağımı gıdıklayarak geçtiler.

Onları yana, daha doğrusu bana yan gibi gelen bir yöne doğru izledim. Su akıntıları baloncukları herhangi bir yöne doğru çekebilirdi ama eninde sonunda yukarı doğru gitmezler miydi? Öyle olduğunu umuyordum.

Biraz daha hava bıraktım, baloncuklar istikrarlı bir biçimde burnuma dokunup yukarı çıkana dek gereğinden fazla harcamaya gayret ederek bunu tekrarladım. Var gücümle ayaklarımı çırpıtım, yanan ciğerlerim elverdiğince hızlı bir biçimde baloncukları takip ettim.

Tam yanlış gittiğimi sanarak paniğe kapılmak üzereyken, suyun daha parıltılı ve açık renk olduğunu fark ettim. Daha hızlı yüzmeye başladım.

En sonunda, başım yüzeye çıktı ve içime derin bir nefes çektim. Tuzlu sular ağzıma dolarken, azgın dalgalar suratıma vurdu. Ciğerlerim büzüldü ve bir daha tuzlu su yutmayayım diye öksürüğümü çaresizlik içinde kontrol etmeye çalıştım.

Derken, yanı başımda dalgalar patladı ve bir şey yüzeye çıktı.

Bir kafa, kollar ve kanatlar. Tango yaptığım melek de yukarı çıkmayı başarmıştı.

Debelenmeye, panik içinde su yutmaya başladı ve her yere su sıçrattı. Tüyleri haliyle sıırıslıkladı, çok da iyi yüzebilirmiş gibi bir hali yoktu. Kollarını etrafa savurup kanatlarını çırparken, suya nafiye yere vuruyordu.

Debelenmesi sayesinde suyun yüzeyinde kalabiliyordu ama bu, çok yorucu bir yüzme tarzıydı. İnsan olsaydı, o ana dek tüm enerjisini harcamış ve boğulmuş olurdu.

Arkamı döndüğüm gibi ayaklarımı çırpmaya başladım. O kadar üşümüştüm ki, kollarımı zor kaldırıbiliyordum.

Meleğin kanadı öne doğru açılıp yolumu kesti. Melek debelenirken beni de kendisine doğru çekti.

Telaşla bıçağımı aradım, hâlâ külötlü çorabımın lastiğinin onu tuttuğunu umdum. Elim öylesine donmuş vaziyetteydi ki, güç bela hissediyordum ama bıçağım oradaydı. Bir melek bıçağı değil, sıranda bir bıçaktı ama meleği yine de yaralayabilirdim. Acı hisseder, kan kaybedebilirdi. Aslında, o soğukta pek bir şey hissetmeyebilirdi ama bunu denemeliydim.

Bana uzandığı anda, bıçağı eline savurdum.

Geri çekildi ama sonra bana diğer eliyle uzanıp saçlarımı kavradı. Bıçağı kolunun ön tarafına sapladım. Saçlarımı bıraktı ama debelenirken yaraladığım eliyle beni yakaladı.

Beni kendisine doğru çekti, kollarıyla üstüme abandı ve beni yüzme eğitimcilerinin uyardığı o klasik boğma pozisyonunda aşağı çekti. İçime derin bir nefes çektim. Başımı buz gibi suya ittirince, su bir kez daha her yanıma sardı.

Öleceksem seni de beraberimde götüreceğim düşüncesiyle beni boğmaya mı çalıştığını, yoksa kurtulma içgüdüleriyle mi debelendiğini anlayamadım. Her halükârda, debelendiği müddetçe ölecektim. Ben de kendi panığımle bıçağı gelişigüzel savurmaya başlayınca, gövdesinde ve kollarında derin yarıklar açtım. Hem de tekrar tekrar.

Kan suyu biraz ılıklaştırdı.

Meleğin elleri gevşeyince, başımı sudan çıkarıp ciğerlerime derin bir nefes çekebildim. Artık beni dibe itmiyordu ama hâlâ bana tutunuyordu.

“Bu dünyadaki tek canavar sen değilsin,” dedim güçlkle. Kuzey California’da beyaz köpekbalıkları vardı. Sörfçülerimiz ve köpekbalıkları arasında çoğu zaman bir barış anlaşması var gibiydi ama nadiren de olsa köpekbalığı saldırıları gerçekleşiyordu. Ama kimse bir yerinden kanlar akarken suya girmezdi.

Bıçağı sert bir biçimde göğsüne savurdum. Etrafında ince ince kan şeritleri oluştu.

Göz göze geldik. Canavar derken, kendimden söz ettiğimi sanmıştı. Belki de haklıydı.

Beyaz bir köpekbalığı değildim ama bıçağı etrafa savurup dururken, aklıma annem ve kurbanları gelmişti. Bir kez olsun, aradaki benzerlikler beni rahatsız etmedi. Bir kez olsun, güç alabilmek için annemin çılgınlığına asıldım. Bazen kendimi rahat bırakmam ve içimdeki annenin ortaya çıkması gerekiyordu.

Kafayı sıyırmış bir kadın gibi bıçağı meleğe doğru sallamaya devam ettim.

En sonunda, beni tamamıyla bıraktı.

Elimden geldiğince ondan uzaklaşmaya çalıştım. Köpekbalıkları konusunda şaka falan yapmıyordum.

Bıçak yüzmemi güçleştiriyordu ama her yerinden kanlar akan melekten uzaklaşana dek elimden bırakmadım. Daha sonra, tekrar çorabımın lastiğine sıkıştırdım.

Öylesine büyük bir panik içindeydim ki, dondurucu soğuşu ancak birkaç kulaç attıktan sonra tekrar hissettim. Nefesim suratımın önünde buhar oluşturuyordu ve dişlerim takırdıyordu ama kendimi yine de hareket etmeye zorladım.

Suya şiddetli bir biçimde bir şey daldı.

Sudan birbirine dolanmış gibi gözüken kanatlar ve kollar çıktı, denizde bir yarık oluşturdu.

Raffe ve iki melek birbirine dolanmış bir halde denize düşmüşlerdi. Dalgaların arasında batıp çıkarken dönerek boğuşuyorlardı.

Çok geçmeden, birbirlerinden ayrıldılar ve enerjilerini boğulmuş gibi batıp çıkarak harcadılar. Her iki düşman melek de kılıcını çekmiş olduğu için yüzmeleri zorlaşıyordu. Kılıçlarına tutunuyor, sırlıslıkla olmuş işe yaramaz kanatlarıyla yüzeyde kalmaya çalışıyorlardı.

Raffe'nin de durumu onlardan pek farklı değildi. Derimsi kanatları suyu diğer meleklerin tüylü kanatlarından daha iyi akıtıyordu ama hem büyük, hem de hantallardı; dahası, Raffe'nin kanatlarını kullanarak nasıl yüzeceğine dair en ufak bir fikir yok gibiydi. Belki de okyanusta cennet yoktu.

Ona doğru yüzmeye başladım.

Meleklerden biri kılıcını düşürdü, acıyla ve öfkeyle haykırdı. Muhtemelen, kılıcı tutabildiği kadar tutmuştu ama bir kılıcı kınına koymaya çalışırken yüzeyde kalmak zordu, elinizde bir kılıçla yüzmekse daha da zordu.

Diğer melek yüzeye çıktı, tek eliyle kılıcını tutarak batmaya gayret etti. Melek üçüncü kere suya battığında, kılıcı çok ağırmış gibi suya batmaya başladı. Meleğin kafası tekrar sudan çıktı ve nefes alarak yalvarır gibi “Hayır, hayır, hayır,” dedi büyük bir acıyla.

Kılıcın ucu suya battı ve gözden kayboldu. Meleğin kılıcı onun adına karar vermişti.

Birlikte savaştıkları askerler haricinde, kılıçlar çoğu savaşçının bir bağ kurduğu en önemli şeyse şaşırmazdım. Bu manzara bana kılıcı onu reddettiğinde Raffé'nin yaşadığı şoku ve üzüntüyü hatırlatmıştı.

Daha hızlı yüzmeye başladım. Daha doğrusu, bunu yapmayı denedim. Soğuk bedenimi o kadar hissizleştirmiş, titrememe neden olmuştu ki, bedenimi kontrol ediyormuş gibi hissedemiyordum.

Hepsi güç bela yüzeyde durabiliyordu. Buna daha ne kadar dayanabileceklerini düşündüm.

Raffé'nin kanatlarının biraz ötesinde “Raffé, debelenmeyi bırak,” diye bağırdım. Bana döndü. “Sakin ol, gelip seni alacağım.”

Boğulmakta olan birçok kurbanın sakinleşemediğini duymuştum. Çırpınmamak ve boğuluyormuş gibi hissetmemek için her türlü hayatta kalma içgüdüsüne karşı iradelerini kullanmaları gerekiyordu. Birisinin sizi kurtaracağına inanmak inanılmaz derecede güven gerektiriyordu.

Raffé'nin müthiş bir irade gücü olmalıydı, çünkü derhal çırpınmayı kesti. Kollarını ve bacaklarını daha ağır bir biçimde oynattı ama hareketleri onu yüzeyde tutmaya yetliydi.

Sonra, batmaya başladı.

Bedenimde kalan son gücü de kullanarak yüzmeye başladım. Ona varmama fırsat kalmadan, başı da suya battı. Onu yü-

karı doğru çektim ama devasa kanatları işimi zorlaştırıyor, beni de dibe çekiyordu.

İkimiz de dibe doğru batmaya başladık.

Raffe batarken bile debelenmedi. İlgüdüsel ihtiyaçlarını bir kenara bırakabilmek için ne kadar çelik gibi bir iradeye sahip olması gerektiğini düşündüm. Bir de bana ne kadar güven duyduğunu.

Suyun altında, daha da dibe batmamak için ona kanatlarını kapatmasını söyleyemezdim. Çılgınlar gibi kanadını tutup çektim.

Ne demek istediğimi anladı ve kocaman kanatlarını bedene doğru çekip kapattı. Kanatları hava gibi ince ve hafif gözüküyordu. Onları suda nasıl kullanması gerektiğini bilse, bir vatoz gibi yüzebileceğine emindim.

Elimden geldiğince ayaklarımı çırpıp kulaç atıp, ikimizi birden yüzeye çekmeye çalıştım. Çoğu Californialı genç gibi harika bir yüzücü değildim, çünkü okyanusta kendimi rahat hissedebilecek kadar vakit geçirmemiştim. Raffe'nin içi boş kemikleriyle ya da onu hafifleten her neyse, bana hiç de ağır bir yükmuş gibi gelmiyordu.

Başının yüzeye çıktığını ve nefes alabildiğini görünce derin bir oh çektim. Bir kolumla omzunu ve göğsünü çekerek, suratlarımızı suyun yüzeyinde tutarak yüzdüm.

“Bacaklarını makas gibi açıp kapat Raffe. Ayaklarını çırpmaya devam et.” Raffe'nin bacakları güçlü bir motor gibiydi. Ayaklarını çırpmaya başladığı anda, düzenli bir ritimle yüzmeye başladık ve çırpınan meleklerden epeyi uzaklaşmayı başardık.

Suda güçsüz bir halde çırpman bıçakla yaraladığım melek diğerlerinden fazla uzakta değildi. Bir melekler çetesiyle bir beyaz köpek balığı sürüsü arasında neler olabileceğini bilmi-

yordum ama neler olacağını görecek kadar yakın olmadığımı memnundum.

Melekler doğrudan köpekbalıklarının bölgesinde olduklarından, oyumu köpekbalıklarından yana kullanıyordum. Meleklerin öldürülemeyeceğini kim söylüyordu?

Melekler çok geçmeden pusun arasında gözden kayboldular ve Raff'e'nin bizi kıyıya ulaştırması için esrarengiz yön bulma becerisine güvendim.

Güney California sularının ılık olduğunu duymuştum ama kimse aynısını Kuzey California suları için söylememiştii. Tam olarak Alaska sayılmazdı ama beni soğuktan donduracak ya da en azından, soğuktan donuyormuşum gibi hissettirecek kadar soğuktu. O bölgede, bir sörfçünün bir balıkadam giysisi giymeden suya girdiğini asla görmemiştii. Ama Raff'e'nin bedeni dondurucu suda bile ılıktı ve ısısının beni hayatta tuttuğunu tahmin ediyordum.

Yorulduğumuzda, Raff'e'nin açık kanatlarına tutunup dindik. Su geçirmez kanatları herhangi bir çaba harcamamıza gerek kalmaksızın bizi dengede ve suyun yüzeyinde tutuyordu.

Kıyıya yaklaşırken, şiddetli dalgaların arasında yuvarlandık. Büyük bir dalga geldiğinde suyun altına batmaya, geri çekildiğinde yukarı çıkmaya hazırlandık.

En sonunda, kumlara çıkmayı başardık. Sırılsıklam saçlarımızla ve giysilerimizle bitkinlikle kumsala yığılmadan önce, dalgaların dövdüğü kıyıya sürünerek vardık.

Raff'e'nin iyi olduğundan emin olmak için ona baktım.

Soluklanmaya çalışıyor ve bana öylesine dikkatle bakıyordu ki ne yapacağımı bilemedim.

Söyleyecek bir şey düşünmeye çalıştım. Eski kuş yuvasındaki otel odamızda ameliyattan çıktığından beri pek konuşma-

mıştık. O zamandan beri çok şey olmuştu. Birkaç saat öncesine kadar, Raff'e öldüğümü sanıyordu.

Anlamlı ve hatırdâ kalır bir şey söylemek için ağzımı açtım. "Ben..."

Başka bir şey diyemedim.

Ona uzandım; bir bağ kurmak için belki ellerimiz birbirine değebilir diye düşündüm. Ama parmaklarımın arasına yosunların dolandığını görünce, ani bir hareketle elimi salladım. Yosunlar pof diye bir ses çıkarıp Raff'e'nin suratına fırladı ve ağır ağır aşağı kaydı.

Kumlara yayılıp alçak sesle güldü.

Gülüştü güçsüzdü ve hâlâ soluklanmaya ihtiyacı vardı ama yine de hayatımda duyduğum en güzel ses olabilirdi. Sıcak ve samimi bir mutluluk dolu bir gülüştü ve bu ses nacak canlı, nefes alan -şey- bir kişiden çıkabilirdi.

Uzanıp kolumu tuttu. Kumların üstünde beni kendisine çekti. Elbisem yukarı doğru sıyrıldı, bedenimde kumaştâ çok kum hissettim ama umurumda değildi.

Beni kollarına alıp sıkı sıkı sarıldı.

Raff'e bir buz denizindeki ılık bir koy gibiydi. Kollarında olmak, asla sahip olmadığım yuvada olmak gibi bir histi. Gülerken hâlâ göğsünü titriyor, kesik kesik nefes alıyordu. Kendi göğsümün de onunkiyle bir inip kalktığını fark edince gülümsemeden edemedim.

Ama öyle bir an geldi ki o ruh hali değışti. Göğsü kasılıyor ve alçak bir gülme sesi gibi bir ses çıkarıyordu ama aslında gülmüyordu. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki, bir akrep ordusu gelip de beni kollarından almaya çalışsa, bunu beceremezlerdi.

Saçlarını okşayıp son birlikte olduğumuzda beni rahatlatmak için bana fısıldadığı sözleri tekrarlardım: "Şşş." dedim. "Buradayım. Yanı başındayım."

Bir yaz gününün ılık öğleden sonra vakti kadar ılıktı.

Birbirimizi etrafımızdaki karanlıkta pusun arasında dönüp duran canavarlardan ve ayaklarımızın dibine kadar varan azgın dalgalardan gizleyerek, o ılık koyda öylece tuttuk.

Pusların gizlediği bir sıra evin arasındaki bir plaj evine doğru sendeleyerek gittik. Kıyamet Öncesi'nde, bu evler suya yürüme mesafesindeydi ama denize sıfır değillerdi. Kıyamet Sonrası'ndaysa, bir moloz yığının ortasında kalmışlardı ve suya en yakın evler haline gelmişlerdi. Birçoğu denizatlı bayraklarıyla ve verandalarındaki ahşap şezlonglarla sapasağlam gözüküyor, adeta sahiplerinin geri dönmesini bekliyordu.

Raffe'nin ardından apar topar oturma odasına girdiğimde, o kadar bitkin durumdaydım ki, etrafıma doğru dürüst bakamadım bile. İçeride rüzgârdan korunuyorduk ve ev ısıtılmamış olmasına rağmen, kısa süre kurtulduğumuz buz gibi denize kıyasla ısıtılmış gibiydi. Sırılsıklamdım, kumlar içinde kalmıştım ve incecik elbisem bir ıslak mendil gibi üstüme yapışmıştı.

Raffe'ye benim aksime gayet temkinliydi. Evi köşe bucak gezmeden rahatlamadı.

Odalarda elektrik olmadığından, içerisi karanlıktı ama büyük pencerelerden içeri ayın puslu ışıltısı sızıyordu. Yanında bir kutu odun ve kibrit kutusunun bulunduğu bir şömine, üstüneyse süslü mumlar vardı.

Bir mumu yakmaya çalıştım. Elim o kadar kötü titriyordu

ki, bir tanesini yakana dek üç kibrit çakmak zorunda kaldım. Raffe bir ateş yaktı. Minik alevi görür görmez, sanki bir yanım ateş yanmadan önce temel işlevlerim tamamıyla etkisiz kalacakmış ve büyük bir endişe içindeymiş gibi, biraz olsun rahatladı.

Raffe tir tir titremesine rağmen, ayağa kalkıp yatay panjurları kapattı. Bunu nasıl yaptığını bilemiyordum. Ateşe biraz daha yaklaşabilmek için, sürünerek şömineye gitmeme ramak kalmıştı.

Raffe sırf panjurları kapatmakla kalmadı, evin karanlık odalarından birinden battaniyeler ve havlular da getirdi ve battaniyelerden birini omuzlarıma örttü. Tenim öylesine donmuştu ki, yumuşak ılık elinin yanağıma sürtünüşünü bile zar zor hissedebiliyordum.

“Nasılsın?” diye sordu.

Dişlerim takırdaya takırdaya yanıt verdim. “Meleklerle dolu sularda yüzdükten sonra ne kadar iyi olabilirsem o kadar iyiyim.”

Raffe elini alnıma koydu. “Siz insanlar çok narinsiniz. Zaman sizi öldürmese bile, ya mikroplar ya da köpekbalıkları veya hipodermi öldürüyor.”

“Ya da kana susamış melekler.”

Başını salladı. “Bir an buradasınız, sonraki saniyedeysen yoksunuz.” Canı sıkkın bir ifadeyle titreyen ateşe baktı.

Saçlarımdan hâlâ enseme ve sırtıma buz gibi su damlaları akıyordu; elbisemse üstüme ıslak kumlardan yapılmış bir elbise gibi yapışmıştı. Raffe de aynı şeyi düşünüyormuş gibi, beline bir plaj havlusu sardı ve düşmesin diye dümdüz karnının önünde uçlarını birleştirdi.

Sonra çizmelerini çıkardı. Ondan sonra da pantolonunu çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” Sesim gergin çıkmıştı.

Havlusunun altında soyunurken, bir an bile tereddüt etmedi. “Isınmaya çalışıyorum. Değerli ısının ıslak giysilerin tarafından emilmesini istemiyorsan, sen de aynı şeyi yapmalısın.” Pantolonu pof diye kilimin üstüne düştü.

Şöminenin önünde hemen yanı başımda oturduğu için soyunmakta tereddüt ettim.

İblis kanatlarını açtı. Bunu kanatları kurutmak için yaptığını düşündüm ama kanatlar bir ısı kapalı görevi de görüyordu. Sırtımdaki ve omuzlarımdaki kaslar yanı başımdan yayılan ısıyı hisseder hissetmez rahatladı.

Titreye titreye hissettiğim soğuğu üstümden atmaya çalıştım. Raffe kanatlarının oluşturduğu daireyi biraz daha sıkılaştırdım, aramızdaki ısı gidererek arttı.

“Orada çok iyiydin,” dedi. Sessizce, yaptıklarımı onaylar gibi bana baktı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Yani, o güne dek sana kimse bu tür bir şey söylememiş değildi. Ama nedense bunu o anda duymak daha farklıydı. Beklenmedikti.

“Sen de.” Daha fazlasını söylemek istedim. Zihnimdeki kasa yı hafifçe araladım ve içine bakıp söylemeye değer bir şey var mı diye aradım ama içindekiler kasanın kapağını iturip dışarı fırlamak istediler. Kapağı hızla kapattım ve bir anda açılmasını diye üstüne abanmak zorunda kaldım. Yine de dilim söylemek istediğim onca şeye rağmen dolandı. “Evet, sen de.”

Neler hissettiğimi anlıyormuş gibi hafifçe başını salladı. Sanki kasadan kaçan her şeyi ona söylemişim, o da bunları kabul etmiş gibi yapmıştı bunu.

Bir süre, ateşin çıtırtılarını dinledik.

Bedenimden yeni yeni yayılmaya başlayan ısıyı emen kırılı, ıslak elbisemi çıkarmak isteyecek kadar ısınmışım. Batta-

niyemi etrafıma sardım ve düşmesin diye kenarını dişlerimle tuttum.

Battaniyenin altında ıslak elbisemi çıkarmaya çalışırken kıvrandığımı görünce gülümsedi. "Eminim ki modern ve saygıdeğer bir erkek, battaniye düşer de bir şey görür diye arkasını dönerdi."

Battaniyeyi dişlerimle tutmaya devam ederek, evet der gibi başımı salladım.

"Ama o zaman ısı kapanımızı kaybederdik." Bunu göstermek için kanatlarından birini birkaç santim havaya kaldırdı. Bacaklarımda bir anda soğuk hava hissettim. Kanadını tekrar eski yerine indirdi. Omuzlarını silkti. "Sanırım, battaniyeyi düşürmemen yeterli."

Elbisenin sol kolunu çıkarmak için kıvranıyordum.

"Sakin gülme ya da bir şey söyleme," dedi. "Çünkü sonucu felaket olabilir."

Gözlerimi kısıp ona baktım ve beni güldürecek bir şey söylememesini anlatmaya çalıştım.

"Şu şey hakkındaki fıkrayı duymuş muydun?"

Battaniyemin altında, ince elbisemi yırttım. Zaten mahvolmuştu. Elbiseyi boydan boya yırtıp battaniyenin altından fırlattım.

Elbise Raffe'nin kilimin üstünde duran pantolonunun üstüne düştü.

Raffe kahkahalarla gülmeye başladı. Gülüşü çok güzeldi... Tok ve umursamazdı. Beni onunla birlikte gülmeye davet ediyordu.

"Yaratıcı çözümler bulmakta çok başarılısın," dedi gülmeye devam ederken. "Bunlara genellikle bir şeyleri yırtmak, parçalamak, tekmelemek ya da bıçaklamak dâhil ama hepsi yaratıcı."

Battaniyeyi artık güzelce ellerimle tutabildiğim için dişle-

rimin arasından bıraktım. “Sadece üstüme yapışan ıslak elbiseseden sıkılmıştım, o kadar. Fence anlatacağın fıkranın komik olması gibi bir tehdit altında da değildim.”

“Bu sözlerin beni yaraladı,” dedi gülümseyerek.

“Yaraladı” sözcüğü zihnimde yankılandı; onun da aynı şeyi hissettiğini fark ettim, çünkü gülümsemesi silindi.

“Eski kuş yuvasında neler oldu? Akrep tarafından sokulduğunu gördüm. Ölüşünü izledim. Nasıl hayatta kaldın?”

Akreplerin iğnelerinin insanları paralyze ettiğini, kalp atışlarını ve nefes alıp verişlerini yavaşlattığını, bu yüzden de kurbanları ölü gibi gösterdiğini anlattım.

“Seni kaybettiğime emindim.”

Kaybetmek mi?

Bakışlarımı ateşe çevirdim ama ateşi falan gördüğüm yoktu. “Ben de seni.” Sözcükler ağzımdan bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Ateş çıtırdayıp patlıyor, odunları küle dönüştürüyordu. Bana Raff’e’nin beni öldüğümü sandığı halde kuş yuvasındaki yangın tehlikesinden kaçırıldığını hatırlattı.

“Beni aileme geri götürdüğün için teşekkür ederim. Tehlikeli ve çılgınca bir işti.”

“Eh, o anda biraz çılgın ve tehlikeli hissediyordum.”

“Evet, gördüm.” Öldüğümü gördükten sonra devasa akrep tüplerini öfkeyle parçaladığını ve canavarların hepsini öldürdüğünü asla unutamazdım.

Kendisine gülüyormuş gibi dudakları seğirdi. “Eğlenceli bir manzaraydı herhalde.”

“Hayır, gerçekten de eğlenceli değildi. Biraz...” Yürek parçalayıcıydı. “Yürek parçalayıcıydı.” Bu sözcüğün ağzımdan kaçtığını fark edince gözlerimi kırıştırdım. “Yani...” Aklıma söylediğim şeyin yerine geçebilecek başka bir şey gelmedi.

“Yürek.” Bakışlarını alevlere dikti. “Parçalayıcı.” Bu sözcük-

leri sanki ilk defa söylüyormuş, ilk defa duymuş gibiydi. Başını salladı. "Evet. Sanırım, öyle de denebilir."

Ateş çıkırdadı. Bir ateşin insanı bu kadar çabuk ısıtması şaşırtıcıydı.

"Senin yüreğinin parçalandığını söylemedim." İngilizce benim için yeni bir dilmiş gibi kekeleyerek konuşuyordum. "Ben sadece benim için... Olanları izlemenin zor olduğunu kast etmiştim."

Raffe yüreğinin biraz bile olsa parçalanıp parçalanmadığını ne itiraf etti, ne de bunu reddetti.

"Şey, tamam, belki *bir parça* yüreğin parçalanmış gibi duruyordun." Ne kadar utanç verici bir durumdu. Artık ağzından laf almaya çalışıyordum. Bir yanımda kendimi salaklık ettiğim için azarlıyordu. Diğer yanımsa, tepkisini dikkatle izliyordu.

Turuncu ve kırmızı alevler giderek büyüdü; daha fazla sıcaklık saçmaya başladı. Ateşin çıkırtısı ve patlama sesleri ritmik ve büyüleyiciydi. Isıysa muhteşemdi.

"Titriyorsun," dedi. Sessi tereddütlüydü. Belki biraz da hüznü. "Bir duş al. Şansımız varsa, sıcak su bile olabilir."

Nefesimi tutmuş beklerken, yine tereddütle durdu.

Sonra, başını diğer yöne çevirdi.

Ayağa kalkıp, evin karanlık kısımlarına doğru yürüdü.

Bir ısı kalkanı gibi açtığı kanatları uzaklaşır uzaklaşmaz, hava yine soğudu. Onun karanlıkta gözden kayboluşunu izledim. İlk olarak koyu renkli kanatları ve önüne eğdiği başı kayboldu, sonra da geniş omuzları ve kolları.

Sonra, geride hiçbir şey kalmadı.

Orada oturmuş içeri gidişini izlerken, bir şeyler söylemek istiyordum ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

Tereddütle ayağa kalkıp, şömineden uzaklaştım. Yukarı kata bir tuvalet aramak için çıktığımda, ev bana soğuk geldi.

Tuvalette yıkandıklarından beri kullanılmamış gibi gözükten katlı havlular vardı. Muhtemelen, oraya aylar önce bırakılmışlardı.

Mum ışığında duş aldım. Su oda sıcaklığındaydı ama okyanusa kıyasla hâlâ donan tenime iyi gelmişti. Ama duşta uzun süre kalmadım. Sadece üstüme yapışan kumları temizleyecek, sabunlanacak ve hızla saçlarımı şampuanlayacak kadar kaldım. Kemiklerime işleyen soğuk yüzünden hâlâ titriyordum ve kurulanıp yine ısınmak için can atıyordum.

Banyonun kapısında keşke üstüme giyebilsem diye düşündüğüm kalın bir bornoz asılıydı. Ama bu tür lüks şeyler Kıyamet Öncesi'nin insanları içindi, her an canavarlar ya da yağmacılar tarafından saldırıya uğrayacak kişiler için değil.

Hızla giysi bulabilmek için dolapları ve çekmeceleri karıştırdım. Bulabildiğin en iyi şey muhtemelen sadece bir kazak olan ama üstümde kazak elbise gibi duran bir şeydi. Her şey bana neredeyse dört beden daha büyüktü. Kazığı giydikten

sonra, belime bir fular bağladım ve dar bir pantolon giydim. Pantolon büyük bir ihtimalle bir kapriydi ama benim ayak bileklerime kadar uzanıyordu.

Daha iyi bir şeyler bulabileceğime emindim ama mumun üst katın penceresini daha fazla aydınlatmasını istemiyordum. Pus cılız ışığın uzaklarda görülmesini engelliyor olabilirdi ama durup dururken bela çağırmanın da bir anlamı yoktu.

Aşağı katta, oturma odasını şömineden yayılan ışık hoş bir biçimde aydınlatmıştı. Raffe bir sandalyeye çıkmış, pencerelerin camlarına bantlarla battaniyeler tutturup örtüyordu. O da benim gibi mum ışığının görülebileceğini düşünmüş olmalıydı.

Bir sandalyeye çıkıp üst camlara erişmeye çalıştığını görmek, nedense beni rahatlatmıştı. Gayet normal bir davranıştı.

Aslında, sırtında ağır ağır ileri geri kıpırdayan koyu renkli kanatları görmezden geldiğinizde normaldi. Sanırım, kanatlarını oynatarak kurutmaya çalışıyordu. Kanatların uçlarındaki tırpanlar ve keskiler mum ışığında parılıyordu. Üstlerinde hiç tüy yoktu. Tırpanları cılalıyor mudur diye merak ettim.

“Sen Düşmüş değilsin, değil mi?” Daha zihnim söylediğimi algılayamadan, soru ağzımdan çıkıvermişti.

“Duyduğum kadarıyla, bu durum beni siz İnsan Kızları için daha da seksi yapar.” Son battaniyeyi de cama tutturdu. “Kötü gençlerde bulduğunuz şey nedir?”

“Soruları ben soruyorum Raffe. Bu, ciddi bir konu.”

“Kefaret elde etmen bir şans mı?” Sandalyeden atlayıp niha yet bana baktı.

Beni görünce, omuzları hızla kahkahalara dönüşen bir gülüşle sarsıldı. Raffe’nin gülüşü genellikle hoşuma giden bir şeydi ama o anda bana güldüğü belliydi.

Üstümdeki kıyafete baktım. İtiraf etmem gerekir ki, üst katta giyinirken biraz acele etmiş olabildim.

Tek bir mumum ışığında pastel renkli desenli bir kazak gibi gözüken şeyin, birkaç mum ışığında leopar desenli bir kazak olduğu ortaya çıkmıştı. Üstüme çok bol geldiği için de, her yanı kat kat olmuş, sarkıyordu. Belime bağladığım koyu renkli bir fular sandığım şeyse, kırmızı bir kravatı, kahverengi sandığım çoraplarsa pembe ve mor renkli iki ayrı çoraptı.

“Neden herkes bir zombi avcı partisinin bir parçasıymış gibi gözükürken, benim hâlâ modaya uymak konusunda endişelenmem gerekiyor?”

Raffe hâlâ gülüyordu. “Leopar desenli bir Shar-Pei’ye benzemişsin.”

Sanırım, derileri kat kat olan, suratları basık ufak köpeklerden söz ediyordu. “Beni korkutuyorsun, farkında mısın? On yedi gibi hassas bir yaşta kırış kırış ufak bir köpeğe benzetilmek hayatım boyunca aklımdan çıkmayabilir.”

“Evet. Hassas bir kız. Kesinlikle öylesin Penryn.” Ateş ışığı surat hatlarını yumuşatıyor, tenini ısıtıyordu. “Ama hassas yanın için bir ego moraline ihtiyaç varsa, kanatlarla çok güzel gözüksüğünü söyleyebilirim.” Raffe sözlerinin son kısmını bir şeye hasret duyarmış gibi söylemişti.

Birden kendimi tuhaf hissettim. “Teşekkürler... Sanırım.”

“Kanatlarla harika gözükme hoşuna gitmedi mi?”

“Bunun kat takmış kırış kırış ufak bir köpeğe benzetileceğim ama iyi bir kişiliğim olduğu gibi başka bir esprinin devamı olacağından korkuyorum açıkçası.” Düşünürken tavan baktım. “Tamam, bu hiç de komik olmadı; o yüzden, söylemiş olsaydın son derece berbat bir espri olurdu.”

“Ha, merak etme. Güvendesin,” dedi beni teselli eder gibi. “Sana asla iyi bir kişiliğin olduğunu söylemezdim.”

Ona pis bir bakış fırlattım, Raffe de kendi alaycı lafına güldü.

Böylece, yolculuk ederken tanıdığım Raffe’ye dönüştü

Suyu bir kibritle yaktığınız müddetçe çalışan gaz ocağında ısıttık. Sonra, şöminenin karşısına geçip kupalarımızdan sıcak suyumuzu yudumlarken, ona birbirimizi son gördüğümüzden beri başımıza gelenleri anlattım. Sıcaklık o kadar güzeldi ki, bir kenara kıvrılıp uyumak istiyordum.

“Kılıcım nerede?”

İçime derin bir nefes çektim. Ona kılıç rüyalarından söz etmemiştim. Hayatına fazla burnumu soktuğumu itiraf etmiş gibi olurdum. “Kılıcı San Francisco’da yakalandığımızda, 39. İskele’nin oradaki bir öbeğin altına gizlemek zorunda kaldım.”

“Onu orada mı bıraktın?”

Evet anlamında başımı salladım. “Mecbur kaldım.”

“Ama o kılıç yalnız olması için tasarlanmamıştır.”

“Sanırım, hepimiz onun gibiyiz.”

Gözlerimiz birleşince, içimden bir elektrik akımı geçmiş gibi hissettim.

“Seni özledi,” dedim fısıldayarak.

“Öyle mi?” Sesi yumuşacık bir dokunuş gibiydi. Bakışları beni öylesine delip geçiyordu ki, ruhumu görebildiğine yemin edebilirdim.

“Evet.” Yanaklarım kızardı. Ben... “Sürekli olarak seni düşündü.”

Mum ışığı çene çizgisinin etrafında, dudaklarının çevresinde yumuşak bir parıltı oluşturuyordu. “Onu kaybetmek beni çok üzdü.” Sesi alçak bir kükreme gibiydi. “Ona ne kadar bağlandığımı fark etmemiştim.” Uzanıp suratıma düşen bir tutam ıslak saç geriye itti. “Onun ne kadar tehlikeli bir biçimde bağımlılık yaratabileceğini anlamamıştım.”

Bakışları beni yerime mıhladı. Ne hareket edebiliyor, ne de nefes alabiliyordum.

“Belki de bir kızın bunu duyması gerekir. Belki o da seninle birlikte olmak istiyordur.” Bunları hızlı hızlı, fısıldayarak söylemiştim.

Gözlerini yumup, içine derin bir nefes çekti. Sonra başını salladı. “Ama olamaz.”

“Neden?”

“Kurallar. Gelenekler. Tehlike. Benimle birlikte olmak tehlikeli bir şey.”

“Sensiz olmak da öyle.” Ateşe biraz daha yaklaştım.

Elini uzatıp omuzlarımdaki battaniyeyi düzeltti. “Ama bu, kuralları değiştirmez.”

Gözlerimi kapatıp boynuma değen parmaklarının ılıkliğini hissettim. “Kurallar kimin umurunda? Dünya sonu geldi, unuttun mu?”

“Kurallar bizim için önemlidir. Melekler savaşçı bir ırktır.”

“Fark ettim. Ama bu konunun bununla ne alakası var?”

“Binlerce sene boyunca, katillerden oluşan bir toplumu bir arada ancak sıkı bir emir zinciri ve kuralların ihlal edilmesine karşı sıfır tolerans tutabilir. Yoksa uzun süre önce hepimiz birbirimizi katletmiştik.”

“Kurallar anlamsız olsa bile mi?”

“Bazen mantıklı olabiliyorlar.” Sırıttı. “Ama bu da önemli değil. Asıl önemli olan, savaşçıların emirleri uygulaması, onlar hakkında hüküm vermesi değil.”

“Ya bu kurallar seni sevdiğin şeylerden ve kişilerden uzak tutuyorsa?”

“Özellikle de o zaman gerekli. Çoğu zaman, en etkili ceza budur. Ölüm gerçek bir savaşçı için pek bir tehdit sayılmaz. Ama İnsan Kızlarını, çocuklarını, arkadaşlarını, kılıcını alırlarsa... Bunlar gerçek cezalardır.”

Elimde değildi. Suratımı ona beni öpebileceği kadar yaklaştı-

tırdım. “Gerçekten de korkutucuyuz, değil mi?”

Neredeyse elinde olmadan dudaklarıma baktı. Ama ne geriye çekildi, ne de bir milim öne eğildi. Kaşını kaldırıp bana baktı. “İnsan Kızları gerçekten de tehlikelidir. Çok da sinir bozucu olduklarını unutmamak gerek.” Omuzlarını silkti. “Çenesi düşük ve arada sırada şirin de olabiliyorlar.”

Geriye yaslandım. “Şimdi kılıcının seni neden terk ettiğini anladım.” Tüh. Yanlış bir şey söylemiştim. “Pardon, öyle demek...”

“Kılıcım beni terk etti, çünkü karanlık bir şeyler olacağını hissettiğinde öyle yapması gerektiğine dair kesin emirler almıştı.”

“Neden?”

Kupasına baktı. “Çünkü Düşmüş bir meleğin kılıcı fazlasıyla tehlikelidir. Kanatları zamanla güçle dolar ve yeteri kadar savaşta zafer kazanırlarsa, en sonunda kendi silahlarını yaratabilirler. Hem Düşmüş kanatlar, hem de bir melek kılıcı izin verilemeyecek kadar tehlikeli bir birleşim.”

“Ama sen Düşmüş değilsin, değil mi? Neden kılıcın seni terk etsin?”

“Kanatlar onu şaşırttı.” Suyundan bir yudum aldı, suratında keşke daha sert bir şey içiyor olsaydım der gibi bir ifade belirdi. “Kısmen sezgilidir ama sonuç olarak bir beyni yok.” Gülümser gibi oldu.

İçimi çekip kupamı yere koydum. “Dünyan benimkinden çok farklı. İnsanlarla hiç ortak yanınız yok mu?”

Adonis'i andıran gövdesinin üstündeki kusursuz suratındaki delip geçen gözleriyle bana baktı. “İtiraf edeceğimiz bir şey yok.”

“Bunun bir çaresi yok yani, öyle mi?” dedim. “Bizler ölümcül düşmanlarız, ben de seni ve senin gibi olan herkesi öldürmeye çalışmalıyım.”

Eğildi, alnını alnıma dayadı ve gözlerini yumdu. “Evet.” Bu sözcüğü söylerken, yumuşak nefesi dudaklarımı okşadı.

Ben de gözlerimi yumup, alnıma dayadığı ılık alnına odaklanmaya gayret ettim.

Raffe bir kutu mısır gevreği ve bir kavanoz da fındık ezmesi bulup geldi. Gitmek istiyordum ama askerlerin doğru dürüst savaşılabilesi için yemek yemesi gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Ayrıca, bir sonraki adımını da düşünmesi gerektiğini söylemişti. Böylece, o çok işe yarar gece görüşüyle gecenin karanlığına dalarken, ben de evde mumlarımın yanına oturup beklemeye başladım.

Mısır gevreği üzümlüydü ve üzümlerin tadı cennet ya da nirvana veya bana ölümcül melekleri hatırlatmayan herhangi bir yer gibi enfesti.

Bir kez olsun ellerimiz temizken, doğrudan ellerimizle mısır gevreği yedik ve fındık ezmesini parmaklarımızdan yaladık. Mutfakta çatal kaşık vardı muhtemelen ama ne diye uğraşacaktık ki? Parmaklarımızdan yapış yapış fındık ezmesini dondurma gibi yalamanın da ayrı bir zevki vardı.

Üzümlü mısır gevreği ve fındık ezmesi. Bunların o kadar lezzetli olabileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Bunlara bir parça da çikolata ekleyebilseydik, muhtemelen lisemdeki yiyecek satışı için fındıklı, çıtır çıtır çikolatalar yapabilirdim. Tamam, belki Kıyamet Öncesi'ndeki yiyeceklere kıyasla, o kadar da lez-

zetli sayılmazdı ama o sırada tadı bana harika gelmişti.

“Kuş yuvasına geri gitmem gerek,” dedi Raffé parmağını fındık ezmesi kavanozuna daldırırken.

Mısır gevreği dolu elim, tam ağzıma götürürken kalakaldı. “Cidden mi? Canımızı zor kurtardığımız, vahşi, kana susamış Neandertallerin olduğu yeri mi diyorsun?”

Tek kaşını havaya kaldırıp bana baktı. Parmaklarındaki fındık ezmesini yaladı.

Ben de avucumdaki mısır gevreğini ağzıma atıp çatır çutur çiğnedim. “Sırf güzelsiniz diye, içiniz Neandertal olmayacak demek değil.”

“Bana söylediklerini düşünecek olursak, isyan pek de Uri’nin düşündüğü gibi gitmemiş. Herhangi bir asker ona olabilecekleri söyleyebilirdi. Görevleri konusunda yeteri kadar bilgi sahibi olmayan huzursuz savaşçıların önünde kıyamet sonrasından söz edersen, ortalık karışır.”

“Ortalık karışır mı?”

“Çok mu demode bir ifade?” Parmağıyla biraz daha fındık ezmesi aldı. Fındık ezmesini mısır gevreğiyle karıştırmamayı tercih etti.

“İnsanlar paramparça edildiler. Cidden. Kanlı, ufak, dehşet verici parçalara ayrıldılar. Buna ortalığın karışması denemez.”

“O konuda özür dilerim ama olanları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.” Ama ses tonu hiç de özür dilermiş gibi değildi. Tam aksine, soğuk, içten pazarlıkçı ve pragmatikti.

“Hem kıyamet sonrasına neden bu kadar sevinildi? Herkes. hey, yaşasın, artık insanları öldürebileceğiz havasındaydı.” Sesim öfkeli çıkıyordu. Avucumdaki mısır gevreklerini fındık ezmesi kavanozuna batırdım, birkaçının da kavanozun içinde kaldığından emin oldum. Durumu daha da perçinlemek için içine birkaç da üzüm tanesi attım.

"Kıyamet sonrası için sergilenen heyecanın insanlarla hiçbir ilgisi yok."

"Bana hiç öyle gelmedi."

İçinde üzümler bulunan fındık ezmesi kavanozuna baktı. Bana imalı bir bakış fırlatıp kavanozu yerine koydu. "İnsanlar ikinci planda."

"Bir türü tamamıyla öldürmek ve yok etmek ikincil bir önem mi taşıyor yani?" Raffe'nin bizleri yok etme planının bir parçası olmadığını bildiğim halde, sesim onu suçlar gibi çıkmıştı.

Daha doğrusu, onun şahsi olarak bu işte bir payı olmadığını düşünüyordum ama bunu kesin olarak bilmiyorum, değil mi?

"Seninkiler bu işi her türe yaptılar zaten," dedi Raffe mısır gevreği kutusunu alarak.

"Aynı şey değil," dedim fındık ezmesi kavanozunu kapıp.

"Neden?"

"Seninkilerin benim türümü öldürerek parti yaptığı konusuna geri dönebilir miyiz lütfen?" Parmaklarımla biraz daha fındık ezmesi aldım.

Fındık ezmesini parmaklarımdan yalayışımı izledi. "Arkadaşlarını kurtarma olasılığını kutluyorlar."

"Meleklerin arkadaşları mı var?" Dudakları parmağımın etrafına sarıp, o güzel fındık ezmesinin hepsini emdim.

Oturduğu yerde huzursuz bir biçimde kıpırdanıp dik dik bana baktı. "Diğer savaşçılarla yan yana savaştığında, kardeşlerin haline gelirler. Her birimizin düşmüş bir kardeşi vardır. Onlara umut veren tek şey de Kıyamet Günü'dür. O günde, nihayet yargılanırlar."

"Yargılanmadan önce sonsuz bir ceza mı gelir?" Tam parmaklarımı tekrar kavanoza daldıracaktım ki, Raffe kavanozun içine mısır gevreği döktü. Biraz daha fındık ezmesini parmaklarımdan yalamadan önce, mısır gevreklerini ayıklamak zorunda kalacaktım.

“Sistem herkesi hizada tutmak için özellikle katı. Savaşçı toplumumuzu bir arada tutuyor.”

Parmağımı fındık ezmesi kavanozuna sokarken, bana sinir olup olmadığını merak ettim. “Ya suçlu bulunurlarsa?” dedim. Kavanozdan çıkardığım parmağımın ucuna biraz fındık ezmesi bulaşmıştı. Bunu emip, sona kalan tatlı fındık ezmesinin de keyfini çıkardım.

Raffe aniden ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. “O durumda, sonsuzluk daha da uzar.”

Bir sonraki sorunun yanıtını biliyordum ama yine de sormak zorundaydım. “Kıyamet Günü ne zaman gerçekleşecek peki?”

“Kıyametin sonunda.”

Başımı salladım. “Tamam. Herkes heyecanla kıyametin gerçekleşmesini bekliyor gibi.” O günlerde, bir konuda haklı olmak beni hep daha iyi hissettiriyordu.

İçine derin bir nefes çekti ve sakinleşmeye çalışmış gibi dışarı bıraktı. “Gidip kılıcımı bulalım.”

39. İskele’ye uçarak vakit harcamayı istemiyordum ama hem kılıç, hem de annemin iz sürme cihazı oradaydı. İz sürme cihazı hâlâ Paige’i bulabilmek için işime en çok yarayacak şeydi. Ayrıca, annemin, Clara’nın ve diğerlerinin adadan kurtulup kurtulmadıklarını da görebilirdim. Kurtulamadılarsa, belki de onlara yardım etmek için yapabileceğim bir şey olabilirdi.

Doktor akreplerin o gece bir yere gideceklerini söylemişti; dahası, Beliel’in çekirgelerin melek ölüm yarışının üstünden geçmesini sağladığını da biliyordum. Alkatraz kaçışı o vakte dek ya başarılı olmuştu ya da olmamıştı. Başarısız olduysa, adada ne tür olayların meydana geldiğini düşünmek bile istemiyordum.

Derhal bol bir palto ve ayaklarıma şaşılabilecek derecede ıyınayan bir çift spor ayakkabı buldum. Raffe de o arada meşum

görünümlü bir mutfak bıçağını alıp kınıyla birlikte pantolonun beline sıkıştırdı.

Dışarıda pus dağılmıştı ve gece berraklaşmış, okyanusa yansıyan ayın ve yıldızların cılız ışığı görülebiliyordu. Denizle aramızda yıkılan evlerden kopan ahşap ve cam parçalarının saçıldığı kumsal vardı.

Kırık cam parçaları göğün ışığını yanıp sönen ateşböceklerinden bir örtü gibi yansıtıyor ve alabildiğince uzanıyordu. Öylesine beklenmedik derecede güzel bir manzaraydı ki, durup bir süre izledim. Onca yıkımdan nasıl olmuştu da bu kadar inanılmaz bir şey oluşmuştu?

Raffe'ye bakıp onun da aynı manzaranın keyfini çıkarıp çıkarmadığını görmek istedim ama o bana bakıyordu.

Kendimi huzursuz hissederek yanına yürüdüm. Daha önce kollarında uçmak savaşa ilgiliydi ve kaçmaktan başka bir şey düşünenecek kadar vaktimiz olmamıştı.

Ama bu sefer, bu bir tercih meselesiydi ve güçlü kollarının arasında olmayı ve ılık teninin benimkine değmesinden başka bir şey düşünemiyordum.

Kucağa alınmayı bekleyen küçük bir çocuk gibi kollarımı havaya kaldırdım.

Bir an için tereddütle bana baktı. Eski kuş yuvasında öldüğümü sandığında beni kollarına aldığı zamanı mı hatırlamıştı? O kadar uzun süre tek başına kaldıktan sonra, birisini kollarına almak nasıl bir histi acaba?

Beni kucakladı, kollarımı boynuna dolarken sıkı sıkı sarıldı. Beni kaldırırken, yanağım onunkine değdi. Bir ılıklik yayıldığını hissedince, ona sokulmamak için kendimi zor tuttum.

İki adım koştu ve kendimizi bir anda Alkatraz'a doğru uçarken bulduk.

Önceden onunla birlikte uçmamış olsaydım korkardım.

Suyun üstünde uçarken, benimle buz gibi bir düşüş arasında sadece Raff'e'nin kolları vardı. Ama kollarıyla beni sıkı sıkı sarmalamıştı, göğsü de ılıktı. Başımı kaslı omzuna dayadım ve gözlerimi yumdum.

Yanağını saçlarıma sürttü.

Çok yakında Paige'i, annemi ve Clara'yı düşünmem gerektiğini biliyordum. Önceliklerimin hepsi hayatta kalmak, ailemi bir araya getirmek ve onları canavarlardan, canavarımsı insanlardan uzak tutmak olacaktı.

Ama o an için, sadece o an için, güçlü bir erkeğin kollarındaki on yedi yaşındaki bir genç kız olacaktım. Hatta kendime acabayla başlayan, Kıyamet Öncesi'nde olsaydık neler olurdu gibi soruları sormaya bile izin verdim.

Sadece kısa bir süre için.

Hayallerimi zihnimdeki kasaya dikkatle kilitleyene kadar.

Yarımadanın yükseklerinde uçmak yerine, San Francisco Körfezi'ne varıncaya dek boylu boyunca uçtuk. Oraya vardığımızda, planımız körfezin tamamını uçarak kat etmek ve aşağı yukarı yarımadanın kıyı şeridini izlemektir. Alkatraz'a gitmek için daha uzun bir yoldu ama puslar tahmin ettiğimiz gibi suyun üstünde çok yoğun. Melekler ve akrepler o gece uçuyor olacakları için, Raffé suyun hemen üstünden uçmamızın daha iyi olacağına karar vermişti ve kararı oldukça isabetliydi.

Hava nemli, rüzgârsa sertti. Paltoma rağmen, Raffé bana asıl sıcaklık veren kaynaktı ve pusların arasında hızla ilerlerken, bedenine o kadar yakın olmanın keyfini çıkarmadan edemiyordum.

Raffé bir ses duymuş gibi başını hafifçe yana eğdi.

Sesin nereden geldiğini anlamak için yön değiştirdi. O bulutun tam ortasında, nasıl doğru yöne gittiğimizi bildiğini ya da benim duyamadığım alçak bir sesi nasıl duyduğunu bilemiyordum ama o biliyor ve duyuyordu.

En yoğun pusun içinden çıkıp, körfezin üstüne çıkmış, ince dalları andıran pusların üstünden sessizce ilerledik. Bugulu ay ışığı aşağıdaki yağlı karanlığın üstünde belli belirsiz bir parlaklık oluşturunuyordu.

Tekneleri görmeden önce, sudan gelen boğuk motor sesini duydum.

Aşağıımızda, yarım düzine kadar tekne körfezde ilerliyordu. Aralarında Kaptan Jake'in teknesi yoktu. Tabii, onun teknesinin orada olması için hiçbir neden yoktu ama o teknelerde Alkatraz'dan kaçan tutsakların olduğunu ummadan edemedim. Bu tekneler daha ufak ve inceydi ama yine de her biri düzinelerce insanı taşıyabilecek kadar büyüktü.

Dee ve Dum bir kurtarma ekibi mi kurmuşlardı acaba?

Bunu yaptılarsa, cidden etkilenmiştim. Tek bir seferde herkesi kurtaracak kadar tekne bulmuşlar demekti. Ayrıca, akılcı davranıp karanlıktan ve pustan istifade etmeye, kara yoluyla değil deniz yoluyla gitmeye karar vermişlerdi.

Raffe süzülerek ilerleyip sessizce teknelerin etrafında bir daire çizerken, ne yapacağını merak ediyordum.

Teknelerin güverteleri ılınmak için birbirine sokulmuş insanlarla doluydu. Birisi gökteki daha karalık şeklimizi fark etmiş olmalıydı ki, birden bütün teknelerin motorları kapandı ve hepsi gecenin karanlığında sessizce süzölmeye başladılar. Tüfeklerini göğö çevirmiş adamlar vardı ama birçoğu bize nişan almamıştı; bu yüzden, çok da görünür olmamız gerekiyordu. En iyisi de tüfeklerinin hiçbirinin ateşlenmemesiydi.

Tek bir el ateş sesi bile bir canavar sürüsünü onlara yönlendirebileceği için, sadece son çare olarak ateş açmak üzere emir aldıklarını tahmin ettim. Tekneler pusun arasında sessizce ilerlerken hiçbir sorun yok gibiydi. Şayet gördüğüm şey Alkatraz kaçış planının bir parçasıysa, muhtemelen saatlerdir suda olmalıydılar; bu da motorlarını bu süre boyunca ekseriyetle kapatmış olmaları demekti.

Filonun liderliğini yapan en büyük teknenin çatısı haricinde, hiçbir ışık, hareket ya da ses yoktu. Suyun hafif dalgalarının

dan yansıyan ışık ve pusun arasından sızan cılız ay ışığı çatıya bir şey bağı olduğunu gözler önüne sermeye yeterliydi.

Debelenip duran bir akrepti.

Birisi kıvranan canavarın başında duruyordu. Sessizce yanlarından süzülürken, neler olup bittiğini daha iyi görebildim.

Canavarın bedeni ve kuyruğu sıkı sıkıya bağlanmıştı. Ağzına bir şey tıklmıştı ve üstüne eğilen kadını sokmak için can havliyle kıvranırken, boğuk bir tıslama sesi çıkarıyordu.

Kadın yaptığı iş her neyse, pür dikkat kesilmişti ve bizi fark etmemişti. Canavarın göğsüne bir şey çiziyordu. Suratını görmiyordum ama ancak bir kişi olabilirdi.

Annem hayattaydı ve gördüğüm kadarıyla da yaralı değildi.

Eli tüfekli iki adam annemin iki yanında duruyorlardı. Birinin iri kollarından ve diğerinin şık gömleğinden, onların Dövmeli'yle Alfa olduğunu tahmin ettim. Eğer gerçekten de onlarsa, annem kaçış sırasında onları çok etkilemiş olmalıydı, çünkü akrebin göğsüne bir şey çizmeye kalkıştığında onu koruyor olmazlardı.

Teknenin üstünden geçtik ama annemin ne yazdığını göremeyeceğim kadar karanlıktı.

"Akrebin göğsüne, tam kalbinin ortasına kırmızı rujla 'Penryn ve Paige' yazdı," diye fısıldadı Raffe kulağıma. Tekrar bir daire çizip rıhtıma doğru uçtuk. "Şimdi de karnına çiçekler çiziyor."

İçimden gülümsemeden edemedim ve başımı salladım.

Hafiflemiş hissediyordum.

Bir an için, Raffe'yi dışarıdan bakıldığında bazılarının sarılma sanabileceği bir biçimde daha da sıkıca tuttum.

39. İskele genel olarak hatırladığım gibiydi. Her yöne kırık tahtalar, yıkık binalar saçılmıştı ki; bir tarafta da yan yatmış bir tekne vardı.

Kaptan Jack'in teknesi iskeleye çekilmişti ve parçalanmış, tırtıklı tahtaların arasında öylece duruyordu. Güvertedeki bir spot ışığı hâlâ yanıyor, iskeleyi cılız bir ışıkla aydınlatıyordu.

Demek herkes körfezden yarımadaya gitmeyi tercih etmemişti. Bazıları ana karaya en yakın yolu seçmişti, sonra da dağılmışlardı. Şansınızın sudan ziyade karada daha yaver gideceğinizi düşündüğünüz ya da karada sevdiklerimiz olduğu takdirde mantıklı bir karardı. Ama tekneyi kullanan her kimse, muhtemelen Kaptan Jake değildi. Tabii, zil zurna sarhoş olmadıysa ki bu da kuvvetli olasılıklar arasındaydı.

İskelenin üstünde bir daire çizip durum değerlendirmesi yaptık. Yağmacılar ay ışığı atlındaki gölgemizi görünce çil yavrusu gibi dağıldılar. İskeleye değerli eşyaların bırakıldığına dair söylentiler yayılmış olmalıydı. Acaba orada olmalarının ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorlar mıydı diye düşündüm

Herkes ortadan kaybolur kaybolmaz, sessizce gölgelerin arasına indik.

Raffe beni yere bırakmadan önce birkaç saniye daha tuttu. Kollarımı boynundan çekmem ve bir adım geri atarak ılıkliğinden uzaklaşmam da birkaç saniye sürdü. Bizi dışarıdan birileri izliyor olsaydı, karanlıkta öpüşen bir çift olduğumuzu düşünebilirdi.

Işıklar iskeleden fırlamış kirişleri ve tahtaları aydınlatıyordu. Nefeslerimizin nemli havası pusa karışıyor ve etraftan ses gelip gelmediğini dinlerken, pusa dönüşüp dönüyordu.

Birisi ağlıyordu.

Yarısı sağlam duran bir şekerci dükkânının molozlarının arsında tek başına birisi duruyordu. Sessizce ağlıyordu ama yumuşak hıçkırıkları yine de duyuluyordu.

Oraya sinmiş kişinin görünüşü ve sesi tanıdık. Onunla konuşmak için öne çıkarken, Raffe'ye geride kalmasını işaret ettim. Işık huzmelerinin etrafından dolanıp ona ulaşmaya çalıştım.

Clara'ydı. Küçülmüş bedenini kendisine çekmişti, sesi de farklı çıkıyordu. Kurutulmuş et gibi gözüken yanakları tek başına ağlarken yaşlarla ıslanmıştı.

"Selam, Clara. Benim Penryn." Ödünü patlatmayayım diye ona birkaç adım öteden sesimi yükseltmeden seslendim. Birden irkilince, alçak sesle konuşmamın bir fayda etmediğini, neredeyse kalp krizi geçirecek gibi bana baktığını gördüm.

Beni tanıyınca, yarı gülümsedi, yarı hıçkırdı. Yanma gidip oturdum. Kırık tahtalar sert ve nemliydi. Saatlerce orada oturduğuna inanmadım.

"Neden hâlâ buradasın? Gidebildiğin kadar uzaklara kaçmalısın."

"Burası aileme en çok yaklaşabileceğim yer." Sesi çatladı. "Pazar günlerim burada geçirirdik." Ağır ağır başını salladı. "Hem o yüzden buradayım, hem de gidebileceğim başka bir yer yok."

Ona tam Direniş kampından bahsedecektim ki, ona ve diğer akrep kurbanlarına nasıl davrandıklarını hatırladım. Sevdiklerini Clara gibi değişmiş bir halde kabullenmektense diri diri gömmeyi tercih eden insanlar onu asla kabul etmezlerdi. Direniş'le birlikte körfezden aşağı ilerlemediğine şaşmamak gerekirdi.

Kolumu omzuna atıp ona sıkıca sarıldım. Aklıma başka bir şey gelmedi.

Bana hafifçe gülümsedi ama yanaklarından aşağı yine göz yaşları akmaya başlayınca, suratını buruşturdu.

Yakınlardan metalik bir şeyin sesi geldi ve yanımıza yuvarlandı.

İkimiz birden gerilince, Clara'nın henüz pes etmeye niyetli olmadığını da anladım.

İnce telli saçları fena halde karışmış, üstü başı kir toz içindeki ufak bir kız bir arabanın ardında gizlendiği yerden çıkıp birkaç adım koştu. Bir yetişkinin kolu uzanıp onu geri çekmeye çalıştı.

"Hayır, o," dedi kız. "Onu duydum. Burada."

Birisi arabanın ardından telaşla bir şeyler fısıldadı.

Kız hayır der gibi başını salladı. Arkasını döndüğü gibi, bize doğru koşmaya başladı.

"Buraya gel!" diye fısıldadı yine birisi telaşla arabanın arkasından. Bir adam gizlendiği yerden fırladı, yarı eğilerek koşmaya çalıştı. Küçük kız kızı kucakladığı gibi arabanın arkasına koştu. Küçük kız minik bir köpek yavrusu gibi cıyıkladı. Tekmeler atıp debelendi ve avazı çıktığı kadar bağırmaya çalıştı ama adam eliyle ağzını kapattı.

Kızın sesi boğuk çıkıyordu ama "Anne!" diye bağırıyor gibiydi Clara yanımda kımıldamadan oturuyordu.

Derken, arabanın ardında ikinci bir kızın suratı belirdi. Di-

ğer kızdan daha büyüktü ama onun da üstü başı en az diğer kız kadar kirli, saçları karmakarışık. Gözlerini fal taşı gibi açmış bize bakıyordu.

“Ella?” Clara öylesine alçak sesle fısıldamıştı ki, ben bile onu zor duymuştum. Nefes alamıyormuş gibi ayağa fırladı. “Ella?” diyerek öne atıldı, sonra onlara doğru koşmaya başladı.

Eyvah dedim içimden. Bu kavuşma çok güzel de olabilirdi, bir felaketle de sonuçlanabilirdi.

Hava karanlıktı ve epeyi uzakta olduğumuz için, henüz Clara’nın suratını ayrıntılı bir biçimde göremediklerinden emindim. Clara’nın desteğe ihtiyacı olabilir diye ayağa kalkıp sessizce peşinden gittim. Ailesi onu istemeyecek olursa pek bir yardımım dokunmazdı ama en azından güvenebileceği bir kişi olduğunu bilirdi.

Adam arabaya dönerken, olduğu yerde donakaldı. Kollarındaki küçük kızla birlikte arkasına döndü. Çocuk boğuk boğuk “Anneciğim!” diye bağırırken, çılgına dönmüş gibiydi.

İkinci kız heyecanla arabanın ardından çıktı. “Anne?” Odukça tereddütlü ve kararsız görünüyordu.

“Chloe.” Clara onlara doğru koşarken, hıçkırıklar içinde kızının ismini söyledi.

Daha büyük olan kız Clara’ya yaklaştı. Tam güzel bir kavuşma olacağını düşünerek gülümseyecektim ki, kız birden durdu ve gözleri irileşmiş bir halde annesine baktı. Bizi daha iyi görebileceği kadar yaklaşmıştı. Clara’yı bir kez daha annemin, diğerlerinin gördüğü gibi gördüm. Gerçekten de bir süre öldükten sonra mezardan çıkmış gibi gözüküyordu.

Lütfen çılgılık atma Chloe. Bunu yaparsan, Clara’yı kesinlikle mahvetmiş olursun.

Clara bir akrep saldırısından kurtulacak, diri diri gömüldüğü yerden çıkacak ve Alkatraz’daki canavarlardan kaçabilecek

kadar güçlü bir kadındı. Ama küçük kızının onu görür görmez çığlık atması onu yerle bir ederdi, sonra da hiçbir kuvvet onu tekrar bir araya getiremezdi.

Clara'nın da adımları yavaşladı, sonra durdu. Suratındaki o büyük mutluluk ifadesi yerini korkunç bir karasızlığa bıraktı.

Daha küçük olan kız adamın kollarından sıyrılmayı başarmış, bize doğru koşuyordu. Ablasının aksine, Clara'nın kollarına hiç tereddütsüz atıldı.

“Sen olduğunu biliyordum!” Kız annesine sarılırken, mutluktan adeta eriyecek gibiydi. “Babam emin olana kadar beklememizi istemişti. Uzun süre seni izledik. Sen o sırada çok ağladın ama bir türlü emin olamadık. Sonra, konuşmaya başladığında, sen olduğunu anladım! Sesini duyunca anladım. Baba, gördün mü? Demiştin sana.”

Ama babası birkaç adım ötede donakalmış, Clara'ya bakıyordu.

Clara titreyen eliyle Ella'nın saçlarını okşadı. “Evet, küçük kızım, haklıydın. Seni çok özledim. O kadar çok özledim ki.” Korkuyla, yalvarır gözlerle Chloe'ye ve kocasına baktı.

Chloe ona doğru tereddütlü bir adım attı. “Anne? Gerçekten de sen misin? Sana ne oldu?”

“Evet, hayatım. Benim. İyiyim,” dedi Clara. “Artık iyiyim.” Elini kızına uzatınca, Chloe heyecanla ona yaklaştı.

Babası kızı geriye çekti. “Bulaşıcı mı?”

“Ne?” Clara şaşırmıştı.

“Bulaşıcı bir hastalığın mı var?” Adam sanki Clara onlarla aynı dili konuşmuyormuş gibi ağır ağır sormuştu bu soruyu.

“Hayır,” diye fısıldadı Clara. Sesi çatlayınca, kendisini zor tuttuğunu anladım. “Yemin ederim.”

Chloe babasının elinden kurtuldu. Duraksayıp Clara'ya baktı. Sonra, yine tereddütle Clara'nın kollarına koştu. Ama

ona bir kez sarıldıktan sonra, annesini en küçük kardeşi kadar sıkı sıkı tuttu.

Clara'nın kocası onlara bakıyor, koşup ailesiyle buluşsa mı, yoksa kaçsa mı diye düşünüyor gibiydi. Orada öylece dikilmiş çocuklarının annelerine nasıl oraya işe yarar bir şeyler bulmak için geldiklerini, limana değerli şeylerin bırakıldığını duyduklarını anlatışlarını izliyordu. Babalarına oraya son bir kez gitmek için nasıl yalvardıklarını, oraya eskiden olduğu gibi bir Pazar günü yemek yemeye gelmiş gibi davrandıklarını anlatıyorlardı.

Clara'nın kızlarıyla alçak sesle, tatlı tatlı konuştuğunu duyunca, gözümün önünde her çocuğun hak ettiği bir anne imgesi canlandı. Kızlar annelerinin kollarında oldukça güvende gözüküyorlardı. Bunun muhteşem bir his olması gerektiğini tahmin ettim.

En sonunda, babaları da rüya âleminde yürüyen bir adam gibi Clara'ya yaklaştı. Tek bir kelime bile söylemeden, hepsine sarıldı ve ağlamaya başladı.

İskeleyi adeta Clara'yla kocasının çocuklarını yemeğe getirdikleri zamanki gibi görebiliyordum. Martıların sesi, rüzgârla kıyıya taşınan tuzlu okyanus kokusu ve California güneşinin ılıklığı. Çifti el ele yürürken, kızları önlerinde koşarken hayal edebiliyordum. Clara'yı eskisi gibi taze cildiyle gülümserken, çiftlik marketinden aldıkları çiçekleri tutarken ve bir tembel Pazar öğleden sonrasında kocasıyla birlikte gülerken gözlerimin önüne getirebiliyordum.

Tekrar gölgelerin arasına sığındım.

Raffe'nin Clara'nın ufak kavuşması hakkında alaycı bir şeyler söyleyeceğini sanıyordum. Büyük bir kısmı yıkılmamış bir mağazanın duvarına yaslanmıştı. Gecede karanlık ve meşum bir şekil gibi gözüküyordu. Onu tanımıyor olsaydım, yoluna çıkmamak için epeyi uzağından dolanabilirdim.

Suratını görebilecek kadar yaklaştığımda, alaycı bir ifadesi olmadığını gördüm. Bir meleğe, hatta Raffe'ye göre bile, Clara'nın ailesine kavuşmasını tahmin edebileceğimden çok daha büyük bir şefkatle izliyordu.

Ama sonra aklıma Beliel'in meleklerin nasıl yalnız kalması gerektiğine dair söylediği şey geldi. Belki de olanları düşündüğümünden çok daha iyi anlıyordu.

"Savaşçı statünü geri alıyorum," dedi Clara'yla ailesine bakarken.

"Savaşçı statüsünde miydim?"

"Otuz saniye kadar."

"Bu yüce statüyü kaybetmek için hangi berbat şeyi yaptım peki?"

"Gerçek bir savaşçı kişisel işlerle uğraşmadan önce kılıcını geri alırdı."

“Ama benim için her şey kişisel. Savaştığım her savaş kişisel.” Raffe’yi kılıcı altına gizlediğim kırık tahta ve kiriş öbeğine doğru götürdüm.

“Hımm. İyi yanıt. Belki sonradan statünü geri alabilirsin.”

“Heyecanla bekleyeceğimi söyleyemem.” Oyuncak ayının kirlenmiş suratını görene dek kırık tahtaları kenara çektim. “İşte, orada.” Oyuncak ayıyı ve kılıcı dikkatle çıkardım. Ona kılıcın kınını göstermek için duvaktan yaptığım eteği geri çektim.

Raffe bir şey demeden önce birkaç saniye kılıcı gizleyen eteğe baktı. “Bu kılıcın kaç kişiyi öldürdüğünü biliyor musun?”

“Ama kusursuz bir biçimde kılıcı gizliyor Raffe.”

“Bu kılıç sadece bir melek kılıcı değil. Bir *baş* melek kılıcı. Daha açık söylemek gerekirse, bir melek kılıcından *daha* iyi. Diğer melek kılıçlarını *korhutuyor*.”

“NE yani, diğer kılıçlar onu gördüklerinde kınlarının içinde korkudan titriyorlar mı?” Kaptan Jake’in teknesinin önündeki öbeğe gittim.

“Evet, aynen öyle,” dedi peşimden gelerek. “En büyük saygıyı görmek için tasarlandı. Duvaktan bir eteği olan bir oyuncak ayının altında nasıl saygı görebilir?”

“O, bir duvak değil. Kını için bir etek. Üstelik şirin duruyor.”

“Ama o şirin şeylerden nefret eder. Şirin şeyleri sakat bırakıp kesmek ister.”

“Kimse şirin şeylerden nefret etmez.”

“Melek kılıçları eder.” Kaşını kaldırıp bana baktı.

Ona Kıyamet Öncesi’nde ne kadar şirin melek figürlerimiz olduğunu söylemeye karar verdim.

Annemin iz sürme cihazının orada olması gerekiyordu ama onca döküntünün arasında göremedim. Onun yerine bir çantadan sarkan üstüne anahtarlar iliştilmiş çıkarılabilen bir ka-

yış gördüm. Oyuncak ayıyı kılıcın kınına tutturmayı düşünüyordum ve o kayış bu iş için mükemmeldi. Hemen bir ucunu oyuncak ayının ensesine dikilmiş kurdeleye, diğer ucunu da kının kayışına geçirdim.

“Ona bir isim de verdin mi?” diye sordu Rafffe. “Güçlü isimleri sever, o yüzden belki iyi bir isim bularak onu memnun edebilirsiniz.”

Dee-Dum’a kılıca ne isim verdiğimiz söylediğimi hatırlayınca dudağımı ısırardım. “Şey, ona yeniden dilediği bir ismi verebilirim.” Bilmiş bilmiş gülümsedim.

Kendisini en kötü isme hazırlar gibiydi. “Kılıcın her yeni sahibi ona bir isim verir. Ona çoktan bir isim verdiysen, sende olduğu müddetçe o ismi taşıyacak demektir.”

Kahretsin.

İsmi duymadan nefret etmiş gibi dik dik bana baktı. “Nedir?”

Yalan söylemeyi düşündüm ama ne faydası olacaktı ki? Hafifçe öksürdüm. “Ürkünç Ayı.”

O kadar uzun süre bir şey söylemediği ki, beni duymadığını düşünmeye başladım. Ama sonra “Ürkünç. Ayı,” dedi.

“Aslında, aptalca bir espriydi. İsim konusunun önemli olduğunu bilmiyordum.”

“Sana isimlerin güçleri olduğunu söylemiştim, değil mi? Bu kılıcın savaşırken kendisini rakip kılıca tanıtması gerektiğini biliyor musun? Şimdi ‘Ben Ürkünç Ayı, çok eski bir baş melek kılıcı soyundan geliyorum,’ gibi aptalca bir şey söylemek zorunda kalacak. Ya da ‘Eğil önümde, dünyada sadece iki dengi olan ben Ürkünç Ayı’nın önünde eğil,’ gibi bir şey söyleyecek.” Başını salladı. “Nasıl saygı göreceksin?”

“Of yapma yahu! Kimse kendisini öyle böbürlenerek tanıtan birisine ismi ne olursa olsun saygı göstermez ki zaten.” Kılıcı

omzuma asınca, oyuncak ayı ait olduğu yere, kalçama oturdu.

Annemin iz sürme cihazını bir çantanın yanında gördüm. Derhal gidip açtım.

“Sırf Ben Raphael, Yüce Baş melek, Tanrı’nın Gazabı diyerek kaç tane düşmanımı alt ettiğimi duysan şaşırırdın.” Bakışlarını yine üstüme dikti.

İblis kanatları yüzünden, ismini ve unvanım kullanma hakkını da kaybettiğini anladım. Aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki, gözlerine bir hüznün çökmüştü.

İz sürücünün üstünde, sarı renkli bir ok kuş yuvasının yakınlarındaki Yarım Ay Körfezi’ni işaret ediyordu. Derin derin içimi çektim. Bir kez olsun kız kardeşimi güvenli ve kolay bir yerde bulamayacak mıydım?

“Paige kuş yuvasında.”

Raffe bana sakın aklımdan bile geçirme der gibi baktı. “Ellerine geçirdikleri bütün insanları öldürdükleri, seni güç bela kurtardığım yeri mi diyorsun?”

“Teşekkürler, bu arada.”

Parmaklarını sıkıntıyla saçlarının arasında gezdirdi. “Bak, eminim ki sana iki sene seni idare kadar malzemeye birlikte şöyle güzel, ufak bir bomba sığınağı bulabilirim.”

“Hepsi kapılmıştır.”

“Güzelce sorarsan, birilerinin sana memnuniyetle yerini vereceğini düşünüyorum.” Keyfi kaçmış gibi gülümsedi. “Tüm bunlardan uzaklaşıp bir tatile çıkabilir, ortalık yatışınca da dışarı çıkabilirsin. Gizlen, bekle, güvende ol.”

“Asıl sen dikkatli ol. Benim için endişelendiğini düşünebilirler.”

Başını salladı. “Ben sadece kılıcımı elinden birileri alabilir diye endişeleniyorum. Seni birkaç sene bir yerde gizlersem, belki kendimi de bu utançtan kurtarmış olurum.”

Sormamak için dudaklarımı ısırdım ama yine de dayanamadım. “Ben gizlenirken sen ne yapacaksın?”

“Kanatlarımı geri alacağım. Halkımın ne durumda olduğunu öğrenip, her şeyi düzelteceğim.” İçine derin bir nefes çekti. “İşleri halledince de, onlarla birlikte evime geri döneceğim.”

Evet der gibi başımı salladım, dikkatim dağılmasın diye de tırnaklarımı avucuma geçirdim. “Belki de ailemi bir araya getirir getirmez teklifini kabul edebilirim,” dedim. “Yani, hâlâ buralarda olursan ve yardım etmek istersen.”

İçini çekti. “Kadınlara emir verildiği ve buna karşı çıkamadıkları zamanları özlüyorum.”

“Bunun bir efsane falan olmadığına emin misin? Anneme kimsenin emir veremeyeceğine eminim... Asla.”

“Muhtemelen haklısın. Ailende kadınların söz dinlememesi ta nesillerce geriye gidiyor olmalı. Dünyaya yayılmış bir bela gibisiniz.”

“Meleklerle karşı bir belaysak, eminim ki herkes bizi affeder.”

“Ha, tek bir meleğin kesinlikle başına belasın. Kuş yuvasına gitmek konusunda fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim herhangi bir şey var mı?”

Düşünmek için duraksadım. “Keşke olsaydı. Hayatım çok daha kolay olurdu.”

“Ya seni oraya götürmek istemezsem?”

“O zaman, ya yürüyerek, ya da arabayla giderim.”

“Ya seni bir yere götürüp zorla içeri tıkarsam?”

“O zaman, şirin küçük kılıcımla beni hapsettiğin yerden kurtulurum.”

“Ya kılıcımı seni hapsettiğim yerin dışına bırakırsam?”

“Bırakmayacaksın. Kılıcı kendin kullanamıyorsan, benim

kullanmamı istemiyor musun? Ayrı kalmaktansa, birlikte olmamız daha iyi.”

Göz göze geldik.

“Hem sana bir şey olursa, beni kim serbest bırakacak?”

Sanki başına bir şey gelmesi ihtimali çok saçmaymış gibi yan yana bana baktı.

“Beliel muhtemelen hâlâ kuş yuvasında,” dedim.

“Neden öyle düşünüyorsun?”

“Paige’i ameliyat eden doktor onun Beliel’i bulmaya çalıştığını düşünüyordu. Paige’in içine ne tür tuhaf bir hayvan hissi yerleştirdiklerini kim bilebilir? Paige nerede olduğunu bilebilir.” Annemin iz sürme cihazını kaldırdım. “Paige’i takip ediyorum. O da Beliel’i takip ediyor. Paige’in peşinden gitmemi engelleyemezsin. O yüzden, neden durumdan istifade edip beni oraya uçurmuyorsun?”

Dikkatle bana baktı. “Bir kez öldüğünü gördüm, yetmez mi?”

“Tek yapman gereken, bunun bir daha olmamasını sağlamak.” Tatlı tatlı gülümsedim. “Çok basit.”

“Basit olan tek şey sensin. Sen inatçı, küçük...” Lafının gerisini homurdanarak söylediği için ne dediğini anlamadım ama iltifat etmediğine emindim.

En sonunda, kollarını öne uzattı.

Göğsümde kalp atışlarını hissedecek kadar ona yakın olmak sinirlerimi bozuyordu. Kanatlarını açarken, ona sıkıca sarıldım ve gecenin karanlığında göğe yükseldik.

Suya o kadar yakın, adeta sürtünerek uçuyorduk ki, yüzüyor gibiydik. Raffe'nin bizi kocaman bir dalganın içinden geçireceğini düşünmeye başlamıştım. Denizden püsküren sular buz gibi bir duş etkisi yaratıyordu. Suratımı Raffe'nin boynuna gömüp, o tükenmek bilmeyen ılıklığına sığındım.

O kadar soğuktu ki, kollarım adeta çatlayıp düşecekmiş gibi hissediyordum. Görünmeden kuş yuvasına gitmenin tek yolunun bu olması da teselli etmiyordu beni. Karanın üstünden uçsaydık, bizi şıp diye görürlerdi.

Raffe var olduğundan o yana hayatında sadece bir kere yüzdüğü halde son derece sakin ve kararlıydı. Ben o kadar değildim. Bunun hayatımda yaptığım son şey olabileceğini düşünüp duruyordum. Kana bulanmış vahşi savaşçıların görüntüsü aklımdan çıkmıyordu.

Raffe beni daha sıkı tuttu. "Mantıklı davranmanın vakti gelmişti. Korkmalısın."

"Üşüdüğüm için titriyorum."

"Korktuğunda zaman şirin oluyorsun."

Ona ters bir bakış fırlattım. "Evet, sen de korktuğunda şirin oluyorsun."

Kahkahalarla gülmeye başladı. “Sanırım, *korkmadığım* zaman insanın aklını başından alacak kadar yakışıklı olduğumu söylemek istiyorsun. Çünkü bugüne dek korktuğuma hiç şahit olmadın.”

“Şirinsin dedim, insanın aklını başından alacak kadar yakışıklısın demedim.”

Kıyıya yaklaşıyorduk. O ana dek, kumlara ve kayalıklara buran dalgaların sesi bizim grltmz gizlemişti. Ama artık epeyi yaklaştığımız için, ikimiz de çenemizi kapattık.

Tabii ki bir planımız falan da yoktu. Neler olduğunu görecek ve ondan sonra ne yapacağımızı düşünecektik. Kıyıya kimseye görünmeden inebilmek için, kuş yuvasının biraz daha yan tarafına doğru geçtik. Otel alanının kenarındaki kayalıkların altındaki kumsala indik.

Kayalıkların, çitlerin ve çalılıkların ardına gizlenerek, otelin bahçesinin kenarındaki daire biçimindeki ışıklara mümkün olduğu kadar yaklaştık. Kavga sırasında devrilen meşalelerin yerine yeni meşaleler yerleştirilmişti. Ama bunlar tesadüfi ve tuhaf açılarda yerleştirilmişlerdi; sanki onları oraya koyan kişi bunu aceleyle yapmıştı.

Raffe gibi sessizce hareket etmeye ve düzgün ilerlemeye çalıştım ama donmuş kollarım ve bacaklarım doğru dürüst hareket etmiyordu. Birkaç kere, yere düşmemek için ona tutunmak zorunda bile kaldım. Bana kendi başımın çaresine bakmamı gayet açıkça söylemiş gibi bir bakış fırlattı.

Hızla alçak bir dizi çalılığın ardına geçip, çalılıkları bahçenin yakınlarına kadar izledik. Alanın kenarlarına partiden saçılmış şeyler, kıyıya vurmuş bir gemi enkazını andırıyordu. Kırık parti masaları, tepetaklak olmuş şezlonglar, yırtık kostümler ve daha bir sürü kırık dökük başka şey vardı.

Bahçede ayrıca çiğnenmiş kanat örtüleri, maskeler ve ne ol-

duğu bile belli olmayan şeylerden oluşan ayrı bir örtü oluşmuştu. Çimlerin üstünde muhtemelen gün ışığında kırmızı gözükken koyu renkli lekeler de vardı. Sağ kalan hizmetliler varsa bile, dışarı çıkıp alanı temizlemekten kaçınıyorlardı.

Bahçenin dört bir tarafına saçılmış melekler etraflarında olan biteni fark edemeyecek kadar akşamdan kalmaydı. Gruplardan biri çimlerin orta yerinde şarkı söylüyordu ve maskelerini hâlâ çıkarmamışlardı. Seslerine birbirine oldukça uyumluydu ama sallanıp yerdeki kırık şeyleri tekmelerken, daha ziyade bir yağmalama işini bitirmiş sarhoş korsanlar gibi gözüküyorlardı.

Bir başka grup da bir malikâneyi andıran otelin yakınlarında bir şey inşa ediyordu. Tahta kutularla bir masa yapıyorlardı. Masanın yanında da farklı yükseklikte direkler duruyordu.

Meleklerden biri direklerinden tepesinde havada duruyor, okyanustan esen rüzgârda birer kale bayrağı gibi dalgalanan rengârenk, üçgen biçimli bayrakları bu direklere asıyordu. İki melek ellerinde bir bayrakla havaya yükseldi. Bunu en yüksek iki direğin arasına bağladılar. Bayrağın üstünde bir yazıyı andıran birkaç farklı sembol vardı.

Raffe bayrağı görünce, bakışlarına soğuk ve düşmanca bir ifade sindi.

Merakla ona bakıp, bayrağın ne anlama geldiğini söylemesini bekledim.

Eğilip kulağıma söylediği sözleri güçlükle duydum. “Bugün Uriel’e oy verin, yarın kıyamet gününü başlatın.”

Melek politikasının doğuracağı sonuçların hepsini bilemiyordum tabii ama bunun pek de iyi bir haber olmadığını biliyordum. Haberci için bir seçim alanı kuruyorlardı.

Bir başka bayrak daha direklere bağlandı; bu seferki yukarıdan da görülecek gibi yerleştirildi. Bayrağı takan meleklerden biri kar beyazı kanatları olan bir devdi. Beliel.

Raffe'yle ona yaklaşırken birbirimize baktık.

Gizlice o yöne doğru giderken, Raffe bir çalılgın üstünde bir kanat örtüsü buldu. Koyu renkli tüylerin üstündeki simli katman yırtılmıştı ama Raffe bunu kolaylıkla tüy örtüsünden ayırdı. Sonra, örtüyü kanatlarının üstüne geçirdi, ben de tüyleri düzleştirmesine yardımcı oldum.

Ayrıca, okyanustan esen rüzgârla bahçede savrulan maskelerden birini de aldı. Maskeyi başının arkasından bağladım. Koyu kırmızı renkli, gözlerinin ve yanak kısmının etrafı gümüşle çevrilmiş bir maskeydi. Ağzı haricinde tüm suratını örtüyordu.

Ayağa kalkıp tek kelime bile etmeden beni yanına çekti, benimle otelin bahçesinin arasına geçti. Melekleri görebilmek için yanından bakmak zorundaydım, yani onlar da beni göremiyorlardı. Raffe beni gizleyebilecek kadar iri gözüküyordu. Uzaktan kısa süre önce bir parti alanı olan yerde diğer tarafa yürüyen bir savaşçı gibi gözüküyor olmalıydı.

Meleklerin dosdoğru tepemizden uçup beni göreceklerinden endişe ettim. Neyse ki, hepsi fena halde akşamdan kalma olmalıydı ki, hiçbirisi gereksiz bir mesafe uçmak istemiş gibi davranmıyorlardı. Hızla bahçenin kenarına doğru ilerleyip Behiel'e biraz daha yaklaştık. Raffe'nin hızına ayak uydururdum ama normal hızında yürüdüğü için bunu yapmak pek de kolay olmuyordu.

Beliel, Uriel'in arkasında duruyordu. Uriel etrafındakilere emirler yağdırırken, Beliel de grubun kenarında dikiliyordu.

Raffe başını göğ'e çevirince, bir şey mi duydu diye merak ettim. Beliel de gökte aynı noktaya baktı. Uriel'e eğildi, ikisi bir şeyler konuştular.

Melekler teker teker yaptıkları işleri bırakıp göğ'e bakmaya başladılar. Kıyıya çarpan dalgalara kusursuz bir biçimde karı-

KİYAMET SONRASI

şan uğultu giderek bir gök gürlemesine dönüştüğünden duyulmayacak gibi değildi.

Gecenin karanlığında da koyu renkli bir bulut bize doğru ilerledi. Döndü, genişledi, sonra küçüldü ve zikzaklar çizmeye başladı.

Başımızın üstünde uçanın, bin tane akrebin öfkeli kanatlarının sesi olduğu şüphe götürmeyecek kadar barizdi.

Gölgeler bahçenin kenarında meşalelerin erişmediği yere indiler. Raffe benim için fazla karanlık olan bir sahneyi izliyordu. Ama gölgelerin tekrar göğe yükseldiğini görür gibi oldum, renkli, incecik böcek kanatlarını andıran bir şeyler seçebildim.

Karanlığın arasından Paige çıktı.

Yarı makineymiş, yarı insanmış gibi kaskatı bir biçimde, dikkatle yürüdü. Meşalelerin ışığında, suratını kaplayan di-kişler kırmızı siyah gözüküyordu ve jilet gibi keskin dişleri de yanından geçtiği meşalelerin ışığını yansıtıyordu.

Artık neler hissettiğini daha iyi bildiğimden, gerçekten de acı çeken birisi gibi yürüyordu ama bunu belli etmiyordu. Bunu göstermemeye çalışıyordu; büyük bir ihtimalle, suratını buruşturması ya da başka bir şey yapması bile ona acı veriyordu. Onun o kadar güçlü bir kız olduğunu hayatta tahmin edemezdim.

Beliel kendisine doğru yaklaşan Paige'e bakarken, başını hafifçe yana eğdi.

"Ufak Solucan," dedi. "Sen misin?" Yarı şaşkınlıkla, yarı gururla suratında bir gülümseme belirdi. "Artık toprakta sürünmüyorsun "

Elini öne uzattı. “Farklı bir şeye dönüşüyorsun, değil mi?”
Küçük kız kardeşimin ufacık elini Beliel’in eline koyduğumu görünce mahvoldum.

Doktor haklıydı. İçimden onun yanılıyor olduğunu ummuştum. Ama kardeşimin Beliel gibi bir iblise dönüştüğünü görmek bana onun bizlerle olduğu zamanlarda kendisini ne kadar kötü hissettiğini hatırlattı.

Paige başını kaldırıp ona baktı. Gözlerine bakmak için boynunu kaldırdı. O şekilde el ele tutuşurlarken, bir baba ve kız gibi gözüküyorlardı.

Beliel çalıntı kanatlarını azıcık açtı ve Uriel’e dönüp gülümserken Paige’in elini kaldırdı. Suratındaki gülümseme, *Gördünüz mü? İşte, benim küçük ödülleri de bunlar, der* gibiydi.

Paige kolunu çektiştirince, Beliel yere çömeldi. Paige’in onu öpeceğini sandım. Bu düşünce midemi alt üst etti.

Ama onu öpmek yerine, zıplayıp boynunu ısırdı.

Paige başını kuduz bir köpek gibi sallarken, Beliel’in boynundan kocaman bir parça ağzında kaldı.

Beliel çığlık attı.

Bir anda, her yer kana bulandı.

Uriel ve adamları saldırıdan uzaklaştılar. Herkes yaptığı işi bırakıp olay yerine baktı.

Biraz ötedeki akrep sürüsü dönüp tekrar oradan geçmeye hazırlanırken, gökteki uğultu daha da arttı. Akrepler onca zamandır Beliel’in emirlerine itaat etmiyorlar mıydı? Şimdi öfkelenmeyecekler miydi?

Paige Beliel’in hâlâ boynuna asılı duran et parçasını tükürerek ağzından fırlattı ve Beliel kaçmaya fırsat bulamadan kafasını yakalayiverdi. Daha sonra da suratını parçalamaya koyuldu

Gökten üç akrep üstlerine hücum etti.

Paige’e saldırdıklarını düşünerek nefesimi tuttum

Ama Paige yerine Beliel'i yakaladılar.

İğneleri Beliel'in bedenine girip çıkarken, onu paralize edecek zehri de içine akıttılar.

Paige işini bitirmek yerine, onu tekmelemeye başladı. Ona bakıp çığlıklar attı. Saçlarını ve derisini parçaladı. Etlerini koparıp suratına tükürdü.

Tüm bunları yaparken, bir yandan da ağladı.

Küçük kız kardeşimin Beliel'e bu vahşi saldırısı beni yerime mıhlamıştı. Beliel öyle ufak tefek bir rakip değildi ama Paige onu tamamıyla gafil avlamıştı.

Hayatımda hiç o kadar öfkeli ve vahşi yedi yaşında bir çocuk daha görmemiştim. Hele Paige'i hiç o kadar hiddetli asla görmemiştim. Minik yumruklarını Beliel'e indirirken, Beliel denen iblise değil, kendi içindeki iblislere karşı mücadele verdiğini biliyordum.

Kız kardeşimin dönüştüğü yaratığı izlerken, kalbim, içim paramparça oldu. Ağladığımı ancak, dudaklarımda tuzlu bir ıslaklık hissettiğimde fark ettim.

Okyanus rüzgârı suratıma vuruyor, beni bir fırtınada savrulan bir yaprak gibi titretiyordu.

Raffe kayalıkların yanından Beliel'e doğru koşup bir akrebin üstüne atladı. Birer pençeyi andıran parmaklarını Beliel'in sırtına saplamadan önce onu yakaladı.

İlk önce, şaşırdım. Raffe neden Beliel'i koruyordu?

Ama kanlar Beliel'in boynundan kar beyazı kanatlarına akarken, ne yapmak istediğini anladım. Raffe Paige'i tam kanatlardan bir avuç tüy koparmak üzereyken durdurdu.

Paige bunun yerine Beliel'in saçlarını avuçlayıp kopardı. Grup birbirine girmiş boğuşurken, etrafa beyaz tüyler saçıldı.

Raffe, Beliel Paige ve üç akrep savaşırlarken, bahçedeki diğer melekler merakla olanları izliyorlardı. Beliel'in yardımına koşacakmış gibi bir halleri yoktu. Sanırım, onu tanıyanlar ondan hoşlanmamışlardı, tanımayanlarsa onlara ait olmadığını hissetmişlerdi.

Raffe'nin maskesi hâlâ suratımdaydı ama üstünde hâlâ kostüm olan tek melek de o değildi. Kimse bana bakmıyor, daha birkaç saat önce odaklandıkları insanlar önemli değilmiş gibi davranıyorlardı.

Ardında gizlenebileceğim bir şey var mı diye arkama baktım. Hiçbir şey göremeyeceğim kadar uzakta olan bir çalılık

haricinde, bir şey göremedim. Yakınlarda sadece okyanus, sarp kayalıklar, çimler ve meşaleler vardı.

Az sayıdaki melekler bir anda kalabalıklaştı. Durumun tuhaflığı meraklarını kabartmış olmalıydı. Bir araya toplanıp beni iterek geçtiler. Daha sonradan gelen meleklerse neler olduğunu görebilmek için havalanmak zorunda kaldılar. Tepemizdeki akrep sürüsü kovanlarına mücadele edilmiş öfkeli arılar gibi pike yapıp alçalıyor, yaklaşıyor, sonra geri çekiliyordu.

Kendimi bir anda bedenlerden oluşmuş bir duvarın kenarında buldum. Güya dikkat çekmemeye çalışıyordum. Oyuncağımın yumuşak tüylerini okşayıp sakın kalmaya çalıştım.

Beliel'in feci çığlıkları gecede yankılanıyordu.

Herkes onun acımasızca parçalanışını ve iğnelerle sokuluşunu izliyordu. Sadece kanatlarını korumak için uğraşan Raffie haricinde tek bir canlı bile yardımına koşmadı. Kimse üzülüp de suratını bile buruşturmadı.

Beliel haklıydı. Gerçekten de sevilmiyor, istenmiyordu.

Beliel için soluk soluğa kalan ve ağlayan Paige nihayet kafasını kaldırdı ve melekleri ilk kez fark etti. Bu ışıktaki bile, bakışları soğukkanlı savaşçıları tek tek tararken, suratında beliren korku ve belirsizlik ifadesini görebiliyordum.

Melekler kısmen meşaleler tarafından aydınlatılıyordu ve suratlarına yansıyan kırmızımsı gölgeler yüzünden vahşi gözüküyorlardı.

Paige beni görünce bakışları sabitlendi. Ben olduğumdan emin değilmiş gibi birkaç kere gözlerini kırptırdı. Suratını ekşitti, sanki her yanı dikişli canavar bir anda gitmiş, geriye son derece üzgün bir Paige kalmış gibi çok tuhaf ve ürkütücü bir durum meydana geldi.

Tıpkı Beliel'in hücreesindeki görüntülerdeki gibiydi: ufacık, yalnız ve şaşkın. Ablasının gelip onu kurtaracağına dair inan-

cına tutunmaya çalışan ufak bir çocuk gibiydi.

Ona ne kadar uzun süredir dokunmadığımı fark edip, kollarımı iki yana açtım. Onun aynı Paige olmadığını biliyordum ama bir canavar olduğu için bir kenara da atamazdım. Bu işte batacaksak, en azından hayatımızın son birkaç dakikasında küçük kız kardeşimi avutabilirdim.

Paige bakışlarını önüne indirdi ve tereddüt etti. Kanla kaplı suratından aşağı süzülen yaşlar beyaz beyaz çizgiler oluşturular.

Dairenin ortasına girip ona doğru yürüdüm. Yaklaştıkça, daha şiddetli bir biçimde ağlamaya başladı. Ona vardığımda, kollarını elinden geldiğince sıkı sıkı belime doladı.

Küçük kız kardeşim bana baktı.

Annem haklıydı. Gözleri her zamanki gibiydi. Uzun kirpiklerle çevrili kahverengi gözlerinde, güzellik ve aydınlıkla, kahkahalarla ve neşeyle ilgili anılar duruyordu. Tüm bunlar, bir cesedi andıran, şekilsiz surata hapsolmuştu.

“Sorun yok bebeğim,” diye fısıldadım saçlarına ona sarılırken. “Geldim. Senin için geldim.”

Suratını buruşturdu, gözleri parıldadı. “Benim için geldin.”

Saçlarını okşadım. Her zamanki gibi ipeksiydi.

Raffe'nin ayaklarının dibinde, Beliel yere serilmişti. Bedenindeki tırmık ve diş yaralarının oluşturduğu yarıklardan kanlar akıyordu. Üç akrep ağızlarını bu açık yaralara dayayıp, onu içmeli sülükler gibi emmeye, kurutmaya koyuldular.

Beliel son enerjisiyle kollarını savurarak onları uzaklaştırmaya, bağtırmaya çalıştı.

Çok geçmeden, derisi parçalanıp buruşmaya başladı. Kısa süre sonra, ufalacağını ve bedeninin kurutulmuş et gibi olacağını biliyordum.

Raffe onları izleyen meleklerle, sonra Beliel'in kırışan derisine baktı. Suratında maskesi olduğu halde, meleklerin önünde dikkat çekecek bir şey yapmak istemediğini anladım. Ama kanatlarının emilip kupkuru kalmasına da izin veremezdi. Akrepleri Beliel'den uzaklaştırabilse bile, daha da fazlası gökten inebilirdi.

Beliel'in çalıntı kanatlarından birini açıp sıkıca elinde tuttu. Belinden plaj evinden aldığı mutfak bıçağını çıkardı. Kanadı kaldırıp bıçağı dosdoğru üstüne indirirken, meşalelerin ışığı kanada yansıdı.

Hâlâ tam olarak paralize olmamış olan Beliel, Raffe kanat eklemine keserken feci bir cıgılık attı.

Kanat yere düştü.

Melekler şok içinde olanları izliyorlardı.

Raffe bıçağını tekrar havaya kaldırdı.

Savaşçılardan birkaçı sırtlarındaki kanatlarını açıp, yumruklarını sıkarak öne atıldılar. Raffe'nin bir meleğin kanatlarını kestiğini sanıyor, kendi türlerini korumaya hazırlanıyorlardı. Sanırım, bir meleğin kendisini ufacak bir kıza ve kızın adamlarına karşı koruması ve bir başka meleğin kanatlarını kesmesi apayrı iki şeydi.

Ama ona yeteri kadar hızlı bir biçimde ulaşamadılar. Raffe ikinci kanadı da kesti.

Kar beyazı kanat tüm muhteşemliğiyle canlı bir biçimde yere düştü.

Raffe ona ulaşan ilk meleğe bir tekme savurdu.

Diğer iki melek de yumruk yumruğa dövüştü. Onlara bağırıyor, muhtemelen neler olduğunu açıklamaya çalışıyordu ama sözleri yukarıdaki akrep sürüsünün uğultusunda, meleklerin öfkeli bağırışlarında ve dalgaların sesinde kayboluyordu.

İlk iki melek kendisi başa çıkabildi ama üçüncüsü kılıcını çekti.

Raffe'nin üstündeki tek etkili silah halâ kanat örtüsünün altında olan iblis kanatlarıydı. Geri çekildi, onu maskesi varken tanımları imkânsız olsa da, onca meleğin arasında kanatlarını göstermek istemedi. Ama ona saldıran üçüncü melek onu kılıcıyla paramparça etmeye kalkışınca, başka bir seçeneği kalmadı.

Raffe'nin iblis kanatları açıldı.

Kalabalık birden sus pus kesildi. Akrep sürüsü de uçuşunu tamamladığından, uğultu da dinmek üzereydi. Raffe'nin kanatlarının ucundaki tırpanlar çat diye açıldı.

Tırpanlar rakibinin kılıcına çarpıyor, hamlelerini savuştu-

ruyordu. En sonunda, diğeri meleğin kılıcı havaya fırlayıp öteye düştü.

Raffe çenesini indirip, meşum bir bakış fırlattı meleklerle. Arkasındaki devasa yarası kanatlarıyla ve meşalelerin ışığı altında kıpkırmızı gözükten tırpanlarıyla, kusursuz bir şeytan manzarası çiziyordu.

Kestiği iki kanat Beliel'in iki yanında duruyordu. Rüzgârda dalgalanan beyaz tüyler kanla kaplı yerde gerçeküstü bir görünüm sergiliyordu. Raffe'nin suratındaki kutlama maskesi de Beliel'in üstüne eğilirken manzarayı daha dehşet verici kılıyordu.

Herkes donakalmış bakarken, duyulabilen tek ses uçarak uzaklaşan çekirgelerin vızıltısı ve aşağıdaki kayalıklara çarpan dalgaların sesiydi.

Derken, geceyi kınlarından çekilip çıkartılan yüzlerce melek kılıcının sesi kapladı.

Titreyerek nefes alıp veriyor, parmaklarımı hissedemiyordum. Bu işten kurtulmanın hiçbir yolu yoktu.

Raffe Beliel'in başında duruyor, etrafındaki savaşçılara bakıyordu. Gözleri ateşler saçıyordu ama durumumuzun berbat olduğu apaçık ortadaydı. Raffe bile en iyi durumunda, istese bile kendi türünden oluşan kocaman bir lejyona karşı direnemezdi.

Paige ve ben de Raffe gibi meleklerin arasında kalmıştık: Kız kardeşim yeni yeni beceriler edinmiş olabilirdi ama onun da fazla şansı yoktu. Etrafıma bakıp, etrafımızı saran melekler duvarında bir boşluk var mı diye bakındım. Belki Paige'in kaçmasını sağlayabilirdim ama hiç boşluk yoktu.

Kapana kısılmıştık.

Her yönden etrafımızı sarmışlardı: havadan, karadan ve sudan. Avlarını ilk kez kapana kısıtmıyorlardı tabii. Haklarını yememem gerek, kesinlikle avlarını nasıl öldüreceklerini biliyorlardı.

Birkaç melek kılıçlarını doğrultup Raffe'ye doğru ilerledi. Raffe dikkatle onlara baktı, sonra yerlerini ezberlemek istermiş gibi yerde duran kanatlarına baktı. Savaşırken kanatlarının önünde durabilmek için, Beliel'in başının ön tarafına geçti.

Akrepler Raffe'yi dikkatle izliyorlardı ama gitgide ufalan Beliel'i emmeye de devam ediyorlardı. Melek kılıçları Raffe'nin kanatlarındaki tırpanlara çarpınca, akrepler ürküp havalandılar.

Beliel'in bedeni oluşan sıyrıklardan, ısırıklardan ve kopan et parçalarının olduğu yerlerden kanarken, bakışları donuklaşmıştı. Hiçbir şey bilmiyor olsaydım, ölmüş olduğunu düşünebilirdim.

Raffe meleklerin kanatlarını ezmesini engellemeye çalışıyordu ama canını kurtarmak için savaşıırken elinden fazlası gelmiyordu.

Yere çöküp kimse üstüne basmadan önce kanatlardan birini kaptım. Kanadı hızla kapatıp Paige'e verdim.

"Tut bunu. Sakın bir şey olmasına izin verme."

Raffe'nin diğer tarafına eğilip, tam bir melek üstüne basmak üzereyken diğer kanada sürünerek ulaştım. Raffe tepemde iblis kanatlarıyla melekleri çılgınlar gibi parçalıyor, ilerlemelerini engelliyordu.

Kanatla birlikte geri geri süründüm. Bunu da katlayıp Paige'e verdim. Kanatlar hafifti ama Paige onları kollarında tutarken onu neredeyse tamamıyla örtüyorlardı.

Paige'i savaş alanından uzaklaştırmaya çalıştım. Ama yolumuz bize öfkeyle bakan bir savaşçı tarafından kesilmişti.

Meşalelerin ışığı altında, kanatları daha ziyade alev gibi gözüküyordu ama bir sokak lambasının altında koyu turuncu gözükeceklerini biliyordum. Paige'i hırsından kaçırın Turuncu'ydü.

Tıpkı Doktor'un bana izlettirdiği görüntülerdeki gibiydi. Sert ve acımasız gözüküyordu. Bize doğru bir adım attı.

"Demek buradasın," dedi Paige'e uzanırken. "En sonunda bir işe yaradın demek? Birisinin o istenilmeyeni haklama vakti gelmişti."

Paige'i arkama itip, kılıcımı oyuncak ayının içinden çıkardım. Hani, neredeyse onunla savaşıma fırsatı yakaladığımı sevinecektim. Çaresiz Küçük Kızları Kaçıran Turuncu'dan özellikle nefret ediyordum.

Turuncu bana bir sivrisinekmişim gibi baktı. “Ne yapacaksın? Beni oyuncak ayınla kesecek misin?”

Kılıcımı çekip saldırma pozisyonuna geçtim.

Turuncu kahkahalarla gülmeye başladı. “Benimle teneke kılıcınla mı savaşacaksın küçük kız?”

Birkaç savaşıyla birden savaştan Raff'e de yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

Turuncu kılıcını bana doğru rastgele salladı.

Derhal sert hamlesine kendi kılıcımınla yanıt verdim. Rüyalarda aldığım eğitim en azından biraz işe yaramış gibiydi.

Turuncu şaşırmişti. Ama şaşkınlığı kılıcını bir daha savurmasına engel olmadı. Bu sefer, daha dikkatli olduğunun farkındaydım.

Kılıcı bir çekiç gibi aşağı indi.

Karşılık vermek üzere, ben de kılıcımı savurdum.

Kılıç darbesinin yarattığı şoku ta ayak bileklerime kadar hissettim. Dışlerim öylesine sert bir biçimde birbirine çarptı ki, kırılmadıklarına şaşırdım.

Şaşılacak şeydi ama hâlâ ayaktaaydım.

Gerçi güçlkle durabiliyordum.

Doğrudan birçok darbeye dayanamayacağım ortadaydı. Artık neden rüya eğitimimin kılıklı bir rakiple olmadığını daha iyi anlamıştım.

Turuncu tek bir hamlede yere yıkılacağını sanmıştı. Sinir olmuş gibi, kılıcını tekrar havaya kaldırdı.

Kılıklı kolunun altına eğilip kaçtım. Pek de önerilecek bir hareket değildi belki ama bir kılıç darbesi almadan önce güç kazanmanın da bir nedeni vardı. Ona o kadar yakın dururken, beni yaralayabilirdi ama darbenin etkisi güçlü olmazdı.

Dizini tekmelemeye çalıştım ama hamleme hazırlıklı olduğum için dönerek kaçtı. Son zamanlarda savaştığım diğer rakiplerin aksine, Turuncu ne sarhoştu, ne de bir amatördü.

Kılıcını bir kere daha salladı.

Eğildim. Kılıcının yarattığı rüzgârı başımın tepesinde hissettim.

Dengemi kaybetmiştim ve kendimi iyi bir biçimde koruyabileceğim bir pozisyon alacak kadar da vaktim kalmamıştı.

Bir kez daha kemiklerimi kıracak bir güçle saldırdı.

Darbe üstüme gelince, kafatasım o kadar çok zangırdadı ki, ta omurgama kadar titrediğimi hissettim. Kılıcı tam elimden düşürecekken, mucizevi bir biçimde tutmayı başardım.

Sendeleyip dizlerimin üstüne düştüm.

Paige'in arkamda çılgınlık attığını hayal meyal duyabiliyordum. Paige ölümcül bir biçimde her şey ısıracak biçimde tasarlanmış olabilirdi ama kılıklı bir melek savaşçıya karşı ko-yamazdı. Bunun farkında oluşuna sevindim.

Bir yanım, Raff'e'nin kılıçların ve darbelerin arasından bana doğru gelmeye çalıştığını görüyordu. Ama etrafındaki çok fazla savaşçı vardı.

İçimi bir öfke dalgası kapladı. Raff'e'den yayıldığını sandığım öfke, aslında bana aitti.

Hayır, bana da değil.

Kılıca aitti.

Turuncu Raffe'nin kanatlarını kesen çetenin bir üyesiydi. Kılıç bu yüzden ondan ayrılmak zorunda kalmıştı. Sonra da küçücük, güçsüz bir insan olan benimle kalmıştı. O zamandan beri de, hakaret üstüne hakaret yemişti ki buna ona gülünmesi de dahildi. Şimdi bir de son bir utanç yaşıyordu... Turuncu iki, üç darbeyle bizi yere yıkmak üzereydi.

Off, kılıç öfkeden köpürüyordu.

Tamam. Ben de aynı durumdaydım. O hergele kız kardeşimi kaçırmıştı, sonra başımıza gelmeyen kalmamıştı.

Öfkeyle de ölebilirdik. En azından, o müthiş öfkeyi son bir darbeye yükleyebilirdik. İçimden canını çok yakacağı bir yerini kesebilmeyi geçirdim.

Turuncu sabırla ayağa kalkmamı işaret edecek kadar küstahtı. Cılız kız rakibini yerdeyken öldürücü darbesini savursaydı, bunun utancından kolay kolay kurtulamazdı.

Ayağa kalkıp hazırlanırken, tüm öfkemi bir araya topladım.

Turuncu da ben de kılıçlarımızı çektik.

Var gücümle haykırıp onunla aynı anda kılıcımı savurdum.

Paige ismimi haykırdı. Raffe savaşçıları bir kenara fırlatıp bana ulaşmaya çalışırken bir çığlık attı.

İki kılıç birbirine çarpınca, darbenin etkisi ne kemiklerimi zangırdattı, ne de ağzıma kan tadı geldi. Sanki diğer kılıcın gücü bedenime yayılmadan önce kılıcın keskin yerinde kesilmişti. Sanki o müthiş öldürücü güç başka bir yere yönelmişti.

Turuncu'nun kılıcı çatladı.

Cam kırılması ve bir çığlığa benzer bir ses geldi. Kırık parçalardan biri Turuncu'nun kanadına saplanıp boylu boyunca kesti. Kılıcımı savurmaya devam ettim ve Turuncu'nun göğsünü kestim.

Kanlar bir kolundan diğerine kadar fışkırana dek iz bile bırakmayan temiz bir kesikti.

Yere yığıldı.

Kanlar içinde, ezilmiş çimler üstüne düştü. Gözleri şok ve inanmazlıkla fal taşı gibi açılmıştı. Tüm bedeni titriyordu. Kesik kesik, güçlkle nefes alıyordu.

Nefes almaya çalışıyordu.

Bir... iki...

Gözleri odağını kaybetti ve boşluğa çevrildi.

Bakışlarında hayat yoktu.

Öldüğünden emin olmak için birkaç saniye daha ona baktım, melek kılıcının gerçekten de melekleri öldürebileceğine dair kendimi teselli ettim.

Başımı kaldırdım. Raffe ve diğerleri öylece kalakalmışlardı. Herkes bize bakıyordu.

Bir insan kızı. Savaşçı bir meleği öldürmüştü. Hem de bir kılıç savaşında.

İmkânsızdı.

Ben de donakalmıştım. Kollarım hâlâ havadaydı; kılıcı saldırmaya hazır bir biçimde tutuyordum.

Turuncu'nun cansız bedenine bakıp, bir melek savaşçısı öldürdüğümü idrak etmeye çalıştım.

Derken, bir başka inanılmaz şey oldu.

Önce, etrafımız elleri kılıklı meleklerle çevriliydi. Sonra, içlerinden birinin tek kolu aşağı indi ve kılıcı tok bir ses çıkarak kurşun gibi yere düştü. Melek hayretle kılıcına baktı.

Derken, bir başka kılıç düştü.

Sonra, bir tane daha.

Tüm diğer çekilmiş kılıçlar da teker teker kraliçelerinin önünde eğilen insanlar gibi gümbür gümbür çimlere düştü.

Melekler büyük bir şok içinde, ayaklarının dibine düşen kı-

lıçlara baktılar.

Sonra, herkes bana baktı. Aslında, kılıcıma baktılar demek daha doğru olur.

“Çüş.” O anda söyleyebileceğim en zekice şey buydu. Raffe bana bir baş meleğin kılıcının saygılarını kazandığı takdirde, diğer melek kılıçlarını korkutabileceği gibi bir şey mi söylemişti?

Bakışlarımı tekrar elimdeki kılıca çevirdim. Bunu sen mi yaptın, Ürkünç Ayı?

Paige kollarında kanatlarla yanıma koştı. Eskiden bir kâbus gördüğünde ya da birisine sarılmaya ihtiyaç duyduğunda olduğu gibi, tereddütle suratını yine karnıma gömdü.

Ona sarıldım. Omuzlarının eskisinden bile cılız olduğuna yemin edebilirdim. Ama bu düşünce, beni gitmek istemediğim karanlık yerlere götürebileceğinden, düşünmemeye gayret ettim. Etrafımızdaki savaşçı duvarına bakılacak olursa, açlığı uzun süre daha sorun olmayacaktı.

Heyecanla Raffe'nin yanına giderken, onu kendime çektim. Herkes hâlâ şok geçirdiği için, kimse beni durdurmaya çalışmadı ama artık bir melek katiliydim. Raffe'yle sırt sırta durdum. Paige'i ve kesik kanatları da aramıza aldım.

Paige'in artık ölümcül olduğunu biliyordum. Ama bu durumdan bizden daha iyi bir biçimde kurtulamayacağı gibi bir şey söz konusu değildi. Paige yaşındaki bir çocuğun yapmaması gerektiğini bildiğim şey de, ablası yanındayken savaşmak zorunda olmamasıydı.

Hayatının son anlarının onu korumak isteyenlerle çevrili olduğunu bilerek geçirmesini diledim.

Çok tuhaf bir manzara olmalıydık. Kırmızı maskeli, muhte-

şem tırpanları olan yarasa kanatlarını açmış duran Raffé. Elinde bir baş melek kılıcı olan cılız bir İnsan Kızı. Elinde bir çift kesik melek kanadı bulunan, suratı dikişlerle kaplı bir canavar gibi davranan küçük bir kız.

Saçlarım suratımın her yanına savrulunca, akrep vızıltısının yine artmaya başladığını fark ettim. Bir daire çizmiş, geri dönüyor olmalıydılar. Bize doğru yaklaştıkça, bir fırtına kopacakmış gibi hissediyordum.

Savaşçılardan bazıları geçirdikleri şoktan sıyrılıp çıplak elleriyle bize doğru yürüdüler. Ama bu sefer, benim üstüme de Raffé'nin üstüne yürüyen savaşçılar kadar melek geliyordu. Sanırım, kendi türlerinden birisini öldüren İnsan Kızlarından hoşlanmıyorlardı. Ya bu yüzden üstüme geliyorlardı ya da kılıcımı almaya çalışacaklardı.

Kılıcımı bana çok yaklaşan bir meleğe salladım. Eğilip saçlarımı tutmaya çalıştım. Karnına bir tekme attım.

Görebildiğim kadarıyla, savaşçıların ardı arkası kesilmiyordu. Sonuç belliydi. Çok geçmeden, gücümüz tükenecekti.

Biz de biliyorduk. Onlar da biliyordu.

Ama savaşmaya devam ettik.

Kılıcımı iri kıyım bir savaşçıya doğru sallıyor, boğazına isabet ettirmeye çalışıyordum ki, bir şey onu yere yıktı.

Bir akrepti.

Bir an için, ezilmiş çimlerin üstünde kanatlardan ve bir içneden oluşan bir karmaşa meydana geldi. Akrep aslında meleklerle savaşmıyordu. Sanırım, sadece ayağa kalkıp uçmaya çalışıyordu. Ama melek bunu yapmasına izin vermiyordu.

Bir başka akrep Raffé'nin rakibine çarptı. Yerde yuvarlandılar ve kollar, bacaklar ve kanatlar birbirine karıştı. Üç akrep daha beceriksizce meleklerin arasına daldı.

Neler olduğunu kısa bir süre sonra anlayabildim.

Tepemizdeki sürü aşağı uçmuş, pike yapmış ve bir arı sürüsü bulutu gibi dönmeye başlamıştı. Sürü aşağı indikçe, alt taraftaki akrepler meleklerle çarpmışlardı. Bu çarpışmalar savışçıları kesilen çimler gibi yere yıkıyordu.

Bir meleğin bir akreple kolaylıkla başa çıkabileceğine eminim. Ama alanda meleklerden fazla akrep vardı ve akrepler meleklerin bedenlerine çarpan akılsız canavarlar gibi davranıyorlardı. Bazıları son anda çarpışmadan kaçınmak için dönerken, kendi gruplarından aldıkları hızı durduramayıp meleklerle çarpıyorlardı.

Sürekli olarak kalabalığa dalan bedenlerin etkisiyle, çok geçmeden tüm alan yere yığılmış meleklerle kaplandı.

Ayakta bir tek ben, Raffé ve Paige vardık.

Sürü iki yanımızdan geçerek yoluna çıkan her şeyi yere yığarken, bize dokunmuyordu bile.

Kanat çırpışlarıyla oluşan rüzgâr Paige'i Raffé'yle benim arama sıkıştırarak kadar geriye itti beni. Geriye uzanıp elini tuttum. Minnacık eli benimkini sıkı sıkı tuttu.

Raffé bizi korumak için kanatlarını açınca, arkamızda durup iki tarafımızı da kolluyor oldu.

Doktor Paige'in Beliel'e karşı hissettikleri konusunda yanılmış olabilirdi ama Paige'in özel bir yaratık olduğu hakkında söylediklerine inanmaya başlamıştım. Doktor gizlice ona her ne yaptıysa Paige'in akreplerle arasında bir tür bağ oluşmuştu. Akrepler etrafında uçuşuyor ve kendi bedenleriyle onu koruyorlardı.

Gelmeye devam ediyorlardı. Ne yapacaklarını bilemiyor-muş gibi bazıları iğneleriyle sokuyor, bazıları sokmuyorlardı. Ama melekleri sokanlar bile orada fazla kalmıyorlardı. Sanki yerde kalacak olsalar başlarının derde gireceğini iyi biliyorlar-mış gibi sokup kaçıyorlardı.

En sonunda, sürü havalandı ve geriye dizlerinin üstüne çökmüş ya da yerde yatan melekler kaldı. Herkes sonra neler olacağını anlayabilmek için göğe bakıyordu. Ayakta hâlâ bir tek üçümüz vardı.

Sürü dönerek havalandı ve bir daha oradan geçmek için diğer yöne döndü. Dizlerinin üstünde olan melekler kendilerini yere fırlatular ve herkes başını kollarıyla korudu.

Belki kılıçlarını kullanabilselerdi, dinamikler değişebilirdi. Ama kimse tek bir savaş için bile olsa, kılıcının onu reddetmesi riskini göze almak istemiyor gibiydi.

Etrafıma bakıp, ne yapacağımıza karar vermeye çalıştım. Akrepler bize saldırmadıklarına göre, yere yatıp korunmaya çalışmak anlamsız olurdu.

Sürü gelmeye devam ediyordu. Müthiş bir rüzgâr gözlerimi yaktı ve beni neredeyse yere yıktı.

Ama önceki gibi, sürü yine etrafımızdan geçti ve herkes yere yığılırken ayakta kalmamızı sağladı.

Hâlâ katlanmış kanatları tutan Paige aramızdan çıkıp Beliel'in üstüne yattı. Aralarında kalan yumuşacık kanatlar rüzgârda savruluyordu.

Beliel ufalmıştı ve yüzüstü ölmüş gibi yatarken tanınacak halde değildi. Ama sırtındaki kanatlar üstünde beyaz bir örtü gibi dururken, bir tezat oluşturuyor, hayat doluymuş gibi gözüküyordu.

Akreplerden biri Paige'in üstünde durdu, onu kaldırmaya çalıştı ama Paige Beliel'i bırakmak istemedi.

O iğneli kıvrık kuyruğu kız kardeşime o kadar yakın görünce içime buz gibi bir his doldu. Onu kılıçtan geçirmek istiyordum. Ama Raffie ne yapacağımı anlamış gibi eliyle beni durdurdu.

"Kaldır onu," diye fısıldadı başıyla kılıcı işaret ederek.

Aklımdan kılıcımın elimde olmasını gerektiren onca neden geçerken tereddüt ettim. Ama sonra üstündeki kanı pantolonuma silip, kılıcı belimdeki kınına soktum. Tartışmanın sırası değildi.

Daha fazla akrep Paige'in üstünde havada durdu. Dördü Beliel'i kollarının altından ve bacaklarından tutarken, iki tanesi de kemerinden çekti. Paige, bir iblis tahtırevanın üstündeki bir prensesmiş gibi Beliel'le birlikte kaldırdılar.

Onu Beliel'in üstünden almak için uzandım.

Raffe elimi yakalayıp, son sürü de yanımızdan geçerken peşlerinden koşmaya başladı. Beni kucakladığı gibi kollarına aldı.

Titreyen kaslarım elverdiğince sıkıca ona sarılmaya çalıştım.

Birkaç adım koştuktan sonra, dik kayalıklardan aşağı atladık.

Melekler derhal ayağa fırlayıp peşimizden koşmaya başladılar. Bazıları akrepler tarafından sokulmuştu ve ağır hareket ediyordu ama birçoğu kendisine gelmeyi başarmıştı. Raffe'nin kanatları bizi azgın dalgaların üstünde uçurabilmek için güçlü bir biçimde çırpırmaya başladı.

Arkamızdan bir melek sürüsü de aşağı atladı.

Gök gürültüsünü andıran akrep kanatları, sürü dönüp geri gelirken daha da arttı. Akrepler bize o kadar yakından uçuyorlardı ki, meleklerle doğru pike yaparlarken böcek kanatları neredeyse suratıma değmek üzereydi.

Gözlerimi kısarak böceğimsi yaratık sürüsüne baktım. Raffe'nin omzunun üstünden onlara bakarken, görüş alanım Raffe'nin kanat çırpışına göre bir daralıyor, bir genişliyordu.

Sürü aşağı doğru pike yaptı ve hemen arkamızdaki meleklerin arasına daldı.

Müthiş bir çarpışmayla melekler dengelerini kaybettiler; görebildiğim tek şey akrep iğneleri ve böcek kanatlarıydı. Hiçbir melek o kalabalığı yarıp geçmedi. Uriel bu akrepleri yaratırken, aklında pek de bu tür bir şey olmadığına emindim.

Akrepler yine pike yaptılar, sonra gerimizde tek bir melek kalmayınca, yanımıza doğru uçtular.

Akrep sürüsünün içinde kalmıştık.

Bedenler yukarıımızda, ilerimizde ve altımızda uçuyorlardı. Ardımızdaki iğne ve kanat kütlesi öylesine yoğundu ki, devasa böceklerden oluşan bir duvarı andırıyordu.

Bize saldırıp saldırmayacaklarından artık endişe etmeyene dek gergin bir şekilde etrafımıza bakınıp durduk.

Küçük kız kardeşim yanı başımda, Beliel'in bedeninden arta kalanların üstünde uçuyordu. Beliel'in bedeninden iri iri parçalar kopmuştu ve yaralarından hâlâ kanlar akıyordu. Derisi ve kasları o kadar ufalıp kupkuru kalmıştı ki, bitkin ve çoktan ölmüş gibiydi.

Onları renkli kanatları çırpın altı tane akrep taşıyordu ve hep birlikte son derece ürkütücü bir manzara oluşturuyorlardı. Paige dönüp bana baktı ve çekingen bir tavırla gülümsedi ama yanaklarındaki dikişler canını yakınca gülümsemesi silindi.

Babam bana bir keresinde büyüdüğümde hayatın karmaşıklaşacağını söylemişti ama sanırım kast ettiği bu değildi. Öte yandan, annem ona hak vermişti ve kast ettiğinin bu olduğuna emindim.

Raffe'nin kollarına kıvrıldım. İçgüdüleri birlikte uçtuğu akreplerle kusursuz bir uyum içindeymiş gibi, sürüyle aynı hızda uçuyordu. Kendisinden çok daha büyük bir şeyin çok önemli bir parçası olması gerektiği ortadaydı.

Raffe ılık ve güçlüydü; bana evimde olduğumu hissettiriyordu. Sürü yön değiştirirken, suratlarımız birbirine çok yakındı. Bir an için, nefesinin yanağımı okşadığını hissettim.

Sürü bizi nereye götürürse oraya uçacaktık, nereye inerlerse oraya inecektik. Oraya vardığımızda, her şey için tetikte ve hazır olmam gerektiğine hiç şüphem yoktu. O zamana dek, ailemin o sırada güvende oluşunun, yine Raffe'yle birlikte oluşumun keyfini çıkabilirdim.

Güneş yükseliyor, aşağıdaki karanlık okyanusa mavili, altın renkli ve yeşilli bir parıltı veriyordu.

Kıyamet Sonrası'nda yeni bir gün başlıyordu.

HASRET KARDEŞ =)

Teşekkürler

Kitabımı daha ileri bir seviyeye taşımama yardımcı olan inanılmaz okurlarım; Nyla Adams, Aaron Emigh, Jessica Lynch Alfaro, John Turner, Adrian Khactu, Eric Shible ve David L. M. Preston'a çok teşekkürler. Ayrıca Aaron Emigh'e dövüş danışmanım olduğu; Steaphen Fick'e eskrim dersleri ve bıçakla yapılan dövüş sahnelerine verdiği ipuçları için teşekkürler. Ve elbette en büyük teşekkürüm, *Meleğin Düşüşü* okurlarına, bana büyük bir şevk ve destek verdikleri için.